



Η ΕΕ για τις
ευρωτουρκικές
σχέσεις και την
ανατολική Μεσόγειο
σελ. 4



Προσάρτηση
παλαιστινιακών
εδαφών: τι ακριβώς
συμβαίνει;
σελ. 18



ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Οι ΗΠΑ του ρατσισμού
και της αντίστασης
σελ. 14, 15, 16, 17

ΔΩΡΑ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ, ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

Επικίνδυνη κυβέρνηση



Σκίτσο του Πέτρου Ζερβού

ΑΝΑΓΚΗ ΕΝΩΤΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗΣ

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη αποδεικνύεται σαν μια ιδιαίτερα επικίνδυνη κυβέρνηση.

Με τη συνηγορία του πρώην ΠΑΣΟΚ της Φ. Γεννηματά ψήφισε το νόμο που πετσοκόβει το δικαίωμα

στη διαδήλωση.

Προκειμένου να αφήσει ανοιχτά τα περιθώρια κερδοφορίας στο μαζικό τουρισμό αφήνει ορθάνοιχτη την πόρτα για το δεύτερο κύμα του κοροναϊού. Ενώ την ίδια στιγμή αποδεικνύεται ότι ο χρό-

νος που κερδήθηκε κατά τη σκληρή καραντίνα πήγε κυριολεκτικά χαμένος, αφού στο ΕΣΥ δεν έχει χρηματοδοτηθεί καμία ουσιαστική αναβάθμιση.

(συνέχεια στη σελ.2)

Της σύνταξης...

(συνέχεια από τη σελ.1)

ΤΑ ΣΤΕΛΕΧΗ της Δεξιάς οργανώνονται στο πώς θα «απορροφήσουν» τα 32 δισ. ευρώ των επιχορηγήσεων και δανείων της ΕΕ, στο όνομα της αντιμετώπισης της οικονομικής κρίσης. Οργανώνουν μια «κείνσιανή» στροφή για το κεφάλαιο (με επιχορηγήσεις και θαλασσοδάνεια προς τους αναξιοπαθόντες βιομηχάνους) και, ταυτόχρονα, μια άκαμπτη επιμονή στις νεοφιλελεύθερες αντιμεταρρυθμίσεις σε ό,τι αφορά τους εργαζόμενους. Η στρατηγική τους είναι σαφής: οι πλούσιοι να γίνουν πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι.

ΣΕ ΑΥΤΟ το αντιδραστικό πρόγραμμα λογοδοτεί η αντιδημοκρατική κατρακύλα που παρουσιάζεται με το νόμο για τις διαδηλώσεις και την «υπερθέρμανση» των κατασταλτικών μηχανισμών του κράτους.

ΑΠΕΝΑΝΤΙ σε αυτή την πολιτική, ο ΣΥΡΙΖΑ συνεχίζει να παραπαίει, αναζητώντας προοπτικές με όλο και μεγαλύτερη μετατόπιση προς συντηρητικές κατευθύνσεις. Το σοκ του 2015, η βύθιση ενός κόμματος που αποκάλυψε τον εαυτό του ριζοσπαστική Αριστερά στις μνημονιακές και νεοφιλελεύθερες πολιτικές, ούτε είναι εύκολο, ούτε πρόκειται να ξεπεραστεί.

ΤΑ ΚΑΛΑ είναι στην πύκνωση των κινητοποιήσεων αντίστασης και στην αυξητική τάση της συμμετοχής σε αυτές. Ο κόσμος της εργασίας –παρά τις προφανείς δυσκολίες της απειλής του κορονοϊού– σταδιακά «ξεπαγώνει», προετοιμάζει τις δυνάμεις του για τις αποφασιστικές αναμετρήσεις που όλοι γνωρίζουν ότι θα έρθουν από το φθινόπωρο.

ΟΙ ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΟΙ, οι εκπαιδευτικοί, οι εργαζόμενοι στους Δήμους, οι φοιτητές και οι μαθητές, οι περιβαλλοντικές κινητοποιήσεις, οι τοπικές πρωτοβουλίες, τα αντιρατσιστικά και αντισεξιστικά μέτωπα, οι διαδηλωτές για τα πολιτικά δικαιώματα κ.ο.κ., είναι μόνο τα προκεχωρημένα «αποσπάσματα» μιας δραστηριότητας που πρέπει να αγκαλιάσει το σύνολο της τάξης μας.

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ από τα κάτω θα είναι η αντιπολίτευση στο Μητσοτάκη. Για την καλύτερη και ταχύτερη ανάπτυξή τους, είναι αναγκαία η ενότητα στη δράση της πραγματικά ριζοσπαστικής Αριστεράς.

ΟΙ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ είναι υπαρκτές και –εν πολλοίς– φυσολογικές. Όμως θα πρέπει να αντιμετωπιστούν συστηματικά με στόχο να ξεπεραστούν. Η αναβίωση ενός διεθνούς κλίματος ανάκαμψης των κινητοποιήσεων –με κορυφαίο «σημείο» σήμερα το μεγάλο αντιρατσιστικό ξεσηκωμό στις ΗΠΑ– θα είναι μια σημαντική βοήθεια.

ΟΜΩΣ η πολιτική ενότητα στη δράση της μαχόμενης ριζοσπαστικής Αριστεράς δεν αφορά μόνο τα «κινηματικά» καθήκοντα. Αφορά και τις πολιτικές εναλλακτικές. Η ταχύτατη σοσιαλφιλελεύθερη μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ δεν πρέπει να αφεθεί να μοιάζει ως η κυρίαρχη διαθέσιμη απάντηση στον κανιβαλισμό του Μητσοτάκη.

Η ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ κοινών πολιτικών και προγραμματικών στόχων, η ενοποίηση εργατικών και νεολαιίστικων σχημάτων δράσης, η διαμόρφωση κοινών τακτικών στο δρόμο, η συνδιοργάνωση της αναγκαίας πολιτικής συζήτησης, είναι βήματα που βάζουν θεμέλια για ένα νέο μετωπικό πολιτικό ρεύμα που, αργά ή γρήγορα, θα κληθεί από τη συγκυρία να στηρίξει πολιτικές απαντήσεις.

ΣΕ ΑΥΤΑ τα καθήκοντα πρέπει να συγκεντρωθεί η προσοχή.

Οι προοπτικές της

Του Αντώνη Νταβανέλου

Στο ζήτημα του «κομβικού» νομοσχεδίου για την απαγόρευση των διαδηλώσεων, η κυβέρνηση Μητσοτάκη κατόρθωσε να προσδέσει στην ουρά της, πέρα από τους δεδομένους ακροδεξιούς του Βελόπουλου, το πρώην ΠΑΣΟΚ της Φ. Γεννηματά, αλλά και ορισμένους συνταγματολόγους που κάποτε περιφέρονταν ως σύμβολα ενός κάποιου «προοδευτισμού». Οι 187 ψήφοι στη Βουλή, υπέρ της δρακόντειας συρρίκνωσης του δικαιώματος στη διαδήλωση, αποδεικνύουν ότι αυτό είναι μια βαθύτερη καθεστωτική επιλογή.

Πέρα από τους ιδεολογικούς και συμβολικούς λόγους, που δεν πρέπει να υποτιμούνται, η επιλογή αυτή υποδεικνύει ότι τα «επιτελικά» κέντρα του καθεστώτος γνωρίζουν ότι: α) Βαδίζουμε προς μια γενικευμένη κρίση. β) Μέσα σε αυτήν θα επιδιωχθούν, ως απαραίτητα, σκληρά αντεργατικά-αντικοινωνικά μέτρα. γ) Απέναντι σε αυτά θα υπάρξει, πιθανότατα, σκληρή κοινωνική-κινηματική και πολιτική αντίσταση, που θα πρέπει να τσακιστεί.

Είναι γεγονός ότι τα στελέχη της κυβέρνησης Μητσοτάκη κινούνται με ταχύτητα, ακόμα και με ευχαρίστηση, προς αυτή την αντιδραστική κατεύθυνση. Είναι, και δεν θέλουν να το κρύβουν, «οι κατάλληλοι άνθρωποι» για τον κοινωνικό κανιβαλισμό που προετοιμάζεται –καλυμμένος ως «μεταρρυθμισμός»– ενόψει της κορύφωσης της κρίσης.

Όμως η προθυμία της ΝΔ, και των πάσης φύσεως «μαϊντανών» που θα συγκεντρωθούν γύρω της, για να αναλάβουν τη βρώμικη δουλειά, δεν πρέπει να συγχέεται με την ικανότητά τους, με τη δυνατότητα να βγάλουν πέρα τις δεσμεύσεις που αναλαμβάνουν, συνομιλώντας με τη ντόπια κυρίαρχη τάξη και τους διεθνείς συμμάχους της στην Ευρώπη και στις ΗΠΑ. Μια εξαιρετικά αντιδραστική κυβέρνηση δεν ταυτίζεται πάντα –ούτε και συχνά...– με μια ισχυρή κυβέρνηση.

Στη συγκυρία είναι σε εξέλιξη μεγάλα θέματα, που απειλούν να θρυμματίσουν την επιρροή της κυβέρνησης Μητσοτάκη και τη συνοχή της, να προκαλέσουν μεγάλες αντιπαραθέσεις με τον εργατικό/λαϊκό παράγοντα, και να ανοίξουν τελικά ένα νέο μεγάλο κύκλο πολιτικής κρίσης.

Η απόφαση της κυβέρνησης να υπακούσει στις απαιτήσεις των καπιταλιστών και να προχωρήσει σε μια άτακτη «έξοδο» από τη σκληρή καραντίνα, που είχε ωρίμασε επιβάλει μπροστά στην απειλή του κορονοϊού, δοκιμάζεται αγρίως πριν καν φτάσουμε στις κρίσιμες συνθήκες των μεγάλων μετακινήσεων που συνδυάζονται με τον μαζικό τουρισμό. Οι πρώτες μαζικές αφίσες έφεραν στην επιφάνεια τις πραγματικές αδυναμίες και τις εγκληματικές καθυστερήσεις της κυβερνητικής πολιτικής: όταν οι υπεύθυνοι των Κέντρων Υγείας υποχρεώνονται να στέλνουν με ταξί (!) άρρωστους ανθρώπους προς τα νοσοκομεία αναφοράς, αφού στην περιοχή τους δεν υπήρχε ούτε ένα ασθενοφόρο (!), είναι να απορεί κανείς για το τι θα συμβεί όταν στα νησιά και άλλες παραθαλάσσιες περιοχές θα αρχίσουν να προσγειώνονται τα τσάρτερ με χιλιάδες επιβάτες από χώρες προέλευσης όπου η επιδημία σαρώνει. Για να αφήσει ανοιχτά τα όποια περιθώρια κερδοφορίας στη «βαριά ελληνική

βιομηχανία» του μαζικού τουρισμού, η κυβέρνηση παίζει στα ζάρια την υγεία του κόσμου. Αφήνει ορθάνοιχτη την προοπτική μιας εξέλιξης παρόμοιας με το κύμα της επιδημίας που χτύπησε τις γειτονικές βαλκανικές χώρες, λίγο μετά τις «επιτυχίες» τους στην κρίση του Μαρτίου, «επιτυχίες» που χτίστηκαν αποκλειστικά με την καταπιεστική καραντίνα και κρύβοντας τις μεγάλες αδυναμίες στα δημόσια συστήματα υγείας που έχει προκαλέσει η πολυετής νεοφιλελεύθερη λαίλαπα. Μια τέτοια εξέλιξη, όχι μόνο θα εξανεμίσει το πολιτικό «κεφάλαιο» που συγκεντρώσε ο Μητσοτάκης μέσω της αντιμετώπισης της κρίσης του Μάρτη με τη σκληρή καραντίνα, αλλά θα δημιουργεί και τον κίνδυνο ενός γενικότερου ξεσπάσματος οργής του κόσμου, που θα συνειδητοποιεί ότι στην πραγματικότητα αφέθηκε ανυπεράσπιστος μπροστά σε μια σοβαρή υγειονομική απειλή. Γιατί η αλήθεια είναι ότι η κυβέρνηση Μητσοτάκη, προκειμένου να διατηρήσει το προφίλ των άκαμπτων νεοφιλελεύθερων «μεταρρυθμιστών» δεν έχει κάνει ούτε ένα στοιχειώδες βήμα πραγματικής ενίσχυσης του δημόσιου συστήματος υγείας.

Οικονομία

Αυτή η εικόνα αναπαράγεται στο γενικότερο τοπίο της οικονομίας, μπροστά στη σκληρή διαπίστωση ότι η διεθνής κρίση του συστήματος είναι, ξανά, εδώ. Το σχέδιο της Επιτροπής «σοφών», υπό τον Πισσαρίδη, για το πώς θα αξιοποιηθούν τα περίπου 32 δισ. ευρώ των ευρωπαϊκών επιχορηγήσεων και δανείων, έχει συγκεκριμένη κατεύθυνση. Ο σύμβουλος του Μητσοτάκη, Αλεξ. Πατέλης, διαμήνυσε προς τους ευρωπαίους «εμπειρογνώμονες» που σχεδιάζουν την αντίστοιχη Σύνοδο Κορυφής της ΕΕ (στις 17-18 Ιούλη), ότι: «η κυβέρνηση όχι μόνο δεν εγκαταλείπει το μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα, βάσει του οποίου εξελέγη, αλλά το εμπλουτίζει και το προσαρμόζει στις νέες δύσκολες συνθήκες...». Σε απλά ελληνικά αυτό σημαίνει ότι το σύνολο των επιχορηγήσεων και δανείων της ευρωπαϊκής «χαλάρωσης» προκειμένου να αντιμετωπιστεί η οικονομική και η υγειονομική κρίση, θα διοχετευτεί προς την ενίσχυση των ελληνικών επιχειρήσεων για να αντέξουν στην κρίση, χωρίς οι ίδιες να υποχρεωθούν να επενδύσουν ούτε σέντσι. Οι «διαρροές» για το περιεχόμενο του σχεδίου της Επιτροπής Πισσαρίδη κάνουν λόγο για μείωση των φόρων επί των κερδών και των εργοδοτικών εισφορών, για μείωση του κόστους ενέργειας, για ενίσχυση της «ψηφιοποίησης», για αντικατάσταση των πόρων αλληλεγγύης στους άνεργους με «δικαιώματα» κατάρτισης και κίνητρα προς τις επιχειρήσεις, για υποστήριξη της «μετάβασης» προς το κεφαλαιοποιητικό ασφαλιστικό σύστημα 3 πυλώνων, για ενίσχυση των υποδομών, ακόμα και για συμμετοχή της βιομηχανίας στο πρόγραμμα ενεργειακής αναβάθμισης των κτιρίων (που τάχα θα αφορούσε τη βελτίωση των κατοικιών και των υποβαθμισμένων λαϊκών συνοικιών). Είναι χαρακτηριστικό ότι από αυτά απουσιάζει, ακόμα και ως φραστική αναφορά, η ενίσχυση του ΕΣΥ και η ανακούφιση των εργαζομένων και επαγγελματιών που χτυπήθηκαν ιδιαίτερα από την κρίση.

Μια τέτοια κατεύθυνση καπιταλιστικής απληστίας πάντα συνδυάζεται με πολιτικά μέτρα που αποσκοπούν στη διάβρωση των δυνατοτήτων εργατικής αντίστασης. Εδώ λογοδοτεί το νομοσχέδιο για την απαγόρευση των διαδηλώσεων, αλλά και μια γενικότερη γκάμα αντιμεταρρυθμιστικών «τομών» που προ-



ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης ΝταβανέλοςΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική ΕταιρείαΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομενών 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286
e-mail: sidaxi@dea.org.gr
Fax: 210-3303566

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ



- Εξάμην 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

κυβέρνησης Μητσοτάκη

ωθεί ο Μητσοτάκης. Όπως η κατάργηση του «βάσιμου λόγου» ως προϋπόθεσης για τη νομιμοποίηση των απολύσεων, δηλαδή η αφαίρεση και της τελευταίας ελάχιστης αστικοδημοκρατικής προστατευτικής διάταξης που έχει απομείνει στην εργασιακή νομοθεσία σχετικά με τις απολύσεις.

ΑΟΖ και συμμαχίες

Ένας τρίτος τομέας που θα δοκιμάσει την κυβερνητική συνοχή είναι τα γεωπολιτικά. Για ένα μακρύ διάστημα η ελληνική κοινή γνώμη βομβαρδίστηκε με αναλύσεις και σχόλια (υπό την ευγενή χορηγία των μυστι-

πρακτικά ότι οι ΑΟΖ δεν ανακηρύσσονται μονομερώς αλλά οριοθετούνται μέσω συμφωνιών μεταξύ των γειτονικών κρατών. Με τις δυσκολίες της οριοθέτησης ΑΟΖ με την Αίγυπτο (και την αποτυχία του ταξιδιού Δένδια στο Κάιρο) μάθαμε πρακτικά ότι ακόμα και μεταξύ «συμμάχων» και ομόσταβλων κρατών, δεν είναι καθόλου αυτονόητο ότι η «γραμμή βάσης» για τον υπολογισμό της ΑΟΖ μπορεί να είναι ένα απομακρυσμένο νησί, ακόμα και αν είναι μεγάλο όπως η Κρήτη. Με το τουρκο-λιβυκό σύμφωνο (που είναι πλέον κατατεθειμένο στον ΟΗΕ προς έγκριση και ανοίγει έτσι το δρόμο προς τη

αλήθειας, με την έννοια των συγκεκριμένων και πιεστικών αποφάσεων. Στην πραγματικότητα πρόκειται για ένα καυτό πολιτικό δίλημμα: Πόσο επιμονή στη δημιουργία τετελεσμένων –με την υποστήριξη των δυτικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων– με στόχο μια λεόντεια «μοιρασιά» στην ανατολική Μεσόγειο, που πρακτικά σημαίνει παραγκωνισμό ή και αποκλεισμό της Τουρκίας; Είτε, αντίστροφα, πόσο στροφή σε πολιτική «διαλόγου», που θα επιχειρεί να καταγράψει «επιτυχίες» για την ελληνική πλευρά, αλλά όχι τις μάζιμου επιτυχίες που «υποσχέθηκε» το σχέδιο East Med; Είναι φανερό ότι η πρώτη επιλογή σημαίνει «παιχνίδι» με την ένοπλη αναμέτρηση: από το «θερμό επεισόδιο» μέχρι και τον γενικευμένο πόλεμο (όπως ανοιχτά πλέον προτείνει ένα μεγάλο μέρος της «εθνικής» δημοσιογραφίας). Η δεύτερη εκδοχή σημαίνει στροφή στη διπλωματία, με προοπτική, ίσως, μια διευθέτηση στη Χάγη, που ανοίγει πιο ρεαλιστικές προοπτικές στα επιχειρηματικά σχέδια στην περιοχή, αλλά ενέχει τον κίνδυνο σοβαρής «έκθεσης» απέναντι στις υπέρμετρες φιλοδοξίες που καλλιεργήθηκαν στο προηγούμενο διάστημα. Με δεδομένη την εσωτερική διάταξη των δυνάμεων στη ΝΔ, το ζήτημα αυτό μπορεί να αποδειχθεί ένας μεγάλος «πονοκέφαλος» για το Μητσοτάκη.

Αντιπολίτευση από τα κάτω

Μπροστά σε αυτήν την κυβέρνηση και σε αυτήν την πολιτική η αντιπολίτευση θα έπρεπε να κάνει πάρτι.

Και όμως ο ΣΥΡΙΖΑ είναι σε αναδίπλωση, αντιμετωπίζοντας κατηγορίες, όπως οι αποκαλύψεις για τις συνομιλίες Παππά-Μυωνή, οι δραστηριότητες του «κεντρικού μαγαζιού» με τον Καλογρίτσα, οι δραστηριότητες του «υποκαταστήματος» Παπαγγελόπουλου, και κάποιες πιο ατιμωτικές κατηγορίες για τις «αουτ-σόρσινγκ» δραστηριότητες

αμφοτέρων των καταστημάτων. Πρόκειται μόνο για τα απόνερα: γιατί η βασική «κατηγορία» ενάντια στον ΣΥΡΙΖΑ είναι το νεοφιλελεύθερο και μνημονιακό περιεχόμενο της πολιτικής με την οποία κυβέρνηση επί 4,5 χρόνια. Αυτή είναι η πολιτική βάση της νίκης του Μητσοτάκη τον Ιούλη του '19, αυτή είναι η βάση για το γεγονός ότι ακόμα και σήμερα η Δεξιά διατηρεί δημοσκοπική διαφορά από τον ΣΥΡΙΖΑ σε διψήφια κλίμακα.

Αυτή η πολιτική ντροπή, αυτή η ήττα, βάραινε στις πλάτες και στις διαθέσεις των εργατικών και λαϊκών ανθρώπων. Η κινηματική υποχώρηση κατά την κυβερνητική θητεία του Τσίπρα συνεχίστηκε, σε ένα βαθμό, στους πρώτους μήνες του Μητσοτάκη.

Όμως όποιος-α έχει τα μάτια στραμμένα στις κινητοποιήσεις κατανοεί ότι αυτό αρχίζει να αλλάζει. Παρά τις δυσκολίες της επιδημίας, οι αγώνες πυκνώνουν και η συμμετοχή παίρνει αυξητικό ρυθμό (όχι τον αναγκαίο, όχι τον επιθυμητό, αλλά ξεκάθαρα αυξητικό ρυθμό). Έτσι, συνήθως, «ξεπαγώνει» η εργατική αντίσταση.

Αυτός ο παράγοντας μπορεί να είναι ο αποφασιστικός: στην εξέλιξη του, αντιμετωπίζοντας τις προκλήσεις που θα θέσει το δεύτερο κύμα της υγειονομικής κρίσης και της οικονομικής κρίσης του συστήματος, οι εργατικοί και λαϊκοί αγώνες είναι η δύναμη που μπορεί να οδηγήσει την κυβέρνηση της ΝΔ στην απομόνωση, στην κατάρτιση, στην κρίση. Η οικογένεια Μητσοτάκη έχει, περισσότερο από τους υπόλοιπους ομολόγους της, τη σχετική εμπειρία της κρίσης και τελικά της πτώσης της κυβέρνησης του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη, στην περίοδο του 1989-92.

Σε αυτόν τον παράγοντα οφείλουμε να συγκεντρώσουμε την προσοχή μας. Μαζί με τη συστηματική προσπάθεια να χρίσουμε τη μαζική ριζοσπαστική Αριστερά, που έχει ανάγκη ο κόσμος μας για να νικήσει.

*** Στη συγκυρία είναι σε εξέλιξη μεγάλα θέματα, που απειλούν να θρυμματίσουν την επιρροή της κυβέρνησης Μητσοτάκη και τη συνοχή της, να προκαλέσουν μεγάλες αντιπαραθέσεις με τον εργατικό/λαϊκό παράγοντα, και να ανοίξουν τελικά ένα νέο μεγάλο κύκλο πολιτικής κρίσης.**

κών κονδυλίων του Υπ. Εξ. και του Υπ. Εθ. Α...) με στόχο να πειστεί ο κόσμος ότι το μεγαλεπήβολο σχέδιο East Med, που προϋποθέτει τη γεωγραφική «συνέχεια» των ΑΟΖ Ισραήλ-Κύπρου-Ελλάδας, αποτελεί μια φυσιολογική «λύση», μια αυτονόητη συνέπεια του διεθνούς δικαίου. Όμως τώρα φτάσαμε στην ώρα των πρακτικών μέτρων, όπου θα δοκιμαστούν οι συσχετισμοί δύναμης που υποστηρίζουν κάθε «λύση». Με τη συμφωνία μεταξύ Ελλάδας-Ιταλίας μάθαμε

Χάγη για όποιον έχει αντιρρήσεις...) μάθαμε πρακτικά ότι το διεθνές δίκαιο είναι δίκαιο μαχαίρι. Με τη δήλωση της Παλαιστινιακής Αρχής ότι προτίθεται να προχωρήσει σε οριοθέτηση ΑΟΖ με την Τουρκία, μάθαμε πρακτικά ότι υπάρχουν και άλλες χώρες (όπως η Συρία και ο Λίβανος που ακολουθούν...) που θα αντιδράσουν στο «ιγχεμονικό» (υπό το κράτος του Ισραήλ) σχέδιο East Med. Για την κυβέρνηση Μητσοτάκη και το ελληνικό κράτος γενικότερα, φτάνει η στιγμή της

25 ΙΟΥΛΙΟΥ – 2 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ | ΕΥΒΟΙΑ, CAMPING "ROVIES"

ΑΦΙΕΡΩΜΑ
BLACK LIVES
MATTER

80 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ
ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ
ΤΟΥ Λ. ΤΡΟΤΣΚΙ



ΑΓΩΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ
ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ

WORKSHOPS
ΜΑΘΗΤΩΝ
ΦΟΙΤΗΤΩΝ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΚΙΝΗΜΑ

+ ΕΚΔΡΟΜΗ / PARTY / ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΤΑΙΝΙΩΝ / ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

2020
resist.reclaim.revolt
CAMPING

Με στρατιωτική δράση απειλεί η Γαλλία Η ΕΕ για τις ευρωτουρκικές σχέσεις και την ανατολική Μεσόγειο

Του Αντώνη Νταβανέλου

Την ικανοποίησή του για το κλίμα στην άτυπη σύνοδο των υπουργών Εξωτερικών της ΕΕ, εξέφρασε κατά την επιστροφή του στην Αθήνα ο Ν. Δένδιας. Κατά τον υπ. Εξωτερικών του Μητσοτάκη, συζητήθηκε η διεύρυνση του καταλόγου των κυρώσεων σε βάρος της Άγκυρας, που παραπέμπονται για να αποφασιστούν στην επερχόμενη Σύνοδο Κορυφής της ΕΕ (17-18 Ιούλη).

Στη λίστα των κυρώσεων υπήρχε ήδη η διακοπή των ενταξιακών διαπραγματεύσεων που έχει ως συνέπεια τη διακοπή κάθε προενταξιακής χρηματοδότησης. Κατά τις «διαρροές» Δένδια, τώρα συζητήθηκε η ανάκληση της τελωνειακής συμφωνίας (με αποτέλεσμα την αύξηση των εμπορικών δασμών), ο τερματισμός της χρηματοδότησης έργων από τις ευρωπαϊκές τράπεζες και το εμπάργκο όπλων-ανταλλακτικών απ' όλα τα κράτη-μέλη προς την Τουρκία.

Στην πρώτη γραμμή των δημόσιων δηλώσεων ήταν το θέμα της Αγ. Σοφίας. Ο Ερντογάν, πράγματι, «εργαλειοποιεί» τα θρησκευτικά ζητήματα για λόγους διεθνούς αντιπαράθεσης και κυρίως για λόγους σταθεροποίησης της εξουσίας του στο εσωτερικό της χώρας. Το σύνολο της τουρκικής Αριστεράς, με την πιο πλατιά έν-

νοια, έχει καταδικάσει με σαφήνεια αυτήν την ενέργεια. Το πιο εντυπωσιακό είναι ότι όλες οι δημοσκοπήσεις υποδεικνύουν ότι η πλειοψηφία του τουρκικού λαού επίσης καταδικάζει την πρωτοβουλία Ερντογάν. Αυτό υποδεικνύει και κάποιες υποχρεώσεις της Αριστεράς εδώ: την ώρα που στο μεγάλο καθεστωτικό Τύπο μπορεί να βρει κανείς φιλοπολεμικά άρθρα που μιλούν για τους «μαρμαρωμένους βασιλιάδες» του Βυζαντίου, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η Αθήνα είναι η μοναδική μεγάλη πόλη της Ευρώπης που δεν έχει νόμιμο λατρευτικό τόπο για τους μουσουλμάνους και ακόμα ότι πολλά ιστορικά μνημεία συνδεδεμένα με τη μουσουλμανική παράδοση (στη Θεσσαλονίκη, στα Γιάννενα, στην Καβάλα, στα Χανιά κλπ) έχουν αλλάξει χρήση ή έχουν αφαιρεθεί να ρημάξουν.

Έχει σημασία η δήλωση του Λαβρόφ εκ μέρους του, βαθιά συνδεδεμένου με την Ορθόδοξη Εκκλησία, καθεστώτος Πούτιν. Η Ρωσία εκδήλωσε μεν δυσανεκσία για την πρωτοβουλία Ερντογάν, αλλά υπογράμμισε ότι η απόφαση αφορά αποκλειστικά «το εσωτερικό της Τουρκίας».

Στις διαδικασίες της ΕΕ ξεχωρίζει η σκληρή στάση της Γαλλίας κατά της Τουρκίας. Η χώρα του Μακρόν, που αποτελεί τη ραχοκοκαλιά του ευρωπαϊκού μιλιταρισμού, έχει αποφασίσει να επιβάλει τη «στρατηγική» παρουσία της στην ανατολική Μεσόγειο: η Total διεκδικεί κεντρικό ρόλο στις

έρευνες και στις γεωτρήσεις, το πυρηνικό αεροπλανοφόρο Σαρλ Ντε Γκολ περιπολεί μόνιμα στην περιοχή, η Γαλλία απέκτησε μόνιμη ναυτική βάση στην Κύπρο και ο Μακρόν υπέγραψε με τον Μητσοτάκη το «προσύμφωνο» για την πώληση δύο μεγάλων υπερσύγχρονων φρεγατών μεγάλης δύναμης πυρός.

Σε άρθρα «εθνικών» δημοσιογράφων μπορεί να βρει κανείς σημεία, όπως: «Ο βομβαρδισμός στη βάση Αλ Ουατίγια στη Λιβύη, είναι απίθανο να έχει συμβεί χωρίς της συμμετοχή των Γάλλων. Πρόκειται για γεγονός πολύ μεγαλύτερης σημασίας από τη δημοσιότητα που έλαβε. Για πρώτη φορά χρησιμοποιείται κατά της Τουρκίας το στρατιωτικό εργαλείο... Η Γαλλία διέβη τον Ρουβίκωνα...».

Και όχι τυχαία. Ο γαλλικός ιμπεριαλισμός, με αιματοβαμμένη παρουσία στην Αφρική, θεωρεί τη Λιβύη δικό του οικόπεδο, «κληρονομημένο από την ιστορία».

Ταυτόχρονα με τη σύνοδο των ευρωπαίων υπ. Εξωτερικών, ανάλογα μηνύματα έστειλε η αμερικάνικη υπερδύναμη. Ο υφυπουργός Εξωτερικών του Τραμπ, Μάθιου Πάλμερ, υπογράμμισε τις «ανησυχίες» των ΗΠΑ για την πολιτική της Τουρκίας και καταδίκασε «τις γεωτρητικές πρωτοβουλίες και το τουρκολιβικό σύμφωνο». Για όσους θεωρούν ότι αυτά είναι κυρίως «λόγια», ο Μ. Πάλμερ ανακοίνωσε την αναβάθμιση των στρατιωτικών σχέσεων των ΗΠΑ

με την Κύπρο σε επίπεδο «στρατηγικής συμμαχίας».

Με αυτές τις «πλάτες», ο Δένδιας κοκορεύεται. Στη σύνοδο άφησε ορθάνοιχτο το ενδεχόμενο στρατιωτικής δράσης και προειδοποίησε: «Η Ευρώπη θα πρέπει να καταλάβει ότι θα πρέπει να πάρει γρήγορα θέση, για να αποτρέψει. Γιατί αν δεν αποτρέψει, δεν θα της αρέσει καθόλου αυτό που θα συμβεί. Μα καθόλου...»

Μόνο που η στήριξη στους ευρωπαίους και αμερικάνους ιμπεριαλιστές ποτέ δεν αποδείχθηκε θετικός σύμβουλος. Ειδικά στην αιματηρή ιστορία των Βαλκανίων και της Ανατολικής Μεσογείου.

Η Αριστερά και το κίνημα κοινωνικής αντίστασης στην Ελλάδα οφείλουν άμεσα τον πλήρη και καθαρό διαχωρισμό από όλον αυτόν το συρφετό. Η αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική πολιτική, η ριζική στροφή προς την ειρήνη, τη συνεργασία και την αλληλεγγύη των λαών από τα κάτω, είναι αναπόσπαστα στοιχεία του προγράμματος κοινωνικής απελευθέρωσης σε κάθε μια από τις χώρες της περιοχής, αλλά και σε όλες μαζί ως σύνολο. Η ΕΕ δεν είναι ιμπεριαλιστική σφηκοφωλιά μόνο ως προς την οικονομική πολιτική, όπως απέδειξαν τα μνημόνια και η τρόικα, αλλά πολύ συνολικότερα. Όποιος επιχειρεί να στηριχτεί σε αυτά τα αντιδραστικά «κέντρα», οδηγεί τους εργαζόμενους και τις λαϊκές τάξεις σε μεγάλες καταστροφές.

Μπροστά στις προκλήσεις της νέας συγκυρίας Για τη ριζοσπαστική Αριστερά που έχουμε ανάγκη

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Εχουμε γράψει ξανά στις γραμμές αυτής της εφημερίδας για τις προκλήσεις της νέας συγκυρίας στην οποία έχουμε ήδη μπει. Με την πανδημία να βρίσκεται σε εξέλιξη και με μία νέα, βαθιά οικονομική κρίση (την οποία τα lockdown επιτάχυναν) να βρίσκεται προ των πυλών, το βασικό ζήτημα στο οποίο θα κληθούν να δώσουν απαντήσεις οι δυνάμεις της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς είναι «ποιος θα πληρώσει την κρίση».

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, σε σύμπλευση με τη σκληρή νεοφιλελεύθερη γραμμή που ακολουθούν οι κυβερνήσεις και οι κυρίαρχες τάξεις διεθνώς, επιχειρεί να φορτώσει τα οικονομικά βάρη ξανά στις πλάτες των εργαζομένων και των φτωχών, με τρόπο προκλητικό και συνάμα αυταρχικό. Όμως αυτή τη φορά δεν μπορεί να υπάρχει το επιχείρημα «όλοι μαζί τα φάγαμε», όταν εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι αναγκάστηκαν να ζήσουν με επιδόματα

πείνας ενώ τα «λεφτόδεντρα» της κυβέρνησης έδιναν απλόχερα τους καρπούς τους σε υπαρκτούς και ανύπαρκτους ιδιοκτήτες ΜΜΕ. Αυτή τη φορά, η μη ενίσχυση της δημόσιας Υγείας δεν μπορεί να συγκαλυφθεί από το έκτακτο της εμφάνισης της πανδημίας, πόσο μάλλον όταν δίνονται υπέρογκα ποσά για την ενίσχυση της αστυνομίας και του στρατού. Αυτά πρέπει να αξιοποιηθούν πολιτικά για να αποκαλυφθεί η απάνθρωπη και αντικοινωνική φύση της πολιτικής του Μητσοτάκη αλλά και της συστημικής αντιπολίτευσης του Τσίπρα.

Η εκδήλωση των 4 Οργανώσεων (Αναμέτρηση, ΑΡΑΝ, ΔΕΑ, Συνάντηση) την Τετάρτη 15 Ιούλη στην πλ. Πρωτομαγιάς, είναι μία κοινή προσπάθεια πολιτικής συζήτησης γύρω από την αντιμετώπιση των προκλήσεων που έχουμε να αντιμετωπίσουμε, αξιοποιώντας τη μέχρι τώρα κοινή μας πορεία και κοινή μας πείρα. Ήδη το προηγούμενο διάστημα, στην καμπάνια «Κανένας μόνος/καμία μόνη», η συμβολή των 4 οργανώσεων ήταν κομβική, δημιουργώντας ένα μέσο παρέμβασης, αντιπληροφόρησης και αλληλεγγύης μέσα στις πρω-

τοφανείς συνθήκες της καραντίνας.

Όμως μετά από την άρση των απαγορεύσεων, έχουμε μπει σε μία εντελώς διαφορετική φάση, με την πύκνωση αγωνιστικών κινητοποιήσεων -ιδιαίτερα σε χώρους δουλειάς- που αναδεικνύουν μία υπαρκτή δυναμική που μπορεί να αποτελέσει τον πυρήνα για μία σοβαρή μαζική κοινωνική αντιπολίτευση απέναντι στην κυβερνητική πολιτική. Επιπλέον, οι μαζικές κινητοποιήσεις ενάντια στο αντιδημοκρατικό νομοσχέδιο της ΝΔ για τον περιορισμό των διαδηλώσεων, επιβεβαιώνουν τόσο την ύπαρξη αυτής της δυναμικής όσο και την αναγκαιότητα μιας ριζοσπαστικής Αριστεράς, ενωτικής και ικανής να αναλαμβάνει πρωτοβουλίες που μπορούν να συσπειρώνουν κοινωνική και πολιτική δύναμη. Και εδώ ο ρόλος των 4 Οργανώσεων ήταν καθοριστικής σημασίας, μέσα από την Επιτροπή για την Ελευθερία στη Διαδήλωση, μαζί με άλλες δυνάμεις, που μοιράζονται τον κοινό προβληματισμό για την ανάγκη μίας ενωτικής ριζοσπαστικής Αριστεράς με μαζική πολιτική.

Σίγουρα, υπάρχουν πολλά βήματα ακόμα να γίνουν. Όμως έχει γίνει η αρχή και σε αυτή φαίνονται τόσο οι δυνατότητες



που υπάρχουν όσο και οι κίνδυνοι. Η συνέχεια μιας κοινής πολιτικής συζήτησης σε συνδυασμό με την κοινή εμπλοκή στις αντιστάσεις που υπάρχουν και τα κρίσιμα μέτωπα μέσα από κοινές καμπάνιες, είναι όροι απολύτως απαραίτητοι εάν θέλουμε να δικδικήσουμε την ύπαρξη ενός άλλου πόλου στα Αριστερά, με ενωτικό και ριζοσπαστικό χαρακτήρα.

Ο νόμος για τις διαδηλώσεις δεν είναι αποδεκτός από το κίνημα

Θα ακυρωθεί στην πράξη!

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Ο ψηφισμένος, πλέον, νόμος για τις διαδηλώσεις, με τις ψήφους των «παραδοσιακών» κυβερνητικών δυνάμεων (ΝΔ-ΚΙ-ΝΑΛ), επιχειρεί να αλλάξει τα δεδομένα σε δυο κατευθύνσεις.

Η πιο προφανής είναι η προστασία του συστήματος από τη διαφαινόμενη κινηματική αντίσταση που φαίνεται ότι επανέρχεται με αυξημένη μαζικότητα, με αγώνες και διεκδικήσεις που θα επιμείνουν.

Η οφθαλμοφανής ταξική αδικία, με αφετηρία την οικονομική και υγειονομική κρίση, επαναφέρει το ταξικό κριτήριο σε όλη την κοινωνία, επανενεργοποιεί κοινωνικές κι εργατικές ομάδες ανθρώπων που είχαν αποστασιοποιηθεί από τους δρόμους του αγώνα και μαζικοποιεί τις συλλογικές διαμαρτυρίες.

Υπό αυτές τις συνθήκες, η κυβέρνηση και το καθεστώς που εκπροσωπεί, θα κινηθούν με τρόπο που, και νομικά, περιορίζει ασφυκτικά το δικαίωμα στη διαδήλωση, την ποινικοποιεί, την απαγορεύει στην πράξη.

Ταυτόχρονα γίνεται ιδεολογική επίθεση απέναντι στις διαδηλώσεις, προωθώντας τη λογική ότι «οι κινητοποιήσεις κοστίζουν» και διαταράσσουν την «ομαλή» κοινωνική και οικονομική ζωή, προσπαθώντας να διχάσουν τον κόσμο και να τον στρέψουν ενάντια στη διαμαρτυρία και διεκδίκηση.

Στην ουσία, στόχος της κυβέρνησης και του συστήματος είναι ο ριζοσπαστισμός των εργαζομένων και οι πολλές μικρές αντιστάσεις που θα προκύπτουν από την εφαρμογή της βάρβαρης, αντεργατικής και θανατηφόρας πολιτικής που θα κλιμακώνεται, ειδικά από το Σεπτέμβρη και μετά.

Οι αντιδράσεις του κόσμου μας αναβαθμίζονται

Παρόλο που ψηφίστηκε ο νόμος για τις διαδηλώσεις, χωρίς ουσιαστικές τροποποιήσεις ως προς τον πυρήνα του (όπως θέλει να μας πείσει το ΚΙΝΑΛ) οι επιδιώξεις των καθεστωτικών δυνάμεων δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι θα επιτευχθούν.

Οι μαζικές αντιδράσεις του κόσμου της δουλειάς (και η πλειοψηφία της κοινωνίας που τις ενέκρινε και τις ωθούσε, έστω και χωρίς αυτοπρόσωπη παρουσία), η σύνθεση του πλήθους ανθρώπων στις τρεις μέρες των κινητοποιήσεων (7-8 & 9 Ιούλη), η αθρόα παρουσίαση ψηφισμάτων και καλεσμάτων από σωματεία, συνδικάτα, εργατικές παρατάξεις, φορείς και όλων των ειδών τις συλλογικότητες, η απόλυτη απόρριψη του νομοσχεδίου και η καθαρή εκτίμηση για το περιεχόμενό και τους στόχους του, υποδηλώνουν άλλη μια φορά ότι το γενικό κλίμα της προηγούμενης αδράνειας διαταράσσεται και η συγκέντρωση δυνάμεων της δικής μας ταξικής πλευράς είναι σε λειτουργία, με ανοδική τάση. Η εφαρμογή αυτού του

νόμου αμφισβητήθηκε ήδη και μάλιστα πολύ έντονα, προδιαγράφοντας ότι στο μέλλον η κυβέρνηση θα αντιμετωπίσει σοβαρές δυσκολίες.

Ακριβώς γι' αυτό χρειάζεται η αριστερά, πολιτική και συνδικαλιστική, να οργανώσει, να δυναμώσει, να ενώσει, συλλογικά και αποτελεσματικά, με διάρκεια και επιμονή, αυτές τις αντιστάσεις που θα δυσκολέψουν κυβέρνηση και κεφάλαιο.

Οι δυνάμεις που αντιτάχθηκαν στο νομοσχέδιο

Είναι διαφορετικοί οι λόγοι των πολιτικών (και συνδικαλιστικών) δυνάμεων που δεν στηρίζαν το νομοσχέδιο.

Ξεκινώντας από τα «εύκολα», είναι φανερό ότι η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ υποχρεώθηκε να μη συνταχθεί με την κυβέρνηση και το ΚΙΝΑΛ, προσπαθώντας να μην αποκοπεί εντελώς από τη βάση του κόσμου της και της κοινωνίας, προσπαθώντας

τρόπο και κοινές δράσεις, συλλογικά αποφασισμένες και οργανωμένες, με στόχο να απευθυνθεί σε όσο πιο πλατιά τμήματα εργατικών χώρων, αλλά και πολλών άλλων υπαρκτών συλλογικοτήτων.

Η μαζικότητα της διαδήλωσης της Τρίτης 7/7 (που την καλούσε μόνο η Επιτροπή) χωρίς τους θεσμικούς φορείς που καλούσαν τις δυο επόμενες μέρες, έδειξε δυνατότητες μαζικότητας, σύνθεσης, γείωσης, που ξεπερνούσαν τις στενές και παγιωμένες δυνατότητες του κάθε χώρου ξεχωριστά. Έδειξε μια δυναμική που μπορεί να έχει μέλλον και να συνεισφέρει στη γενικότερη ανασύνταξη του κινήματος, ικανή να συσπειρώσει κόσμο που είχε αποσυρθεί και να εμπνεύσει δυνάμεις της νεολαίας να συμμετέχουν ενεργά σε πολιτικές και κοινωνικές συλλογικές δράσεις.

Το μπλοκ της Επιτροπής την Πέμπτη 9/7 ήταν ακόμα μαζικότερο, ζωντανό, πολύμορφο, ένα μπλοκ στο οποίο είχαν κα-

ζεται» να φέρνει τέτοια νομοσχέδια και το ΚΚΕ εμφανίστηκε ως η μόνη «εγγυημένη» δύναμη που αντέχει να διαδηλώνει μαζικά απέναντι στην κυβέρνηση.

Η συνέχεια θα κρίνει αν μπορεί να εφαρμοστεί από την κυβέρνηση και τους συνοδοιπόρους της ο νόμος κατά των διαδηλώσεων.

Η ενότητα της αριστεράς και των ταξικών δυνάμεων, μέσα στο εργατικό κίνημα και σε κάθε κοινωνική οργάνωση, μπορεί να μαζικοποιήσει και να εμπνεύσει τον κόσμο που, ιδιαίτερα από Σεπτέμβρη και μετά, θα βρεθεί με πλήθος προσκλήσεων για να παλέψει για τα αιτήματά του. Αυτές οι κινητοποιήσεις θα δοκιμάσουν την κυβέρνηση, αλλά και την αριστερά για το πώς θα τις αντιμετωπίσουν.

Η σύγκρουση της εργατικής με την αντίπαλη τάξη είναι αναπόφευκτη για να φτάσει στη νίκη η πλευρά μας. Το ζήτημα είναι πότε και πώς επιλέγει κανείς τη σύγκρουση. Είναι κάθε διαδήλωση ο τόπος που αξίζει να δημιουργηθεί μικρο-ένταση και αντιπαράθεση με αστυνομικούς όρους;

Ιδιαίτερα σε περιόδους όπως η σημερινή, που το κίνημα ξαναβγαίνει σταδιακά στο δρόμο και προσπαθεί να αντιπαρατεθεί και πάλι, μετά από μεγάλες πολιτικές, κοινωνικές και οικονομικές ήττες και με μια δεξιά κυβέρνηση που είναι αποφασισμένη να μην επιτρέψει την ανάπτυξη των αγώνων, μετά τη χάρη που έκανε ο ΣΥΡΙΖΑ στο σύστημά τους, να τους «εξαφανίσει» μέσω της απογοήτευσης για αρκετό διάστημα, η εικονική σύγκρουση με την αστυνομία σε κάθε ευκαιρία δεν βοηθάει στη μαζικοποίηση της κινητοποίησης. Αντίθετα, αφαιρεί διάρκεια από τις κινητοποιήσεις και αντοχή από τους συμμετέχοντες, ενώ ενέχει τον κίνδυνο να αποσυρθούν με φυσικό τρόπο αγωνίστριες και αγωνιστές, υπό το βάρος της γυμνής κλιμάκωσης της καταστολής. Επιπλέον, ο τρόπος οργάνωσης αυτής της θεαματικής-εικονικής σύγκρουσης δεν είναι θελκτικός για μεγάλα τμήματα του κόσμου.

Το πολιτικό πλαίσιο που θα επιλέξει η αριστερά στις επόμενες κινηματικές εκδηλώσεις θα κρίνει και τη μαζικότητα που μπορεί να ανακτηθεί, με στόχο την προσέλκυση, ξανά, αποστρατευμένων συντροφισσών και συντρόφων, αλλά κι ενός νέου και άπειρου δυναμικού, που δείχνει να ανακαλύπτει την αξία της συλλογικότητας, των σωματείων, των συζητήσεων, των διαδηλώσεων, των αντιπαράθεσεων με την εργοδοσία και την κυβέρνηση. Οι ανάγκες αυτών των ανθρώπων είναι πολύ βαθιές, χρειάζονται επιχειρήματα, ανάλυση των επιλογών και των μεθόδων του συστήματος, αλλά και τις εναλλακτικές που έχουν υπάρξει και θα ξαναυπάρξουν, απόδειξη της αποτελεσματικότητας της συλλογικότητας.

Η σταθεροποίηση αγωνιστών και αγωνιστριών στο κίνημα και την αριστερά δεν θα γίνει με γρήγορο κι εύκολο τρόπο και δεν μπορεί να παρακαμφθεί και να υποκατασταθεί από καμία πρακτική που ποντάρει σε εικονική μαχητικότητα, με μόνο στόχο την «διακριτότητα» των πρωταγωνιστών της.



Το πολιτικό πλαίσιο που θα επιλέξει η Αριστερά στις επόμενες κινηματικές εκδηλώσεις θα κρίνει και τη μαζικότητα που μπορεί να ανακτηθεί, με στόχο την προσέλκυση, ξανά, αποστρατευμένων συντροφισσών και συντρόφων, αλλά κι ενός νέου και άπειρου δυναμικού, που δείχνει να ανακαλύπτει την αξία της συλλογικότητας.

να διατηρήσει ένα πιο φιλολαϊκό προφίλ, απαραίτητο για την επιβίωσή της, μετά τις αλλεπάλληλες προδοσίες που έχει κάνει από το 2015. Η υποκρισία είναι δεδομένη, αφού στα βασικά σημεία της αντεργατικής πολιτικής της ΝΔ έχει προηγηθεί η αντίστοιχη πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Επιπλέον, η στάση του ΣΥΡΙΖΑ για τις κινητοποιήσεις έχει κριθεί και στα συγκεκριμένα, όπως στην ΟΛΜΕ, που όλο το προηγούμενο διάστημα των απεργιών και διαδηλώσεων ενάντια στην πολιτική Κεραμέως, άφηνε ακάλυπτη κάθε προσπάθεια αντίστασης των «από κάτω» και δυσκόλευε όσο μπορούσε τις αυθόρμητες αντιδράσεις.

Το ΚΚΕ, όπως αναμενόταν, εilikρινά αντιστάθηκε στο νομοσχέδιο και προπαγάνδισε έντονα και συστηματικά, την ανάγκη απόρριψής του. Όμως, (δυστυχώς!) εξακολουθεί να μην οργανώνει την ένωση των δυνάμεών του με τις υπόλοιπες ταξικές και αριστερές δυνάμεις, καθηλώνοντας κάθε δυναμική εξέλιξη στο επίπεδο της απλής διαμαρτυρίας. Βρεθήκαμε πολύ κοντά, όμως, στο δρόμο και στο Σύνταγμα και η επικοινωνία των «κόσμων μας» είναι ορατή...

Η εξωκοινοβουλευτική αριστερά, σχεδόν στο σύνολό της, δημιούργησε την Επιτροπή για την Ελευθερία στη Διαδήλωση, μια ελπιδοφόρα πρωτοβουλία, αφού σε μια κρίσιμη επίθεση της κυβέρνησης προσπάθησε να απαντήσει με ενωτικό

λέσει πολλές συλλογικότητες πέρα από τις πολιτικές οργανώσεις που αποτελούν τον κορμό της Επιτροπής. Η μαζικότητα του μπλοκ της Επιτροπής ήταν συγκρίσιμη ακόμα και με αυτό του ΚΚΕ, όπως φάνηκε όταν έφτασε στο Σύνταγμα, κάτι που δεν είναι εύκολο, ούτε σύνθηρες.

Μαζική πάλη ή συμβολικές συγκρούσεις;

Η κατεύθυνση και ο προσανατολισμός του μπλοκ της Επιτροπής, με επιλογές και αλλαγές της τελευταίας στιγμής (με ευθύνη συγκεκριμένων δυνάμεων), δεν βοήθησαν καθόλου να ξεδιπλωθεί και να αναπτυχθεί η δυναμική του, να προφυλαχθεί η συνεκτικότητα και ανθεκτικότητά του έξω από τη Βουλή, όπου ψηφιζόταν το τερατούργημα του νέου νόμου, καθώς ξεκίνησε η επίθεση από την αστυνομία, με άγριο τρόπο, που βρήκε την ευκαιρία να διαλύσει μεγάλο μέρος της διαδήλωσης και να προχωρήσει σε προσαγωγές και συλλήψεις, με βαριές κατηγορίες, που έχουμε τώρα να καταρρίψουμε, για να προστατεύσουμε τον κόσμο του κινήματος.

Σε αυτό το έδαφος, ο ΣΥΡΙΖΑ προσπάθησε να πείσει την «κοινή γνώμη» ότι είναι τμήμα της αγωνιζόμενης αριστεράς, που δέχεται αναίτιες αστυνομικές επιθέσεις, η κυβέρνηση επιδίωξε να εμφανίσει ότι αυτά είναι τα προβλήματα που δημιουργούν οι διαδηλώσεις και για αυτό «αναγκά-

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

**ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:**

● Α ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 ● ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΩΑΣΤΙΑ: 6932045320 ● ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΩΑΣΤΙΑ: 6942602766
● ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΩΑΣΤΙΑ: 6972036692 ● ΝΟΤΙΑ ΠΡΩΑΣΤΙΑ: 6945754555 ● ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 ● ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 ● ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820
● ΚΡΗΤΗ: 6979925065 ● ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637
● ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 ● ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

**Κυκλοφορεί το τεύχος No 15 του περιοδικού «Κόκκινο»**

Το παρόν τεύχος του περιοδικού «Κόκκινο» κυκλοφορεί σε μια «μεταβατική» περίοδο. Στο τέλος της «πρώτης φάσης διαχείρισης» της πανδημίας Covid-19 και στα πρώτα στάδια μιας βαθιάς οικονομικής κρίσης. Η ύλη αυτού του τεύχους είναι επικεντρωμένη στις προοπτικές της περιόδου που ανοίγει.

Η **Μαρία Μπόλαρη** περιγράφει τη «μεταβατικότητα» αυτής της περιόδου, τις δυσκολίες αλλά και τις δυνατότητες που έχουμε μπροστά μας, και **σκιαγραφεί τα καθήκοντα της ριζοσπαστικής Αριστεράς** απέναντι στις προκλήσεις που έρχονται.

Ένα άρθρο του **Μισέλ Ισόν** παρουσιάζει τη διεθνή συζήτηση για τις **προοπτικές της παγκόσμιας οικονομίας**. Με τίτλο «ριμπαίνουν ή βουτιά;», απαντά στα ευχολόγια περί «ταχείας ανάκαμψης» και παρουσιάζει τους λόγους που οδηγούν τον καπιταλισμό σε μια υφεσιακή τροχιά.

Στο φόντο αυτής της βαθιάς κρίσης έχουν εμφανιστεί εκτιμήσεις για ένα **επερχόμενο συναινετικό τέλος του νεοφιλελευθερισμού** – με μια στροφή των αρχουσών τάξεων στον κείνσιανισμό ή σε άλλες εκδοχές νεοκρατισμού. Ο **Ζιλμπέρ Ασκάρ** απαντά σε τέτοιες προβλέψεις «αυτοματισμών», υπενθυμίζοντας την κομβική σημασία του πολιτικού, υποκειμενικού παράγοντα.

Το άρθρο του **Άνταμ Χάνιε** αγγίζει μια ιδιαίτερη πτυχή της τρέχουσας κρίσης – την **κρίση στις πετρελαιογορές**. Επικοινωνεί και με τις συζητήσεις για την πορεία της οικονομίας (όπου οι πετρελαϊκές μπορεί να παίξουν καθοριστικό ρόλο στη διάδοση της κρίσης), αλλά και με το οικολογικό ζήτημα, εξηγώντας ότι –παρά τη φαινομενική κρίση τους σήμερα– αντιμετωπίζουμε μεγάλους κινδύνους περεταίρω ενίσχυσης των μεγάλων πετρελαϊκών.

Στη σχετική συζήτηση για το περιβάλλον είναι κρίσιμη η θεωρητική παρέμβαση του **Τζεφ Σπάρου**. Καθώς τα lockdown έδωσαν «ανάσα» στον πλανήτη, εμφανίστηκε η αντίληψη ότι «ο κορονοϊός είναι το εμβόλιο της Γης – Εμείς είμαστε ο ιός». Ο Σπάρου εκτιμά ότι οι θεωρίες περί «υπερ-πληθυσμού» θα αποκτήσουν ισχύ καθώς η οικολογική κρίση θα βαθαίνει και γράφει μια απάντηση, ισχυριζόμενος ότι **«ο καπιταλισμός είναι ο ιός»**.

Ακολουθεί ένα άρθρο της **Σάρον Σμιθ** για την **αντιρατσιστική αντικατασταλτική εξέγερση**

στις ΗΠΑ. Πρόκειται για κορυφαίο γεγονός της περιόδου που ζούμε, με τη δική του «αυτονομία» ως θέμα, που δεν θα μπορούσε να λείπει από την κάλυψη των διεθνών εξελίξεων. Αλλά εντάσσεται και στην συνολικότερη συζήτηση. Μια εξέγερση στην καρδιά του καπιταλισμού είναι και δείγμα της «μεταβατικής» εποχής που ζούμε – φωτίζοντας την θετική της πλευρά, των κινηματικών δυνατοτήτων.

Αυτά τα κινήματα θα χρειαστούν και την Αριστερά τους. Ο **Πάνος Πέτρου**, γράφει για το **«φαινόμενο Σάντερς»** και τη μεγάλη συζήτηση που έχει ανοίξει στη ριζοσπαστική Αριστερά γύρω από την **ανεξαρτησία από το Δημοκρατικό Κόμμα**. Αφορά τις προκλήσεις στις ΗΠΑ, αλλά έχει και γενικότερη αξία για το πώς οφείλει να στέκεται η ριζοσπαστική Αριστερά απέναντι σε λογικές «μικρότερου κακού» ή διάφορων «εκλογικών ρεαλισμών».

Η ριζοσπαστική Αριστερά θα χρειαστεί και θεωρητικό «εξοπλισμό» για να εξηγήσει και να ανταποκριθεί σε καθήκοντα. Αυτό το τεύχος του «Κ», κυκλοφορεί **80 χρόνια από τη δολοφονία του Λ. Τρότσκι**. Η επέτειος είναι μια καλή αφορμή να ανατρέξουμε στις ιδέες του μεγάλου Ρώσου επαναστάτη, που παραμένουν πολύτιμες για κάθε αγωνιστή-στρια. Ξεκινάμε σε αυτό το τεύχος ένα μικρό αφιέρωμα. Ο **Παναγιώτης Λίλλης** παρουσιάζει τους σημαντικότερους σταθμούς της ζωής και του έργου του Λεβ Νταβίντοβιτς, σκιαγράφοντας σε αδρές γραμμές την «κληρονομιά» του σήμερα. Ο **Μικαέλ Λεβί** εξειδικεύει πάνω σε μια από τις κορυφαίες θεωρητικές-πολιτικές συμβολές του Τρότσκι, η οποία παραμένει πολύτιμος οδηγός και στη σημερινή στρατηγική της Αριστεράς –τη Διαρκή Επανάσταση. Θα επανέλθουμε στις ιδέες του Τρότσκι και σε επόμενο τεύχος.

Την ύλη αυτού του τεύχους ολοκληρώνει μια **παρουσίαση του βιβλίου του Ερίκ Τουσέν, «Συνθηκολόγηση Ενηλίκων»** (κυκλοφορεί στα ελληνικά από τις εκδόσεις Red Marks). Το βιβλίο είναι μια πολύτιμη παρέμβαση στην απολογιστική συζήτηση για το 2015. Επιλέγουμε μια παρουσίαση του **Μάικλ Ρόμπερτς**, ο οποίος έχει επίσης παρακολουθήσει στενά την «ελληνική κρίση» όλα αυτά τα χρόνια.

Για την καμπάνια της οργάνωσης Αντικαπιταλίστας στην Ισπανία

Να πληρώσουν οι πλούσιοι

Της Κατερίνας Σεργίδου

Οι συνέπειες της πανδημικής κρίσης στο Ισπανικό Κράτος ανέδειξαν την αναγκαιότητα ενός ισχυρού δημόσιου συστήματος υγείας καθώς και αξιοπρεπών μισθών και συντάξεων που θα εγγυώνται την υγεία και την ασφάλεια στο σπίτι, στους εργασιακούς χώρους, στην εκπαίδευση, στους οίκους ευγηρίας και στις γειτονιές. Κατά τη διάρκεια των περιοριστικών μέτρων και των ημερών που ακολούθησαν, σημειώθηκε μεγάλο κύμα απολύσεων και καταπάτησης των εργασιακών δικαιωμάτων. Μπροστά σε αυτή την κατάσταση, η «προοδευτική» κυβέρνηση PSOE-Unidas Podemos δεν μπόρεσε να πάρει αποτελεσματικά μέτρα προστασίας και ανακούφισης των εργαζομένων.

Στις αρχές Μαΐου, σε μια προσπάθεια να παρουσιαστεί μια πρόταση αντιμετώπισης της κρίσης, η ισπανική οργάνωση Αντικαπιταλίστας παρουσίασε την καμπάνια «Να πληρώσουν οι πλούσιοι». Στα κοινωνικά δίκτυα εντοπίζεται με το hashtag #QuePaguénLosRicos. Λίγες βδομάδες αφότου η ισπανική οργάνωση ανακοίνωσε την αποχώρησή της από τον πολιτικό σχηματισμό Unidas Podemos, όχι μόνο δεν κάθισε με σταυρωμένα τα χέρια, αλλά οργάνωσε με μεγάλη επιτυχία μια καμπάνια που διέσχισε τα ισπανικά σύνορα βρίσκοντας ανταπόκριση σε αρκετές χώρες της Ευρώπης. Είχε προηγηθεί η διαδικτυακή καμπάνια για ένα σχέδιο κοινωνικής αναμέτρησης που ξεκίνησε τις πρώτες μέρες του ξεσπάσματος του κορονοϊού και αφορούσε στην παρουσίαση μέτρων άμεσης ανακούφισης για τους ισπανικούς λαούς.

Ριζοσπαστικά αιτήματα

Η καμπάνια «Να πληρώσουν οι πλούσιοι» συγκροτήθηκε γύρω από πέντε αιτήματα και την υπογράφουν περισσότερες από 300 κοινωνικές οργανώσεις, σωματεία και συλλογικότητες. Στηρίζεται επίσης από βουλευτές, δημάρχους και δημοτικούς συμβούλους σε όλο το Ισπανικό Κράτος. Τα αιτήματα συνοπτικά είναι:

1) Εφαρμογή ενός ευρωπαϊκού φόρου Covid, **2)** Να μπει τέλος στους φορολογικούς παραδείσους, **3)** Εθνικοποίηση των τραπεζών, **4)** Αναδιανομή της εργασίας και εφαρμογή του εγγυημένου βασικού εισοδήματος, **5)** Συμμετοχή των εργαζομένων στη διαχείριση των επιχειρήσεων και των δημόσιων υπηρεσιών.

Είναι προφανές ότι πρόκειται για εξαιρετικά προωθημένα και ριζοσπαστικά αιτήματα, τα οποία σε ένα πρώτο επίπεδο έχουν συμβολικό χαρακτήρα. Οι πρώτες κινητοποιήσεις ανθρώπων όμως που υπέγραψαν και στηρίξαν έμπρακτα την καμπάνια δείχνουν ότι στο Ισπανικό Κράτος υπάρχει χώρος για την παρουσίαση τόσο ριζοσπαστικών προτάσεων. Το υλικό της καμπάνιας έχει ήδη αρχίσει να κυκλοφορεί σε πολλές πόλεις, και τα αι-



τήματα εξειδικεύονται σε χώρους εργασίας και δημοτικά σχήματα. Πανό με το σύνθημα «Να πληρώσουν οι πλούσιοι» έχουν ήδη εμφανιστεί αυθόρμητα από εργαζόμενες/ους σε νοσοκομεία που υιοθέτησαν το σύνθημα. Η καμπάνια φαίνεται να έχει ιδιαίτερη επιτυχία και στα κοινωνικά δίκτυα, ενώ έχει πάρει δημοσιότητα μέσω δημοσιευμάτων σε εφημερίδες και σάιτ.

Σημαντικό ρόλο στη διάδοση της καμπάνιας έχουν παίξει δημόσια πρόσωπα, μέλη των Αντικαπιταλίστας, όπως ο ευρωβουλευτής Μιγκέλ Ουρμπάν και η επικεφαλής του σχήματος Adelante Andalusia, Τερέσα Ροδρίγες.

Φόρος έκτακτης ανάγκης

Ένα από τα αιτήματα της καμπάνιας που αποκτά ευρωπαϊκή στήριξη είναι η εφαρμογή ενός φόρου έκτακτης ανάγκης αντιμετώπισης του Covid-19. Όπως σημειώνεται στο κείμενο που υπογράφουν συνδικαλιστές/τριες, ακτιβίστριες/ές, πρώην βουλευτές/ές, στο μανιφέστο της πρωτοβουλίας για το φόρο έκτακτης ανάγκης: «Η κρίση του Covid-19 υποχρέωσε τα κράτη στην Ευρώπη να προχωρήσουν σε μια σειρά έκτακτων δαπανών προκειμένου να αντιμετωπίσουν μια εξαιρετικά σοβαρή υγειονομική και κοινωνική εξέλιξη. Η προσωρινή αναστολή της ισχύος του ευρωπαϊκού Συμφώνου Σταθερότητας και Ανάπτυξης επέτρεψε να αυξηθούν τα επίπεδα των ελλειμμάτων χωρίς την απειλή κυρώσεων εκ μέρους των ευρωπαϊκών θεσμών. Όμως, τώρα το ζήτημα που προκύπτει είναι να μάθουμε ποιος θα πληρώσει το λογαριασμό: αν ο δανεισμός των κρατών θα οδηγήσει σε νέα προγράμματα λιτότητας και

αναδιарθρώσεων ή εάν, τελικά, θα υποχρεωθούν να πληρώσουν οι πλούσιοι. Γι' αυτό είναι επείγον να βάλουμε στην ημερήσια διάταξη την αναδιανομή του πλούτου, δηλαδή την ιδέα ότι τα μεγάλα κέρδη και οι μεγάλες περιουσίες πρέπει να φορολογηθούν προς το συμφέρον του κοινωνικού συνόλου ... προτείνουμε την επιβολή επείγοντως σε όλα τα ευρωπαϊκά κράτη ενός συστήματος φόρων "έκτακτης ανάγκης Covid-19" που θα αφορά τα υψηλά κέρδη και τις μεγάλες περιουσίες, προκειμένου να καλυφθούν οι μεγάλες δαπάνες που έγιναν αναγκαίες μέσα στην κρίση».

Αυτή η πρωτοβουλία ανάγκασε τους Πάμπλο Ιγλέσιας και Ινίγο Ερεχόν, που ηγούνται ξεχωριστών πολιτικών σχηματισμών, να μιλήσουν δημόσια για μέτρα άμεσης κοινωνικής στήριξης και φορολόγησης των πλούσιων. Ο πρωθυπουργός Πέδρο Σάντρες πάντως δήλωσε την αντίθεσή του σε κάθε τέτοιο μέτρο, ενώ οι καθεστωτικές εφημερίδες επιτέθηκαν στα στελέχη των Αντικαπιταλίστας κάνοντας λόγο για ακραίες και ανέφικτες προτάσεις.

Αγώνας για αναδιανομή

Στο κείμενο της καμπάνιας που αναπτύσσεται με κέντρο την Ισπανία, οι Αντικαπιταλίστας σημειώνουν τους λόγους που κάνουν αυτή την πρωτοβουλία απαραίτητη:

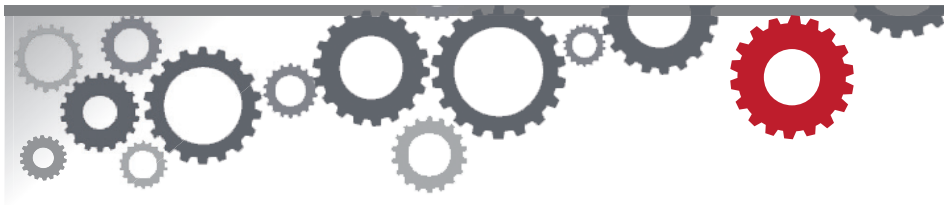
«Έχουν περάσει ήδη 10 χρόνια από την τελευταία κρίση, όταν οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις και οι εθνικές κυβερνήσεις διέσωσαν τις τράπεζες την ίδια ώρα που άφησαν εκατομμύρια εργαζόμενες/ους να βουλιάζουν. Μια δεκαετία αργότερα, βλέπουμε ότι τα κέρδη των μεγάλων επι-

χειρήσεων αυξάνονται την ίδια στιγμή που οι μισθοί μας μειώνονται και οι εργασιακές μας συνθήκες χειροτερεύουν. Ενώ η κρίση του Covid-19 έφερε στην ημερήσια διάταξη την ανάγκη της αύξησης των κοινωνικών δαπανών, αυτοί συνεχίζουν να διαθέτουν χρήματα για να διασώζουν τις κερδοφόρες επιχειρήσεις αντί για τις εργαζόμενες/ους. Ποιος θα πληρώσει τον λογαριασμό; Από πού θα βρεθούν τα χρήματα; Θέλουν να κοινωνικοποιήσουν τις ζημιές όταν ποτέ δεν έχουν αναδιανείμει τον πλούτο; Η ίδια η οικονομική αρχιτεκτονική της ΕΕ προωθεί τη φοροδιαφυγή. Θέλουν να μας χρεοκοπήσουν για να πληρώσουμε αιώνια το λογαριασμό. Όμως υπάρχει άλλος δρόμος. Δεν θα είναι εύκολο και το πρόβλημα δεν θα λυθεί σε κοινοβουλευτικές επιτροπές. Είναι ο δρόμος του αγώνα και των κινητοποιήσεων που στοχεύει κατευθείαν στα ιδιαίτερα ιδιωτικά συμφέροντα σαν να ήταν για το συμφέρον όλων.

Χρειάζεται να αλλάξουμε πλεύση. Δεν θέλουμε άλλη λιτότητα, ούτε ένα χρεοκοπημένο μέλλον. Αυτή η επικίνδυνη μειοψηφία που έχει πλουτίσει στις δικάς μας πλάτες να μας πληρώσει όσα μας ανήκουν. Δεν θα πληρώσουμε για δεύτερη φορά την κρίση τους. Ας ενωθούμε! Ας αγωνιστούμε! Πάνω τους!»

Το επόμενο διάστημα οι κινητοποιήσεις των εργαζομένων, ιδιαίτερα στα νοσοκομεία όπου προετοιμάζονται απεργίες* και άλλων κινημάτων, θα είναι κρίσιμες προκειμένου τα αιτήματα να αγκαλιαστούν από μεγάλα στρώματα της κοινωνίας, αναγκάζοντας την κυβέρνηση και τις επιχειρήσεις να υποχωρήσουν.

*Στις 14 Ιουλίου υπάρχει πανυγειονομική απεργία στη Μαδρίτη.



νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσatzής

Ιδιωτικοποιήσεις και ελαστική εργασία κυριαρχούν στους δήμους

Της Ελένης Χριστοπούλου,
συμβασιούχου εργαζόμενης
στο Δήμο Καλλιθέας

Η πλειοψηφία των εργαζομένων στους Δήμους απασχολούνται είτε με συμβάσεις ορισμένου χρόνου, είτε με συμβάσεις που ανανεώνονται ανά διαστήματα, παρ' ότι καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες. Ένα μεγάλο μέρος εργαζομένων καταφεύγει στα δικαστήρια περιμένοντας να δικαιωθεί καθώς απασχολείται για πάρα πολύ καιρό στις συγκεκριμένες θέσεις και δικαιούται την μετατροπή των συμβάσεων σε αορίστου χρόνου.

Μια τέτοια δικαστική νίκη είχαν και είκοσι επτά εργαζόμενοι στον Δήμο Αγίας Βαρβάρας. Οι είκοσι επτά εργαζόμενοι δουλεύουν πάνω από 15 χρόνια με ετήσιες επαναλαμβανόμενες συμβάσεις ορισμένου χρόνου στις Κοινωνικές Υπηρεσίες, στους Παιδικούς Σταθμούς και στο Κέντρο Ημερησίας Φροντίδας Ηλικιωμένων του Δήμου Αγίας Βαρβάρας, καλύπτοντας πάγιες ανάγκες του συγκεκριμένου Δήμου. Το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών αναγνώρισε το δίκαιο αίτημα των εργαζομένων και με την 586\2020 απόφασή του μετέτρε-

ψε τις συμβάσεις ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου. Και θα ήταν άλλη μια νίκη εργαζομένων, έστω και δικαστική, αν ο δήμαρχος της Αγίας Βαρβάρας Λάμπρος Μίχος δεν αποφάσιζε να ασκήσει έφεση στην απόφαση του Μονομελές Πρωτοδικείου. Ουσιαστικά ο δήμαρχος δεν επιθυμεί να έχει μόνιμο προσωπικό στις υπηρεσίες του Δήμου. Προτιμά να υπάρχουν στον Δήμο εργαζόμενοι χωρίς δικαιώματα, σε μόνιμη και διαρκή ανασφάλεια και ομηρία καθώς θα αγωνιούν για την επόμενη σύμβαση.

Είναι, άραγε, ιδιομορφία του εκεί δημάρχου ή προσωπική του τακτική; Όχι. Είναι αντίληψη συγκεκριμένης πολιτικής που αρνείται τις κοινωνικές υπηρεσίες στους Δήμους. Είναι το λεγόμενο «Επιτελικό Κράτος» της ΝΔ, του ΚΙΝΑΛ και του ΣΥΡΙΖΑ, όπου υπηρεσίες των Δήμων όπως κοινωνικές, υπηρεσίες καθαριότητας, πρασίνου και ηλεκτροφωτισμού πρέπει να περάσουν στους ιδιώτες. Να δοθεί, δηλαδή όλος ο εξοπλισμός που υπάρχει στους Δήμους καθώς και οι εργαζόμενοι να μην έχουν σταθερές σχέσεις εργασίας αλλά να εργάζονται με ελαστικό ωράριο.

Η απόφαση αυτή του δικαστηρίου, όπως και μια σειρά παρόμοιων δικαστικών αποφάσεων σε άλλους Δήμους δείχνει με έντονο και καταλυτικό τρόπο το δίκαιο των αγώνων των εργαζομένων. Την μετατροπή των συμβάσεων σε αορί-

στου χρόνου καθώς και την στελέχωση των υπηρεσιών με μόνιμο προσωπικό μέσω ΑΣΕΠ. Οι αποφάσεις μετατροπής των συμβάσεων σε αορίστου χρόνου απαντά, επίσης, στις πλαστές επιχειρηματολογίες ότι αυτού του είδους η μετατροπή είναι αντισυνταγματική. Αντισυνταγματική είναι η απασχόληση εργαζομένων με συμβάσεις ορισμένου χρόνου όταν καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες. Το ευρωπαϊκό δικαστήριο δικαίωσε εργαζομένους στην Ιταλία. Έκρινε μετά από τρεις συνεχείς συμβάσεις ορισμένου χρόνου ότι καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες και μετέτρεψε τις συμβάσεις σε αορίστου χρόνου.

Οι εργαζόμενοι στον Δήμο Αγίας Βαρβάρας προχώρησαν σε κινητοποιήσεις στις 6 Ιουλίου μαζί με την ΠΟΕ-ΟΤΑ και ζητούν την ανάκληση της απόφασης του δημάρχου και σύγκληση του δημοτικού συμβουλίου του δήμου και κυρίως ζητούν την αλληλεγγύη των δημοτών και των εργαζομένων στους υπόλοιπους δήμους της χώρας. Η αλληλεγγύη μεταξύ των εργαζομένων και οι αγώνες τους μπορεί να κρίνουν πολλά καθώς σε όλους τους δήμους προκύπτουν προβλήματα

Στον δήμο Αγίας Παρασκευής, ο δήμαρχος Βασίλης Ζορμπάς «κλείνει» το μάτι στους ιδιώτες καθώς δηλώνει ότι αν δεν έχει το προσωπικό να εξυπηρετηθεί θα προσφύγει σε λύσεις που δίνει ο νέος

νόμος, δηλαδή σε ιδιώτες. Όπως μίλησε και για μείωση του προσωπικού στους παιδικούς σταθμούς και για αυθαίρετες μετακινήσεις υπαλλήλων. Ο Σύλλογος των εργαζομένων στην Αγία Παρασκευή με ανακοινώσεις του δηλώνει έτοιμος να αγωνιστεί σε ό,τι αντιτίθεται στα δικαιώματα των εργαζομένων. Παρόμοια λογική προσπάθησε να χρησιμοποιήσει και ο διευθυντής καθαριότητας στον Δήμο Καλλιθέας, δίνοντας μάλιστα και ποσά μερικών χιλιάδων ευρώ για υπηρεσίες πρασίνου, αλλά με παρέμβαση του Συλλόγου Εργαζομένων δεν μπόρεσε να το υλοποιήσει.

Με στόχο την ιδιωτικοποίηση των υπηρεσιών των Δήμων καταπατούνται δικαιώματα των εργαζομένων (η συμφωνία ΔΕΔΗΕ και ΚΕΔΕ, η εκχώρηση δηλαδή του ηλεκτροφωτισμού και της συντήρησης του σε ιδιώτες). Οι εργαζόμενοι γίνονται έρμαια των αποφάσεων δημάρχων, όπως για παράδειγμα η σύλληψη δυο οδηγών απορριματοφόρων στους Γαργαλιάνους που με εντολή δημάρχου άδειασαν τα απορριματοφόρα σε παράνομο σκουπιδότοπο. Θα πρέπει να είναι σε εγρήγορση τα αντανάκλαστικά των εργαζομένων καθώς όλα δείχνουν πως τα σχέδια της κυβέρνησης και των συμμάχων της για ιδιωτικοποίηση των υπηρεσιών των δήμων και οι ελαστικές σχέσεις εργασίας των εργαζομένων έχουν αρχίσει ήδη να ξετυλίγονται.

Η μαζική συμμετοχή δείχνει το δρόμο, η συγκρότηση του ΔΣ τα προβλήματα Εκλογές στο Σωματείο Ελλήνων Ηθοποιών

Του Αλέξανδρου Θεοδωρίδη

Την Πέμπτη 25 Ιουνίου ολοκληρώθηκαν οι εκλογές στο Σ.Ε.Η (Σωματείο Ελλήνων Ηθοποιών), που ξεκίνησαν το Σάββατο 20 Ιουνίου. Οι εκλογές του σωματείου, πραγματοποιήθηκαν σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Ηράκλειο, Λάρισα, Βόλο και Χανιά. Χαρακτηριστικό των φετινών εκλογών ήταν η μαζικότητα καθώς 1500 ηθοποιοί (1474 έγκυρα) συμμετείχαν στις εκλογικές αρχαιρεσίες του σωματείου τους για την εκλογή του νέου Διοικητικού Συμβουλίου. Ο αριθμός αυτός έχει ιδιαίτερη σημασία καθώς το 2018 είχαν ψηφίσει μόλις 539 (531 έγκυρα). Η Δημοκρατική Ενότητα Ηθοποιών (Δ.Ε.Η., το ψηφοδέλτιο που στηρίζει το ΠΑΜΕ) διατήρησε την πρώτη θέση συγκεντρώνοντας 493 ψήφους και εκλέγοντας 6 έδρες στο νέο Δ.Σ. Η Αγωνιστική Ενότητα Ανεξάρτητων Ηθοποιών

(Α.Ε.Ν.Α.Η., μια ποικιλόμορφη διαταξική συμμαχία) έλαβε 435 ψήφους και 5 έδρες στο Δ.Σ., η παράταξη Από Κοινού (παράταξη που δημιουργήθηκε από ανθρώπους της πρωτοβουλίας Support Art Workers) έλαβε 393 ψήφους και 5 έδρες και η Συνέλευση Αγωνιζόμενων Ηθοποιών (σχήμα αγωνιστών της αντικαπιταλιστικής αριστεράς) συγκέντρωσε 79 ψήφους και 1 έδρα. Η μαζική προσέλευση στις εκλογές του σωματείου είναι ένα θετικό βήμα για τον καλλιτεχνικό κόσμο.

Δεν έλειψαν βέβαια και τα ευτράπελα. Συγκεκριμένα, στα πλαίσια υπερκομματικής συμμαχίας, η παράταξη Α.Ε.Ν.Α.Η (με κομματικό πρόσημο που ξεκινάει από την Ν.Δ ως τον ΣΥΡΙΖΑ, πράγμα που υπογράμμισε μέλος της συγκεκριμένης παράταξης στο πρώτο Δ.Σ) με την παράταξη ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ, με πραξικοπηματικό τρόπο πήραν όλες τις θέσεις στο Προεδρείο, αποκλείοντας παντελώς από αυτό την πρώτη σε ψήφους παράταξη που είναι η Δ.Ε.Η. Οι δύο αυτές παρατάξεις φρόντισαν να ΜΗΝ τηρήσουν τις προ-

εκλογικές τους προτάσεις και δεσμεύσεις, για ανάγκη συνεργασίας των παρατάξεων για την προώθηση αιτημάτων των ηθοποιών και αρνήθηκαν την πρόταση για αντιπροσωπευτικό-αναλογικό προεδρείο. Η συγκεκριμένη κίνηση θέτει σε σοβαρό κίνδυνο τις διεκδικήσεις των ηθοποιών.

Οι εξελίξεις αυτές βάζουν σοβαρά καθήκοντα για της παρατάξεις της αριστεράς και του αγωνιζόμενου κόσμου του σωματείου, που πλήττεται. Το προηγούμενο διάστημα, με αφορμή την αρχική απόφαση του υπουργείου πολιτισμού, που άφηνε εκτός του επιδόματος των 800 ευρώ τον καλλιτεχνικό κόσμο, το Σωματείο Ελλήνων Ηθοποιών μαζί με άλλα καλλιτεχνικά σωματεία, βγήκε στο προσκήνιο με μια σειρά από κινητοποιήσεις. Οι συγκεκριμένες κινητοποιήσεις έβαζαν ως κέντρο τις συλλογικές συμβάσεις (που καταργήθηκαν τον Μάρτιο του 2013) που από μόνο του ανοίγει την βεντάλια πολλών άλλων ζητημάτων, όπως, η ανασφάλιστη και απλήρωτη εργασία, οι απλήρωτες πρόβες, κατάργη-

ση βασικού μισθού, ποσοστά επί των εισιτηρίων αντί σταθερών αμοιβών, κάλυψη οδοιπορικών και ημερησίων επισιτιστικών αναγκών αντί κανονικής αμοιβής, προβλήματα που προϋπήρχαν της πανδημίας. Επιπλέον είναι σημαντική η προσπάθεια που γίνεται οι αγώνες του σωματείου να ενώνονται με κοινωνικούς αγώνες (αντιρατσισμός, αντισεξισμός κ.λ.π) και με τους εργασιακούς αγώνες άλλων κλάδων που βγαίνουν αυτήν την περίοδο στο προσκήνιο (υγειονομικοί, εκπαιδευτικοί, κ.α.).

Σε αυτό το αγωνιστικό πλαίσιο οι δυνάμεις της αριστεράς και αγωνιζόμενος κόσμος του σωματείου οφείλουν να συνεχίσουν με ακόμα πιο διεκδικητική και ενωτική διάθεση. Είναι πολύ σημαντικό στην σημερινή δύσκολη περίοδο να υπάρχουν ενωτικές πρωτοβουλίες και καλέσματα που θα συγκεντρώνουν τα αιτήματα του κλάδου και θα συσπειρώνουν το σύνολο των ηθοποιών που καθημερινά αντιμετωπίζει την υποβάθμιση της δουλειάς του και το πετσόκομμα των δικαιωμάτων του.

ΔΕΘ 2020: Να ενωθούν αιτήματα και αντιστάσεις!

Του Θοδωρή Πατσατζή

Οι αγώνες των εργαζομένων επανέρχονται από τον Απρίλη κι έπειτα ολοένα και πιο έντονα στο προσκήνιο. Από την αρχική βουβαμάρα που προκάλεσε το lockdown της κυβέρνησης Μητσοτάκη κατά τη διάρκεια της πρώτης φάσης της υγειονομικής κρίσης, περνάμε στη φάση όπου οι εργαζόμενοι αρνούνται να αποδεχθούν ότι για όλα τα κακά της μοίρας τους φταίει ο κορωναϊός.

Αρνούνται να αποδεχθούν ότι θα μισοδουλεύουν και θα μισοπληρώνονται, αρνούνται να αποδεχθούν ότι θα απολύονται χωρίς να έχουν δικαιώματα, αρνούνται να αποδεχθούν ότι θα δουλεύουν χωρίς άδειες και ρεπό. Το έδειξαν με τις κινητοποιήσεις τους οι υγειονομικοί, το έδειξαν με τις κινητοποιήσεις τους οι εργαζόμενοι σε δύσκολους κλάδους όπως

ο επισιτισμός-τουρισμός και οι τεχνικές κατασκευαστικές εταιρείες. Κινητοποιήσεις που αναμένεται να συνεχιστούν σε όλη τη διάρκεια του καλοκαιριού, ενώ ειδικά για τους εκπαιδευτικούς οι κινητοποιήσεις που έκλεισαν τη σεζόν, θα είναι αυτές που θα ανοίξουν και την επόμενη από το Σεπτέμβρη, με μπροστάρηδες τους εκπαιδευτικούς ειδικοτήτων που απολύονται όπως οι εικαστικοί.

Κινητοποιήσεις που θα χρειαστεί να ενταθούν καθώς αναμένεται από τη ΔΕΘ, το Σεπτέμβρη, ο πρωθυπουργός Κ. Μητσοτάκης να υπενθυμίσει στην εργατική τάξη το ξεπούλημα κάθε κοινωνικού αγαθού στους ιδιώτες και όλα τα δώρα που θα κάνει στο κεφάλαιο την ώρα που στους εργαζόμενους θα δίνει όλο και πιο βάρβαρα νεοφιλελεύθερα μέτρα. Εκεί για αυτό το λόγο χρειάζεται να βρει απέναντί του όλους τους κλάδους που αγωνίζονται.

Παρά τις δυσκολίες που θα υπάρχουν και στη μετακίνηση κ.λπ. λόγω του κορωναϊού οι εργαζόμενοι οφείλουν να απαντήσουν στην κυβέρνηση ενωτικά



και μαζικά. Η διαδήλωση στη ΔΕΘ χρειάζεται να δουλευτεί από τις δυνάμεις της Αριστεράς με τρόπο που να αναδεικνύει αυτή την αναγκαιότητα. Είναι μια ευκαιρία να ενοποιηθούν τα αιτήματα όλων των κλάδων που αγωνίζονται. Είναι μια ευκαιρία να ξεπεραστούν σεχταριστικές λογικές και να δείξει το εργατικό

κίνημα ότι μπορεί να ενώσει τη γροθιά του απέναντι στις επιθέσεις που δέχεται.

Ας είναι η ΔΕΘ μια δυναμική αρχή σε μια χρονιά που οι εργαζόμενοι που βγήκαν για πρώτη φορά στο δρόμο τους τελευταίους μήνες και οι πιο έμπειροι θα χτίσουν ένα ενωτικό και πλατύ κίνημα αντίστασης.

Να μην πληρώσουν οι εργαζόμενοι την κρίση στον Τουρισμό Τα κέρδη δικά τους, οι ζημιές δικές μας;

Της Ελένης Πελέκη

Η κυβέρνηση συνεχίζει την προκλητικά αντεργατική πολιτική της στο κλάδο του Τουρισμού. Παρά την επικοινωνιακή αισιοδοξία που επιδεικνύουν, η πολυπόθητη επανεκκίνηση δεν φαίνεται να προχωράει ομαλά και οι εργαζόμενοι του χώρου καλούνται ακόμα μία φορά να πληρώσουν το τίμημα.

Ένας κλάδος που την προηγούμενη δεκαετία την κρίσης και της λιτότητας παρουσίασε σταθερά αυξημένα κέρδη πολλών δισεκατομμυρίων θα έπρεπε θεωρητικά να μπορεί να αντιμετωπίσει μια κακή σεζόν. Δεν είναι όμως ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία φορά που οι μεγαλοξενοδοχοί και οι πολυεθνικές αξιοποιούν μια κρίση για να αυξήσουν τα κέρδη τους τσακίζοντας τα εργατικά δικαιώματα. Με πρόσχημα την πτώση της κίνησης και του τζίρου από 50% έως 80% οι επιχειρηματικοί όμιλοι έχουν καταφέρει να κερδίσουν μια σειρά από αντεργατικές ρυθμίσεις: από μονομερείς αλλαγές στις συμβάσεις εργασίας και μειώσεις μισθών, μαζικές απολύσεις μέχρι φοροαπαλλαγές και ελαφρύνσεις. Για άλλη μια φορά καρπώνονται όλα τα κέρδη και φορτώνουν τις ζημιές στις πλάτες των εργαζόμενων.

Οι εργαζόμενοι στο χώρο του Επισιτισμού – Τουρισμού όμως δεν καθόμαστε με σταυρωμένα χέρια. Το τελευταίο μήνα

έχουν οργανωθεί πολλές κινητοποιήσεις με πρωτοφανή μαζικότητα και δυναμικότητα. Με συνθήματα όπως «οι ζωές μας πάνω από τα κέρδη σας» και «πληρώσαμε τα κέρδη, ματώνουμε στην κρίση» βγήκαμε στο δρόμο για να διεκδικήσουμε αξιοπρεπείς μισθούς και συνθήκες δουλειάς. Σε ένα σύντομο σχετικά διάστημα οργανώθηκαν τέσσερις διαδηλώσεις έξω από το Υπουργείο Εργασίας που μαζικοποιήθηκαν από παλαιότερους και νεότερους εργαζόμενους και πλήθος επιχειρησιακών σωμάτων όπως οι εργαζόμενοι στα ξενοδοχεία "Marriot", "Ζαφόλια", "Royal Olympic", "Grant Resort Lagonisi", "Intercontinental", "Crowne Plaza", "Stanley", "Novotel" όπως και των επισιτιστικών επιχειρήσεων "Select" και "Newrest" και η Επιτροπή Αγώνα Εργαζομένων στο Αεροδρόμιο Αθήνας μαζί με το Συνδικάτο Εργαζομένων Επισιτισμού – Τουρισμού – Ξενοδοχείων Αττικής, το Συνδικάτο Οδηγών Τουριστικών Λεωφορείων Αττικής και το Σωματείο Τουριστικών Συνοδών.

Ήταν αυτές οι κινητοποιήσεις και όχι η «μεγαλοψυχία» του Υπουργείου που ανάγκασε την κυβέρνηση να πάρει κάποια λίγα μέτρα προστασίας με την αναγκαστική επαναπρόσληψη των εποχικών υπαλλήλων στον Επισιτισμό – Τουρισμό. Παρόλα αυτά, τα μέτρα αυτά είναι ανεπαρκή για να καλύψουν εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους που βρίσκονται στον αέρα αυτή τη στιγμή. Τα επιδόματα των 534 ευρώ που θα δοθούν με ένα μήνα καθυστέρηση δεν αποτελούν σε καμία περίπτωση επαρκή αποζημίωση σε ερ-

γαζόμενους που έχουν χάσει τις δουλειές τους ή έχουν να διαλέξουν ανάμεσα στην ανεργία και την επισφάλεια, ειδικά στο κλάδο του Τουρισμού που και πριν από τον κορωναϊό, τα δικαιώματά τους καταστρατηγούνταν συστηματικά. Έχουμε πολύ δρόμο ακόμα μπροστά μας για τη δικαίωση των αιτημάτων μας.

Γι αυτό πρέπει να αξιοποιήσουμε και εμείς από την μεριά μας αυτήν τη κρίση για να ανοίξουμε τη συζήτηση μέσα στον κλάδο με τους δικούς μας όρους. Η αγωνιστική διάθεση των εργαζομένων δημιουργεί νέα καθήκοντα για την Αριστερά. Το κάλεσμα για μαζικοποίηση των σωματείων με νέα μέλη είναι στη σωστή κατεύθυνση, αλλά αυτή η καμπάνια πρέπει να ενισχυθεί σημαντικά και να γίνει καθήκον καθενός και καθεμίας. Το επόμενο διάστημα έχουμε την ευκαιρία να οργανώσουμε με μαζικούς όρους συνελεύσεις στους χώρους δουλειάς, συζητήσεις και κινητοποιήσεις για τα προβλήματα του κλάδου. Έχουμε αντιμετωπίσει στο παρελθόν τα αδιέξοδα της σεχταριστικής πολιτικής του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ και είναι φανερό πως και οι ίδιοι οι εργαζόμενοι ζητούν πιο ενωτικές κινήσεις και σχέδια δράσης. Σε αυτό είναι πολύτιμη η εμπειρία των οργανώσεων της αντικαπιταλιστικής και ριζοσπαστικής Αριστεράς που παρεμβαίνουν μέσω της ενωτικής παράταξης «ΛΑΝΤΖΑ». Ένα κοινό σχέδιο δράσης, μακριά από λογικές ηττοπάθειας, απομονωτισμού και ελιτισμού, είναι επιτακτική ανάγκη τόσο για το χώρο μας όσο και συνολικά για το κίνημα. Με πρώ-

τα καθήκοντα την πολιτική συζήτηση με παλιούς και νέους συναδέλφους και την οργάνωση συλλογικών και μαζικών δράσεων σε χώρους δουλειάς, μπορούμε να αντιστρέψουμε το κλίμα. Εξίσου σημαντική είναι η συζήτηση για την δημιουργία οργανικών σχέσεων με τα υπόλοιπα σωματεία και κλάδους, που επίσης είναι στο δρόμο αυτήν τη στιγμή για τη διεκδίκηση των δικών τους αιτημάτων.

Συνεχίζουμε όλοι μαζί. Μετά από πρόσφατη καταγγελία εργαζόμενης στο ξενοδοχείο Parnis Pallace Hotel Suites στις Αχαρνές για τον ξυλοδαρμό που υπέστη από τον εργοδότη της εξαιτίας της άρνησης να δουλεύει 16 ώρες την ημέρα, οργανώθηκε κινητοποίηση στις 16/7, στις 17.00 έξω από το ξενοδοχείο. Τέτοια περιστατικά βίας και τραμπουκισμού δεν είναι πρωτοφανή ούτε από τον εν λόγω επιχειρηματία ούτε και συνολικά στο κλάδο, όπου τα εξαντλητικά ωράρια, οι παραβιάσεις των συλλογικών συμβάσεων και οι εργασιακές συνθήκες γαλέρας αποτελούν καθημερινότητα για πολλούς-ες, από εμάς. Είναι στο χέρι μας να χτίσουμε μια ασπίδα προστασίας για όλους τους συναδέλφους και συναδέλφισσες και όλοι μαζί όχι μόνο να αποτρέψουμε αντίστοιχα περιστατικά στο μέλλον αλλά και να διεκδικήσουμε τις αξιοπρεπείς συνθήκες στην εργασία και στις ζωές μας.

Όπως λέει ένα σύνθημα του κλάδου: Του Τουρισμού το θαύμα το χτίσαμε εμείς, ματώσαμε για κέρδη, πληρώνουμε την κρίση. Οι ζωές μας πάνω από τα κέρδη τους.

Covid19: Θυσιάζουν την υγεία τω

Του Νικόλα Κολυτά

Η υπόθεση του κορωνοϊού στην Ελλάδα είναι ανοιχτή και άκρως επικίνδυνη. Η αύξηση των κρουσμάτων, η παντελής έλλειψη μέτρων και η διεθνής ανησυχία προμηνύουν δύσκολη συνέχεια. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη φαίνεται πως έχει δώσει τα ρέστα της στην επικοινωνιακή διαχείριση, παρά στην ουσιαστική αντιμετώπιση της πανδημίας.

Στο όνομα του κέρδους και της τουριστικής ανάπτυξης ρισκάρει τη διασφάλιση της δημόσιας υγείας θέτοντας σε κίνδυνο πρώτα απ' όλα τους εργαζόμενους.

Παρούσα κατάσταση

Οι καθημερινές ανακοινώσεις του ΕΟΔΥ δείχνουν μια σημαντική αύξηση των κρουσμάτων μέσα στους καλοκαιρινούς μήνες. Αυτό προφανώς συνδέεται και με το άνοιγμα του τουρισμού με κάθε κόστος. Η μέριμνα του Μητσοτάκη για τη δημόσια

υγεία είναι άκρως υποκριτική και επικοινωνιακή. Την ώρα που κλείνει τα σύνορα με τις βαλκανικές χώρες ετοιμάζεται να ανοίξει τις πύλες για τουρίστες από τη Βρετανία, τη Σουηδία και τη χώρα με το μεγαλύτερο αριθμό κρουσμάτων παγκοσμίως, τις ΗΠΑ. Την ώρα που προχωράει σε... απαγόρευση των πανηγυριών, καταργεί την υποχρεωτικότητα της μάσκας στα μεγάλα εμπορικά κέντρα. Στο όνομα της βαριάς βιομηχανίας του ελληνικού τουρισμού και του κέρδους των επιχειρηματιών, εγκυμονείται ένας τεράστιος κίνδυνος για τους «από κάτω». Η Υπηρεσία Πολιτικής Προστασίας και ο ΕΟΔΥ επιχειρούν να αποπροσανατολίσουν την κοινή γνώμη με την ανακοίνωση ελλίπων στοιχείων ως προς την προέλευση, τη νοσηλεία, την εξέλιξη και τη γεωγραφική κατανομή των κρουσμάτων. Όμως η πραγματικότητα δεν μπορεί να κρυφτεί για πολύ.

Η χαλάρωση των μέτρων χωρίς επαρκή μέτρα πρόληψης και ενίσχυσης του δημοσίου συστήματος υγείας προκαλεί πανικό. Το μεγαλύτερο κίνδυνο αντιμετωπίζουν οι κάτοικοι των τουριστικών περιοχών και οι εργαζόμενοι στον επισιτισμό-τουρισμό και τις μεταφορές. Με λίγα λόγια για ακόμη μια φορά το βάρος του κέρδους των επιχειρηματικών ομίλων καλούνται να πληρώσουν εκτός από τον ιδρώτα τους και με την υγεία τους, όλοι όσοι δουλεύουν κάτω από άθλιες συνθήκες στην εργασιακή γαλέρα της καλοκαιρινής Ελλάδας. «Greek summer is a state of mind», λοιπόν, αν είσαι τουρίστας με βαριά τσέπη ή επενδυτής ή επιχειρηματίας του

τουρισμού. Αν είσαι εργαζόμενος, τότε τα πράγματα δυσκολεύουν πάρα πολύ. Τα πετσοκομμένα υγειονομικά πρωτόκολλα στην υπηρεσία των ξενοδόχων, των μεταφορικών εταιρειών και των κάθε λογής τουριστικών ομίλων το επιβεβαιώνουν.

Πολιτικές ευθύνες

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη προς το παρόν επενδύει πολιτικά στο επικοινωνιακό κατασκευασμένο «success story». Στο γεγονός δηλαδή ότι περιόρισε την αρχική πορεία του ιού λειτουργώντας άκρως κατασταλτικά και κλείνοντας τα πάντα. Εκτός από την καταστολή, όμως, χρειάζεται και πρόληψη. Και όταν η μετάβαση από το «μένουμε σπίτι» στο «μένουμε ασφαλείς», γίνεται χωρίς κανένα ουσιαστικό μέτρο στήριξης της δημόσιας Υγείας, τότε αυτό απλώς συνεπάγεται ότι δε θα μείνουμε ασφαλείς. Την ώρα που κυβερνητικά στελέχη παρελαύνουν πανηγυρικά σε τηλεοπτικά πάνελ της λίστας Πέτσα, η ΟΕΝΓΕ καταγγέλλει ότι «στο σύνολο των Νοσοκομείων και των Κέντρων Υγείας πανελλαδικά καθυστερούν οι πληρωμές των δεδουλευμένων εφημεριών τόσο των τακτικών όσο και των πρόσθετων». Η επιβράβευση του ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού περιορίζεται απλώς σε παλαμάκια στα μπαλκόνια.

Το ακόμη πιο απίστευτο, όμως, είναι το πως το κεφάλαιο βρίσκει νέα πεδία κερδοφορίας ακόμη και μέσα σε μια υγειονομική κρίση. Συγκεκριμένα, στο νομοσχέδιο για



Διεθνής αντιπαράθεση γύρω από την πανδημία!

Ο covid 19 συνεχίζει σε παγκόσμιο επίπεδο να διασπείρεται και να θερίζει ζωές. Παρόλα αυτά, μετά το πρώτο αρχικό σοκ, οι διεθνείς ηγεσίες φαίνεται πως συνήθισαν στο θάνατο και βάζουν ξανά σε λειτουργία τις μηχανές του συστήματος.

Εγκληματίες καπιταλιστές

Οι ηγέτες των μεγαλύτερων καπιταλιστικών κρατών του πλανήτη βρίσκονται αντιμέτωποι με τα αδιέξοδα των πολιτικών τους. Οι ΗΠΑ του Ντόναλντ Τραμπ προχώρησαν σε μια ακόμη πρωτοφανή ενέργεια αποχωρώντας από τον ΠΟΥ υπό το πρόσχημα της κακοδιαχείρισης της πανδημίας και της «ενδοτικότητας» στις προτροπές και τις απαιτήσεις της Κίνας. Σύμφωνα με την αμερικανική ηγεσία, η στάση του ΠΟΥ οδήγησε σε ένα εκατομμύριο παραπάνω θανάτους και στην παρεμπόδιση του «παντοδύναμου» αμερικανικού καπιταλισμού να δώσει τη δική του απάντηση απέναντι στην πανδημία. Βέβαια πίσω από αυτή τη στεντόρεια εθνοκεντρική ρητορική Τραμπ δεν κρύβεται τίποτα άλλο εκτός από μπίζνες και άλλου τύπου συμφωνίες κάτω από

το τραπέζι.

Η αμερικανική κυβέρνηση έχει ξεκινήσει τη λεγόμενη επιχείρηση «Warp Speed» επιχειρώντας να αποκτήσει 300 εκατομμύρια δόσεις ενός εμβολίου για τον κορωνοϊό μέχρι τον Ιανουάριο του 2021, προκειμένου να εμβολιαστούν κατά προτεραιότητα οι Αμερικανοί πολίτες. Στο πλαίσιο αυτό, οι ΗΠΑ επιχορήγησαν με 1.6 δισ. δολάρια την αμερικανική εταιρεία βιοτεχνολογίας Novavax, για να εξασφαλίσουν 100 εκ. δόσεις πιθανού εμβολίου. Την ίδια στιγμή και άλλες αμερικανικές εταιρείες λαμβάνουν υπέρογκα ποσά από το αμερικάνικο κράτος όπως οι Johnson & Johnson (456 εκατ. δολάρια), Moderna (483 εκ.) και AstraZeneca (1,2 δισεκ. σε συνεργασία με την Οξφόρδη). Ένας χορός δισεκατομμυρίων στήνεται γύρω από τη διαχείριση της πανδημίας.

Τερατώδης είναι η κατάσταση και στη Βραζιλία του Μπολσονάρο. Περίπου 1000 άνθρωποι πεθαίνουν καθημερινά λόγω της πανδημίας με τα υψηλότερα ποσοστά θνησιμότητας να εμφανίζονται στις φαβέλες. Η Βραζιλία έχει μετατραπεί σε επίκεντρο της εξάπλωσης του ιού και ο πρόεδρος της έδειχνε να μην ανησυχεί ιδιαίτερα δη-

λώνοντας προκλητικά ότι «ο θάνατος είναι η μοίρα του κάθε ανθρώπου». Όλα αυτά μέχρι τη στιγμή που και ο ίδιος βρέθηκε θετικός στον κορωνοϊό, πληρώνοντας την αδιαφορία του με μια απίστευτη ειρωνεία της τύχης.

Στην άλλη άκρη του πλανήτη, στη μακρινή Αυστραλία, ένα μήνα μετά το ξανάνοιγμα της οικονομίας, τα κρούσματα πολλαπλασιάστηκαν επικίνδυνα με αποτέλεσμα τη λήψη πρόσθετων μέτρων. Οι αρχές μάλιστα έσπευσαν να κατηγορήσουν ανυπόστατα τους διαδηλωτές του Black Lives Matters προκειμένου να υπεκφύγουν των ευθυνών τους. Στο Ιράν αντίστοιχα εμφανίστηκαν τα υψηλότερα ποσοστά κρουσμάτων και θανάτων μέσα στον Ιούνιο ενώ η Ευρώπη παραμένει η δεύτερη ήπειρος μετά την Αμερική με τον υψηλότερο αριθμό κρουσμάτων, γεγονός που δημιουργεί πρόσθετη ανησυχία, τη στιγμή που δεν υπάρχει συμφωνία σε επίπεδο ηγεσιών για ενιαία αντιμετώπιση της κατάστασης.

Διεθνείς αντιδράσεις

Η παραπάνω ζοφερή διεθνής εικόνα έχει θέσει σε κίνηση τους «από κάτω» σε παγκόσμιο επίπεδο. Στις ΗΠΑ η δυναμική του κινήματος Black Lives Matter έχει ξεπεράσει κατά πολύ τα όρια της αντιρατσιστικής ρητορικής και προβάλλει πρόσθετες διεκδικήσεις για τους φτωχούς και ξεχασμένους του ισχυρότερου καπιταλισμού του πλανήτη. Στη Βραζιλία όσο η πανδημία εξαπλώνεται και εξοντώνει τις φαβέλες, η αфро-βραζιλιάνικη κοινότητα γεννάει νέα κινήματα αντίστασης τα οποία για πρώτη φορά στρέφονται ανοιχτά κατά του Μπολσονάρο μετά την εκδήλωση του covid 19.

Στην Αυστραλία οι διαδηλωτές του Black

Lives Matter στοχοποιούνται από τις αρχές ως υπαίτιοι της απότομης αύξησης των κρουσμάτων τη στιγμή που η ιατρική κοινότητα επισημαίνει ότι η αύξηση δεν οφείλεται στους διαδηλωτές αλλά στο απότομο άνοιγμα της αγοράς. Στη Βρετανία οι γιατροί πραγματοποίησαν δυναμικές κινητοποιήσεις ενάντια στη χαλάρωση των μέτρων που προωθεί η κυβέρνηση Τζόνσον αδιαφορώντας για τους εργαζόμενους και



Οι πολλών για τα κέρδη των λίγων

«την τροποποίηση της σύμβασης του κράτους με το ίδρυμα Νιάρχου» ψηφίστηκε τροπολογία που προβλέπει ότι «λόγω του πλήθους και της αυξημένης συχνότητας περιστατικών αερομεταφοράς ασθενών, προβλέπεται η δυνατότητα επίταξης ιδιωτικού εναέριου μέσου από τα εγγεγραμμένα στον κατάλογο, για τα οποία θα καταβάλλεται αποζημίωση χρήσης, καθώς και αμοιβή χειριστή». Και άλλα λεφτά στον κουμπαρά των καπιταλιστών δηλαδή. Η ΟΕΝΓΕ αντέδρασε απαιτώντας πραγματική επίταξη του συνόλου των διαθέσιμων εναέριων μέσων μεταφοράς, την ένταξή τους στο κρατικό σχέδιο, αλλά και την οργάνωση σύγχρονης και πλήρους υπηρεσίας αεροδιακομιδών στο ΕΚΑΒ συνοδευόμενη από τις απαραίτητες προσλήψεις. Δυστυχώς, όμως, φωνή βοώντος εν τη ερήμω.

Σύστημα Υγείας

Το κομβικό ερώτημα, λοιπόν, παραμένει. Με τη διεθνή επιστημονική κοινότητα να τονίζει ότι δεν έχει εκδηλωθεί ακόμη σε πλήρη διάσταση το πρώτο κύμα της πανδημίας και ότι τους επόμενους μήνες θα ακολουθήσει και δεύτερο, ποια είναι η προετοιμασία της ελληνικής κυβέρνησης στον τομέα της ενίσχυσης της δημόσιας Υγείας; Την απάντηση τη βρίσκει κανείς στα λόγια όσων εργάζονται σκληρά στον τομέα της δημόσιας Υγείας και διαμαρτύρονται για την πλήρη εγκατάλειψή τους μετά το άνοιγμα του lockdown. Οι μοροσπονδίες των γιατρών και των νοσηλευ-

τών ζητούν προσλήψεις, μονιμοποίηση του προσωπικού που δουλεύει με ελαστικές εργασιακές σχέσεις (επικουρικοί, μέσω ΟΑΕΔ και ΕΟΔΥ, με συμβάσεις ορισμένου χρόνου), αποκατάσταση των κατηργημένων οργανικών θέσεων λαμβάνοντας υπόψη τη μεγάλη μείωση των ειδικευόμενων γιατρών.

Η κατάσταση είναι τέτοια που η Πανελλήνια Ένωση Τραυματιοφορέων, αναγκάστηκε να ζητήσει συνάντηση από τον κατά τα άλλα άφαντο Υπουργό Υγείας Βασίλη Κικίλια με βασικό αίτημα τη δημιουργία καθηκοντολογίου για το επάγγελμά τους. Οι τραυματιοφορείς καταγγέλλουν ότι ελλείπει σαφούς καθηκοντολογίου και λόγω των ευρύτερων ελλείψεων σε προσωπικό στα δημόσια νοσοκομεία, αναγκάζονται να επιτελούν πρόσθετη εργασία στην οποία δεν είναι ειδικευμένοι με αποτέλεσμα να μην μπορούν να εκτελούν επαρκώς τα πραγματικά τους καθήκοντα. Αν στα παραπάνω προσθέσει κανείς και τις ελλείψεις σε εξοπλισμό τότε τα πράγματα γίνονται χειρότερα. Χωρίς επαρκή αριθμό ΜΕΘ, χωρίς μαζικά προληπτικά tests και με το προσωπικό των νοσοκομείων εξαντλημένο, καταλαβαίνει κανείς την κατάσταση που διαμορφώνεται.

Ανάγκη απάντησης

Μπροστά σε όλα τα παραπάνω προκύπτουν πρόσθετα καθήκοντα για το κίνημα και την Αριστερά. Η κυβέρνηση συνεχίζει τη ρητορική της ατομικής ευθύνης επιρρίπτοντας τα βάρη της διασποράς του ιού στις

πλάτες του καθένα ξεχωριστά την ώρα που αντιμετωπίζει τις υπηρεσίες υγείας σαν ένα χρεοκοπημένο εμπόρευμα. Αντί να ενισχύει με προσλήψεις και εξοπλισμό τα δημόσια νοσοκομεία, εμπορευματοποιεί και ιδιωτικοποιεί επιμέρους πτυχές τους, ενώ παράλληλα εν μέσω πανδημίας κάνει δώρα σε μετόχους-ιδιοκτήτες δομών ιδιωτικής υγείας και μεγάλων διαγνωστικών αλυσίδων. Από τη μία, λοιπόν, αυγατίζουν τα κέρδη τους οι κλινικάρχες και οι επιχειρηματίες στον τουρισμό, ενώ από την άλλη εξουθενώνονται όσοι δουλεύουν απλήρωτες εφημερίες στα νοσοκομεία ή κάνουν διπλοβάρδιες σε ξενοδοχεία κολοσσούς.



Οι επιστήμονες προειδοποιούν – οι ηγεσίες αδιαφορούν!

Αξίζει να δούμε ότι οι εκκλήσεις για ενίσχυση των δημοσίων συστημάτων υγείας, αύξηση των προληπτικών tests και προσλήψεις ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού δε γίνονται απλώς από τα κινήματα και την Αριστερά αλλά από κορυφαίους θεσμικούς φορείς στον τομέα της υγείας. Ο πρόεδρος του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας (ΠΟΥ), Τέντρος Αντανόμ Γκεμπρεγεσούς, έκρουσε τον κώδωνα του κινδύνου τονίζοντας ότι στο άμεσο μέλλον δεν υπάρχει δρόμος επιστροφής στην κανονικότητα όπως τη γνωρίζαμε μέχρι σήμερα. Σημείωσε δε ότι αν οι κυβερνήσεις δεν προβούν σε αποφασιστικές κινήσεις για τον περιορισμό της διασποράς του ιού, η πανδημία θα συνεχίσει να γίνεται ολοένα χειρότερη, αφήνοντας σαφέστατες αιχμές για τις ΗΠΑ του Ντόναλντ Τραμπ και τη Βραζιλία του Ζαΐρ Μπολσονάρο. Μάλιστα τους κατηγορήσε ότι έστειλαν αμφιλεγόμενα μηνύματα όλο το προηγούμενο διάστημα επιδεινώνοντας ακόμη περισσότερο την κατάσταση.

Η κατακόρυφη αύξηση των κρουσμάτων προκαλεί διεθνή ανησυχία. Έρευνα που πραγματοποιήθηκε στη Βρετανία σχετικά

με την ανοσολογική αντίδραση των ασθενών και των εργαζομένων στον τομέα της Υγείας για διάστημα τριών μηνών μετά την αρχική εμφάνιση των συμπτωμάτων, έδειξε ότι ο νέος κορωνοϊός μπορεί να μολύνει εκ νέου τους πρώην ασθενείς, προσβάλλοντας ξανά και ξανά μερίδες του πληθυσμού. Αυτός είναι και ο λόγος που πρέπει να μπει στο επίκεντρο το αίτημα για διασφάλιση της υγείας πρωτίστως όσων εργάζονται στις δομές υγείας και όχι απλώς όσων έχουν να πληρώσουν. Τη στιγμή που τα προτεινόμενα μέτρα και πρωτόκολλα έχουν γίνει ένα κουρελόχαρτο από τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές ηγεσίες που απλώς επιδιώκουν να κερδοσκοπήσουν πάνω στην παρασκευή φαρμάκου και τις εθνικές πατέντες, οι γιατροί και οι νοσηλευτές θα κληθούν να δώσουν δυσανάλογες με τις δυνάμεις τους μάχες το επόμενο διάστημα. Και αυτός είναι ο λόγος που πρέπει να έχουν προτεραιότητα στους εμβολιασμούς όταν αυτοί γίνουν εφικτοί.

Η αύξηση των λεγόμενων ασυμπτωματικών κρουσμάτων δείχνει ότι ο κορωνοϊός είναι ικανός να αυξηθεί με εκθετική ταχύτητα το επόμενο διάστημα. Το δεύτερο

Πρόκειται για δύο κόσμους που βρίσκονται σε ευθεία σύγκρουση και αντιπαράθεση. Οι κινητοποιήσεις των υγειονομικών όλο το τελευταίο διάστημα αποτελούν ένα φάρο ελπίδας για τη δύσκολη συνέχεια που έχουμε μπροστά μας. Η ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική Αριστερά οφείλει να συνδεθεί με τα πιο βάνουσα χτυπημένα κομμάτια της εργατικής τάξης μέσα στην κρίση της πανδημίας και να τους δώσει πολιτική έκφραση. Να ακυρώσει στο δρόμο τις πολιτικές που δε διστάζουν να θέσουν σε κίνδυνο ακόμη και την υγεία των πολλών μπροστά στα κέρδη των λίγων.

κύμα του νέου κορωνοϊού είναι ικανό να προκαλέσει 120.000 θανάτους μόνο στη Βρετανία, αν δε ληφθούν τα απαραίτητα μέτρα, τονίζει η μελέτη του Academy of Medical Sciences. Ο παγκόσμιος καπιταλισμός δείχνει τελείως γυμνός απέναντι στη φρίκη του ιού και χωρίς πρόθεση αντίδρασης. Έρευνες που έγιναν στις ΗΠΑ, στη Βρετανία και την Κίνα δείχνουν ότι ακόμη και η ατμοσφαιρική ρύπανση επιδεινώνει την κατάσταση των κρουσμάτων. Η λοίμωξη από κορωνοϊό είναι δυσμενέστερη κατά 10% στα κρούσματα και τις εισαγωγές και κατά 15% στους θανάτους, όταν η ατμόσφαιρα είναι επιβαρυνμένη. Τα αδιέξοδα ενός αδηφάγου συστήματος έρχονται στο προσκήνιο με τον πιο ωμό τρόπο.

Την ίδια στιγμή αντιφατικά είναι τα αποτελέσματα και στις έρευνες σχετικά με την παρασκευή φαρμάκου ενάντια στον covid 19. Μέχρι στιγμής η επίσημη θέση του ΠΟΥ είναι ότι «δεν υπάρχουν συγκεκριμένα εμβόλια ή φάρμακα για τον COVID-19. Οι θεραπείες είναι υπό έρευνα και θα δοκιμαστούν με κλινικές δοκιμές». Αυτό σημαίνει ότι τουλάχιστον μέχρι το τέλος του έτους και σύμφωνα με τις εκτιμήσεις εν μέσω εκδήλωσης σε παγκόσμιο επίπεδο του δεύτερου κύματος, δε θα υπάρχει φάρμακο και εμβόλιο. Η ιατρική κοινότητα απευθύνει διαρκείς προειδοποιήσεις σχετικά με τους κινδύνους που κρύβονται βάσει αυτής της εκτίμησης. Η πλειοψηφία των κυβερνήσεων διεθνώς όμως συνεχίζει να ρίχνει το βάρος στη λεγόμενη «ατομική ευθύνη» μην αναλαμβάνοντας επαρκή μέτρα στήριξης της δημόσιας υγείας και καταπολέμησης της πανδημίας με τρόπο άκρως προκλητικό και εγκληματικό.



Αντιμετωπίζοντας την «αντικανονικότητα» Ένας μικρός απολογισμός του εκπαιδευτικού κινήματος

Ολόκληρο
στο Rproject.gr

Των Νίκου Αναστασιάδη
και Πόλυς Σύριγγα-Μανώλη*

Παρά την κυβερνητική φρασεολογία περί επιστροφής στην «κανονικότητα», η πολιτική της ΝΔ στο χώρο της εκπαίδευσης έρχεται να καταργήσει τη δημόσια δωρεάν παιδεία στην Ελλάδα. Πατάει πάνω στη νομοθεσία Γαβρόγλου αλλά και ειδικότερα σε ότι αφορά την αυτοαξιολόγηση, στην ανοχή τμήματος των εκπαιδευτικών του ΣΥΡΙΖΑ. Το εκπαιδευτικό κίνημα που αναπτύχθηκε προσπάθησε να αντιμετωπίσει μια σειρά νομοθετήματα ξεκινώντας από την πρώτη ημέρα της καραντίνας. Ας τα θυμηθούμε:

Η τηλεεκπαίδευση. Η κυβέρνηση προσπάθησε, χωρίς να εξασφαλίσει τη δυνατότητα πρόσβασης σε όλα τα παιδιά και τους εκπαιδευτικούς, να εισάγει την τηλεεκπαίδευση σε κάθε βαθμίδα της εκπαίδευσης, αξιοποιώντας την κρίση του κορονοϊού και επιχειρώντας να μονιμοποιήσει ένα έκτακτο μέτρο. Οι αντιδράσεις αναπτύχθηκαν κυρίως στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, παρόλα αυτά εξασφάλισαν την επιβολή του εθελοντικού χαρακτήρα της διαδικασίας.

Οι κάμερες στις τάξεις. Η πρώτη προσπάθεια για εφαρμογή της εξ αποστάσεως διδασκαλίας με ανοιχτά σχολεία ήταν η ταυτόχρονη αναμετάδοση του διαζώσης μαθήματος. Ήταν ο τρόπος για να ανοίξουν οι σχολικές μονάδες, χωρίς προσλήψεις εκπαιδευτικών και χωρίς μείωση του αριθμού παιδιών ανά τμήμα. Το εκπαιδευτικό κίνημα κατόρθωσε με τη δράση του να επιβάλλει τον εθελοντικό χαρακτήρα της διαδικασίας στο δημόσιο σχολείο, η οποία δεν εφαρμόστηκε τελικά παρά μόνο στα ιδιωτικά σχολεία.

Το νομοσχέδιο για την παιδεία. Το νομοσχέδιο «Αναβάθμιση του σχολείου και άλλες διατάξεις» κατατέθηκε για διαβούλευση εν μέσω πανδημίας! Αυτή η νομοθετική πρωτοβουλία είχε κέντρο πέρα από την μείωση του αριθμού των εκπαιδευτικών και τη μείωση των δαπανών για την παιδεία, την δημιουργία ενός σχολείου εξεταστικού κέντρου για λίγους και εκλεκτούς. Ακόμα, την κατηγοριοποίηση των σχολείων, την δημιουργία συνηκόντων ενίσχυσης της ιδιωτικής εκπαίδευσης και τον έλεγχο της εκπαιδευτικής διαδικασίας. Οι αντιδράσεις απλώθηκαν σε όλη την εκπαίδευση και πήραν και απεργιακή μορφή αλλά το νομοσχέδιο ψηφίστηκε με λίγες σημαντικές αλλαγές.

Η έξωση της τέχνης και των κοινωνικών επιστημών από το Λύκειο. Η κατάργηση των αντίστοιχων μαθημάτων ξύπνησε μνήμες καλοκαιριού 2013 όταν την κατάργηση των ειδικοτήτων ακολούθησαν οι διαθεσιμότητες στην εκπαίδευση 2500 εκπαιδευτικών των ΕΠΑΛ. Το σχολείο φτωχαίνει και μετατρέπεται σε ένα σχολείο δεξιότητων και όχι συνολικής μόρφωσης. Επιπρόσθετα, η απόλυση χιλιάδων «αναπληρωτών» είναι ένα ακόμα βήμα στην κατεύθυνση που χαράζει η ΝΔ προς το φτηνό σχολείο της αγοράς!



Το νέο νομοσχέδιο για την ιδιωτική εκπαίδευση. Η νέα αυτή νομοθετική πρωτοβουλία της κυβέρνησης που βρίσκεται σε διαβούλευση, επιτρέπει την πλήρη ασυδοσία των εργοδοτών και τη μετατροπή των ιδιωτικών εκπαιδευτικών σε εργαζόμενους στο απόλυτο έλεος του κάθε σχολάρχη. Αφορά όλους μας αφού δεν είναι άγνωστες οι σκέψεις της κυβέρνησης για μεταφορά στους δήμους και του εκπαιδευτικού προσωπικού πέρα από τα σχολικά συγκροτήματα και την υλικοτεχνική τους υποδομή.

Το κίνημα στην εκπαίδευση

Βλέποντας το εκπαιδευτικό κίνημα που αναπτύχθηκε ακόμα και μέσα στην καραντίνα βγάζουμε κάποια πρώτα συμπεράσματα:

Η συστηματικότητα των δράσεων είναι το πρώτο χαρακτηριστικό το οποίο πρέπει να αναδείξουμε. Πάνω από 20 κινητοποιήσεις με κινητήρια δύναμη τα πρωτοβάθμια σωματεία, απλώθηκαν σε όλη την Ελλάδα και συγκέντρωσαν δεκάδες χιλιάδες εκπαιδευτικούς, μαθητές/τριες, φοιτητές/τριες αλλά και γονείς. Περιλάμβαναν συγκεντρώσεις, πορείες, παραστάσεις διαμαρτυρίας σε διευθύνσεις και περιφερειακές διευθύνσεις εκπαίδευσης, αλλά και δρώμενα καθώς και συμμετοχή σε ευρύτερες κινητοποιήσεις όπως για παράδειγμα το νομοσχέδιο για τον περιορισμό των διαδηλώσεων. Αξιοποιή-

θηκε και το διαδίκτυο για συγκέντρωση υπογραφών, διαδικτυακές εκδηλώσεις, μαζέματα παρατάξεων, φόρουμ συζητήσεων, ηλεκτρονικές καμπάνιες που κατέβαιναν τελικά και στο δρόμο (όπως η Covid19: Κανένας Μόνος / Καμία Μόνη).

Οι μαζικές γενικές συνελεύσεις είναι ένα πολύ ενδιαφέρον στοιχείο που συνέπεσε με την καλύτερη στιγμή του κινήματος, τις κινητοποιήσεις ενάντια στις κάμερες στις τάξεις. Όταν η κυβέρνηση πήγε να εφαρμόσει την τηλεεκπαίδευση ως αναμετάδοση του διαζώσης μαθήματος έπεσε στα βράχια. Δεν τα κατάφερε, αφού ο κλάδος αντέδρασε και μαζικοποίησε όσες συνελεύσεις έγιναν εκείνη την περίοδο. Οι απόψεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς για την τηλεεκπαίδευση, που έως τότε ήταν μειοψηφικές, άρχισαν να αποκτούν μεγαλύτερα ακροατήρια. Γίνεται επίσης κατανοητό ότι όταν ο κλάδος προκαλείται, συσπειρώνεται γύρω από τα σωματεία του.

Το τράβηγμα στο αγώνα όλο και μεγαλύτερων κομματιών του κόσμου της εκπαίδευσης. Η κυβέρνηση ανοίγοντας τη βεντάλια των επιθέσεων της χτυπάει όλο και μεγαλύτερα τμήματα των άμεσα εμπλεκόμενων στην εκπαιδευτική διαδικασία. Εκπαιδευτικούς, δημόσιους και ιδιωτικούς, μόνιμους και αναπληρωτές, ειδικότητες, μαθητές και μαθήτριες, φοιτητές και φοιτήτριες, γονείς. Επειδή οι επιθέσεις διαδέχονται η μία την άλλη, και ακολουθούν το δόγμα του σοκ, δημιουργούν την πεποίθηση ότι στο τέλος θα θιγούμε όλοι και κανένας δεν γλιτώνει. Και αυτό θα φέρει αργά ή γρήγορα την κατανόηση ότι το χτύπημα στον ένα είναι χτύπημα και στον άλλο. Όταν αυτή η αντίληψη εμπεδωθεί στον κλάδο το απαραίτητο βήμα στη συνείδηση θα έχει γίνει και η απόκρουση της επίθεσης θα έχει έρθει πολύ κοντά.

Η λειτουργία των εκπαιδευτικών κινητοποιήσεων ως πόλος συσπείρωσης ευρύτερου κόσμου είναι μια άλλη παράμετρος που δε πρέπει να υποτιμήσουμε. Συμβαίνει και σε κάθε κινητοποίηση που δείχνει ότι δίνει μια σοβαρή μάχη με την κυβέρνηση. Η μεγάλη πορεία για την υγεία ήταν ένα τέτοιο παράδειγμα. Άλλωστε οι κλαδικές, σωματειακές, κοινωνικές αλλά και κινητοποιήσεις αλληλεγγύης είναι πια καθημερινό φαινόμενο σε όλη την Ελλάδα και μάλιστα συσπειρώνουν γύρω τους έναν κόσμο που έχει την διάθεση να συγκρουστεί για να στηρίξει τα δικαιώματά του. Κόσμο που μέχρι τώρα ήταν ή απομονωμένος πολιτικά μετά το ΟΧΙ του 2015 ή δεν πίστευε ότι μπορούν οι κινητοποιήσεις να έχουν κάποιο αποτέλεσμα. Πέρα από τους εκπαιδευτικούς που βρίσκονταν σε συνεχείς κινητοποιήσεις, είναι και οι υγειονομικοί που καταγγέλλουν την απαξίωση της κυβέρνησης στην στελέχωση των νοσοκομείων αλλά και οι εργαζόμενοι στους ΟΤΑ, την ΕΥΔΑΠ, τον επισιτισμό που βλέπουν τα κέρδη να τα καρπώνονται οι επιχειρηματίες και οι ίδιοι να πληρώνουν τις ζημιές. Οι αγώνες αυτοί ενώνουν και συσπειρώνουν έναν κόσμο που όχι μόνο αντιστέκεται στις νεοφιλελεύθερες επιθέσεις αλλά αρχίζει να

θυμάται και να καταλαβαίνει ότι ο μόνος δρόμος διεκδίκησης και ανατροπής αυτής της εφιαλτικής κατάστασης, είναι ο δρόμος. Και μάλιστα αρχίζει να χρησιμοποιεί όλο το «οπλοστάσιο» ενός αγώνα. Από μαζικές γενικές συνελεύσεις μέχρι και διαδηλώσεις που αποκτούν μορφή και χρώμα, και συνδικαλιστικά μαζέματα ή καινούριες δράσεις όπως είναι το περίπτερο των εκπαιδευτικών στο Σύνταγμα που στηρίζεται από τα πρωτοβάθμια σωματεία της Αριστεράς και λειτουργεί για την ενημέρωση για τους αγώνες και τις διεκδικήσεις των ειδικοτήτων που εκδιώκονται από το δημόσιο σχολείο. Οι αγώνες αυτοί, μπορούν να μαζέψουν νέους αγωνιστές και αγωνίστριες οι οποίοι είχαν αποστασιοποιηθεί από τον «παλιό συνδικαλισμό». Ο συντονισμός των κλάδων θα είναι ένα από τα μεγάλα διακυβεύματα του επόμενου διαστήματος.

Οι ανεπάρκειες των ηγεσιών ΟΛΜΕ και ΔΟΕ καθόρισαν σε μεγάλο βαθμό την εξέλιξη του κινήματος ενάντια στο νομοσχέδιο. Το σοβαρότερο πρόβλημα ήταν η καθυστέρηση με τυπικές δικαιολογίες στο να συγκληθεί συνέλευση προέδρων της ΟΛΜΕ εγκαίρως ώστε να αναπτυχθεί κίνημα ενάντια στο νομοσχέδιο για την

«αναβάθμιση του σχολείου». Έτσι η αντίσταση περιορίστηκε σε μια απεργιακή κινητοποίηση τη μέρα της ψήφισης του νομοσχεδίου, ενώ η ΔΟΕ προκήρυξε τρίωρη στάση εργασίας! Τα πρωτοβάθμια σωματεία που σήκωσαν το βάρος των αντιδράσεων σε ολόκληρη την περίοδο δε θα μπορούσαν να τα καταφέρουν χωρίς το βαρύ πυροβολικό των Ομοσπονδιών σε μια τόσο κεντρική αντιπαράθεση. Η όποια μάχη δόθηκε για τη μη ψήφιση του νομοσχεδίου, δεν είχε καμιά ελπίδα επιτυχίας!

Η εκπαιδευτική Αριστερά στήριξε σε μεγάλο βαθμό τις κινητοποιήσεις. Η κοινή της παρουσία βοήθησε στη μαζικοποίησή τους. Υπήρξαν όμως ανεπάρκειες. Η στάση του ΠΑΜΕ απέναντι στην τηλεκπαίδευση και ο περιορισμός της κριτικής του στα προβλήματα προσβασιμότητας δημιουργεί επανάπαυση σε σχέση με τις σκοπιμότητες της εφαρμογής της. Αλλά και η αντιμετώπιση της κινητοποίησης ενάντια στο νομοσχέδιο ως μια συμβολική ενέργεια που δεν μπορούσε να αποτρέψει την ψήφισή του υποτίμησε τις δυνατότητες και στο τέλος υποβάθμισε και την ίδια την απεργιακή κινητοποίηση. Είναι φανερό λοιπόν ότι

η συναντίληψη και ο κοινός βηματισμός της εκπαιδευτικής Αριστεράς είναι ένα από τα ανοικτά ζητήματα της περιόδου.

Η μάχη που έρχεται

Η κυβέρνηση, βλέποντας και το βάθος της επερχόμενης κρίσης, προσπαθεί σε πολύ μικρό διάστημα να εφαρμόσει πολιτικές που σε άλλες χώρες χρειάστηκαν δεκαετίες για να επιβληθούν. Η ταχύτητα όμως εισαγωγής των μέτρων και οι ανατροπές που συνεπάγονται για τη δημόσια δωρεάν παιδεία, δημιουργούν μεγάλες δυσκολίες στην εφαρμογή τους. Εκεί τελικά, δηλαδή στην εφαρμογή, είναι που θα κριθεί και η κυβερνητική πολιτική.

Η κυβέρνηση θα προσπαθήσει να παρέμβει στη δημόσια δωρεάν παιδεία με τέτοιο τρόπο ώστε το κράτος να ξεφορτωθεί το κόστος της και οι «επενδυτές» να βρουν νέα πεδία κερδοφορίας. Όμως, μπορεί πολύ γρήγορα να διαπιστώσει ότι υπάρχει διαφορά ανάμεσα στα σχέδια και στο τι τελικά υλοποιείται. Ας θυμηθούμε και την περίοδο ΣΥΡΙΖΑ όταν δόθηκε η μάχη για την αξιολόγηση στον ευρύτερο δημόσιο τομέα και την σταμάτησε η συγκρουσιακή δράση των συνδικάτων,

με εργαλείο την απεργία αποχή της ΑΔΕ-ΔΥ, ή και την αξιολόγηση στα σχολεία που πάγωσε μετά από την οργανωμένη παρέμβαση της βάσης της ΔΟΕ. Γιατί ο κόσμος της εκπαίδευσης θα βρει, τώρα όπως και τότε, τον τρόπο να αντιδράσει. Και δε θα είναι μόνος. Οι εργαζόμενοι και άλλων κλάδων που θίγονται θα είναι μαζί μας. Αρκεί η Αριστερά να παίξει το ρόλο της. Που είναι, όχι μόνο η αποκάλυψη όσων σχεδιάζονται αλλά και η δημιουργία των όρων και των προϋποθέσεων για την νίκη.

Πρώτο βήμα είναι να γενικευτεί η απόφαση των 77 συλλόγων ΕΛΜΕ και πρωτοβάθμιων σωματείων για απεργία αποχή από κάθε μορφή αξιολόγησης. Η μάχη για την κατοχύρωση αυτής της διεκδίκησης περνάει μέσα από τους συλλόγους διδασκόντων.

Αυτό είναι λοιπόν το βασικό καθήκον της Αριστεράς. Σε αυτό θα μετρηθούμε όλοι και όλες.

**Η Πόλυ Σύριγγα-Μανώλη είναι εκπαιδευτικός Α΄θμιας Αλίμου-Ελληνικού-Αργυρούπολης, μέλος ΔΣ Συλλόγου «ο Θουκυδίδης». Ο Νίκος Αναστασιάδης είναι εκπαιδευτικός Β΄θμιας Ανατολικής Θεσσαλονίκης.*

Για να ξαναμπεί το σχέδιο στο ασχεδιάστο Λύκειο

Ολόκληρο
στο Rproject.gr

Του Χρήστου Αλαβέρα,
εκπαιδευτικού

[...] Από τη στιγμή που ήρθε το ΦΕΚ της ερχόμενης χρονιάς (2020-2021) και απουσίαζαν από αυτό όλα τα μαθήματα επιλογής και ανάμεσα σ' αυτά και όλα τα μαθήματα τέχνης έχει ξεκινήσει ένα μεγάλο κίνημα διαμαρτυρίας. Συγκεντρώσεις, περφόρμανς διαμαρτυρίας, συζητήσεις, υπομνήματα, επερωτήσεις στη βουλή, συναντήσεις ακόμα και με τους ίδιους τους υπουργούς. Η δυσaráσκεια είναι έκδηλη όχι μόνο από τους εκπαιδευτικούς καλλιτεχνικών μαθημάτων αλλά κι από τους μαθητές κι από τους γονείς κι από τους ανθρώπους της τέχνης και από τους ανθρώπους της εκπαίδευσης κι από τον απλό κόσμο ακόμα που βλέπει να έρχεται όλο και πιο κοντά του ένα μέλλον που θα είναι ασφυκτικά καταναγκαστικό και μηχανοποιημένο για τους νέους ανθρώπους χωρίς δημιουργικές διεξόδους, χωρίς φαντασία, χωρίς όνειρα, χωρίς ελευθερία της σκέψης

[...] Πολλοί συνάδελφοι εκπαιδευτικοί καλλιτεχνικών μαθημάτων αλλά και άλλοι άνθρωποι της τέχνης και της παιδείας μπήκαν στη διαδικασία και άρθρωσαν λόγο με ατράνταχτα επιχειρήματα για την αναγκαιότητα της τέχνης στα σχολεία, προειδοποιώντας για την καταστροφική επίδραση που αυτός ο αποκλεισμός θα έχει σε όλους τους μαθητές είτε αυτοί έχουν κλήση στη τέχνη είτε όχι.



[...] Όμως καθώς όλες αυτές οι εμπειρισττωμένες προσπάθειες συναντάνε την πεισματική άρνηση των επίσημων φορέων του υπουργείου παιδείας κινδυνεύουν να γίνουν επαναλαμβανόμενες φωνές, αντίλαλος πάνω σε αντίλαλο χωρίς αποδέκτη.

Η αδιέξοδη αυτή κατάσταση στην οποία έχει οδηγήσει τους λειτουργούς της τέχνης η άτεγκτη στάση του υπουργείου μπορεί να συσσωρεύει μια κινηματική δυναμική στο χώρο της τέχνης γενικότερα όμως αυτή η ενέργεια για να έχει ένα δημιουργικό αποτέλεσμα έστω και μακροπρόθεσμα χρειάζεται να βρει ένα τρόπο έκφρασης και διοχέτευσης μέσα

στο σύνολο της κοινωνίας ώστε όλη αυτή η αρνητικότητα για τη τέχνη τη φαντασία και την ελευθερία να γίνει η αφορμή για την ενδυνάμωση και τη διάδοση της τέχνης σε όλα εξίσου τα κοινωνικά στρώματα.

[...] Σχέδιο (ελεύθερο και γραμμικό), μουσική, θέατρο, εικαστικά : αυτά είναι τα γνωστικά αντικείμενα της τέχνης που κόπηκαν απροειδοποίητα. Μήπως αυτά τα ίδια είναι και ο τρόπος να επανέλθουν; Οι τέχνες μας έχουν υπενθυμίσει πολλές φορές πως με την έκφραση τη φαντασία και την ειρωνεία τους μπορούν να καταρρίψουν και τις πιο στεγανές και άκαμπτες δομές εξουσίας. Αυτός είναι και ο φόβος

των γκρίζων αρχόντων που θέλουν να ελέγχουν τα πάντα.

[...] Έχει γίνει πολύς λόγος για το σχέδιο λέει η υπουργός και δε μπορεί να κρύψει τη δυσaráσκεια της για το λόγο αυτό. Είναι δηλαδή τόσο ενοχλητικό αυτό το σχέδιο που με τέτοιο πείσμα πασχίζουν οι πιο επίσημοι και ισχυροί παράγοντες του κατεστημένου να εξαφανίσουν?

... Η σημασία της λέξης σχέδιο όμως, δεν έχει μόνο ετυμολογικά αξία. Είναι αυτό που περιλαμβάνεται στη λέξη νομοσχέδιο αλλά αγνοείται από το νομοσχέδιο για τη παιδεία. Είναι αυτό που θα λείπει φέτος από το Λύκειο.

Την περίοδο 2013-14 όταν είχε επιχειρηθεί για πρώτη φορά η κατάργηση των καλλιτεχνικών μαθημάτων είχα γράψει ένα κείμενο για την "Εικαστική παιδεία" με τον τίτλο: Σχέδια μέσα από το ασχεδιάστο μέλλον της παιδείας. Τώρα που η κατάργηση του σχεδίου και των τεχνών στη κορυφαία βαθμίδα της μέσης εκπαίδευσης δεν είναι πλέον με non paper αλλά τελειωτικό και σφραγισμένο με ΦΕΚ, αιφνιδιαστικά και χωρίς καθυστερήσεις για την εξασφάλιση της οποιασδήποτε συνταγματικότητας αυτής της κατάργησης τα σχέδια μας πρέπει να αλλάξουν. Τώρα τα σχέδια θα γίνονται πλέον σε χρόνο παρόντα και θα συνεχίσουν να γίνονται μέχρι το παρόν της Παιδείας μας να πάψει να είναι ασχεδιάστο και να δώσει σχέδιο σε μια Παιδεία με μέλλον. Μια Παιδεία με τις τέχνες, τις κοινωνικές επιστήμες και τη συμμετοχική δράση των μαθητών να είναι οι γραφίδες με τις οποίες θα σχεδιαστεί το μέλλον της παιδείας.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗΣ ΣΤΙΣ ΗΠΑ: Από τη δουλεία στην ανάπηρη ελευθερία

Του Γιάννη Νικολόπουλου

Όταν στις 4 Ιουλίου 1777, οι άποικοι αντιπρόσωποι της ιδρυτικής Συνέλευσης του Βερμόντ, θεμελίωσαν τη νεοσύστατη και επαναστατημένη ενάντια στους Βρετανούς πολιτεία τους και ταυτόχρονα καταργούσαν τη δουλεία, για τους έγχρωμους άνδρες 21 ετών και άνω και τις έγχρωμες γυναίκες, 18 ετών και άνω, εφόσον δεν είχαν προσωπικά χρέη και οφειλές προς τους αφέντες τους, δύσκολα θα φαντάζονταν, διακόσια και σαράντα τρία χρόνια μετά, πώς έχουν εξελιχθεί τα πολιτικά πράγματα στις ΗΠΑ, κάτω από τη βαριά σκιά της δολοφονίας του αφροαμερικανού Τζωρτζ Φλόιντ.

Μέσα σε αυτά τα διακόσια και σαράντα τρία χρόνια, οι μαύροι σκλάβοι πέρασαν από τη δουλεία στην ανάπηρη ελευθερία. Διά πυρός και σιδήρου. Το ζήτημα του ρατσισμού και της κρατικής και όχι απλά αστυνομικής βίας στις ΗΠΑ δεν είναι ένα ακόμη φυλετικό ζήτημα – είναι ένα βαθιά ταξικό και αιματηρό πρόβλημα, που το γέννησε η φεουδαρχία των αποικιών και το όξυνε ο καπιταλισμός της βιομηχανίας, του πολέμου και του εμπορίου.

Πάνω στις πληγισμένες και βασανισμένες πλάτες των Αφροαμερικανών

στηρίχθηκε το «αμερικανικό οικονομικό θαύμα» – από τις φυτείες ρυζιού, καπνού και βαμβακιού έως τη βιομηχανική παραγωγή του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, από τα πρώτα εργοστάσια και τα ορυχεία της Πενσυλβάνια έως τα κοπάδια αγελάδων που διέσχισαν την... Άγρια Δύση – παρά τους χολιγουντιανούς μύθους, οι πραγματικοί καουμπόυδες ήταν, κατά πλειοψηφία, είτε μαύροι είτε μεξικανοί γελαδάρηδες σε μουλάρια και ψωραλέα αλόγα-λευκοί τύπου Τζων Γουέιν, δεν ασχολούνταν με τέτοιες... παρακατιανές δουλειές.

Τα παραπάνω δεν είναι σχήμα λόγου ή «εύπεπτης» επικαιρότητας που χαϊδεύει εξεγερμένα αυτιά – από τους Πατέρες του Έθνους, μόνο ο δικηγόρος και γεωργός, Τζων Άνταμς δεν ήταν δουλοκτήτης. Η επανάσταση των μαύρων σκλάβων στην Αϊτή, που κατανίκησε πρώτα τα βρετανικά και κατόπιν τα γαλλικά στρατεύματα, με τη Μασσαλιώτιδα στα χείλη των εξεγερμένων, είχε θορυβήσει τόσο τους αμερικανούς πρόεδρους, ώστε ο μεν Τζέιμς Μάντισον εξολόθρευσε με τη δύναμη του ομοσπονδιακού στρατού, την ανοργάνωτη ανταρσία των σκλάβων στην Νέα Ορλεάνη, το 1811, ο δε, Τζέιμς Μονρόε, για να «αποφορτίσει» την ατμόσφαιρα, έστειλε τους απελευθερωμένους σκλάβους του Βερμόντ και της Πενσυλβάνια, στα 1820, πίσω στην Αφρική, για να ιδρυ-

θεί το κράτος της Λιβερίας (Liberty), με πρωτεύουσα, τη Μονρόβια (από το όνομα του αμερικανού προέδρου).

Τα χρόνια της σκλαβιάς και ο Εμφύλιος

Ο καπιταλισμός, ειδικά ο βρετανικός, βασίστηκε πρώτα στο τριγωνικό εμπόριο με επίκεντρο τους αφρικανούς δούλους διαμέσου του Ατλαντικού Περάσματος και εν συνεχεία, στους εκατοντάδες χιλιάδες τόνους βαμβακιού, τους οποίους εξήγαγε ο δουλοκτητικός, αμερικανικός Νότος, στα κλωστοϋφαντουργεία του Μάντσεστερ, που κατόπιν γίνονταν υφάσματα για την αποικιοκρατούμενη Ινδία. Τα άγρια βασανιστήρια, οι κακουχίες, οι ξυλοδαρμοί και η συστηματική πείνα είχαν ωθήσει τους σκλάβους σε αλληπάλληλες εξεγέρσεις και ανταρσίες, που καταπνίγονταν στο αίμα, τους τυφεκισμούς και τους αποκεφαλισμούς των πρωτεργατών, από τη Βιρτζίνια του 1705 έως τη Νότια Καρολίνα του 1831. Οι βιασμοί των σκλάβων γυναικών θεωρούνταν τελετές μύησης των λευκών αριστοκρατών στη διπλή υπεροχή (του λευκού και του άνδρα) και χυδαίο μάθημα συνετισμού των απείθαρχων δούλων, στον εξευτελισμό και την ταπείνωση.

Η εξάπλωση των ΗΠΑ στη Δύση με την ταυτόχρονη άνοδο του βιοτικού επιπέδου στον Βορρά, την ανάπτυξη της βιο-

μηχανίας και του εμπορίου, τη μισθωτή εργασία και τη σταδιακή καταπολέμηση του αναλφαριθμητισμού, τη διάδοση των ριζοσπαστικών και φιλελεύθερων ιδεών ενάντια στη δουλεία συνδυάζονταν με τον δικομματικό διχασμό πρώτα ανάμεσα στους δουλοκτήτες Δημοκρατικούς και τους «ανεκτικούς» Ουίγκους και κατόπιν με το σχίσμα ανάμεσα στους πρώτους και τους Ρεπουμπλικάνους που οδήγησε στον Εμφύλιο Πόλεμο (1861-1865).

Η Χάριετ Τάμπμαν, ο Τζων Μπράουν, ο Φρέντερικ Ντάγκλας, μαχητικοί πιονέροι της αντίστασης στη δουλεία, έγραψαν, μίλησαν, απέδρασαν, οργάνωσαν εξεγέρσεις, επιδρομές και σφαγές εναντίον των δουλοκτητών και των ιδιωτικών στρατών τους, έγιναν σύμβολα (όχι χωρίς λάθη) στον διαρκή αγώνα ενάντια στις φυλετικές διακρίσεις και τη δουλοκτητική εκμετάλλευση. Οι πολύνεκρες οδομαχίες στο Ματωμένο Κάνσας του 1854, ανάμεσα στους οπαδούς και τους πολέμιους της δουλείας, αποτέλεσαν εν μέρει προλόγιο του Εμφυλίου Πολέμου, όταν οι μεν Νότιοι έκαναν την απόσχιση του «πολέμου για τη Δεύτερη Ανεξαρτησία», ώστε να διαφυλάξουν τον «τρόπο ζωής» τους, οι δε Βόρειοι, διά χειρός Αβραάμ Λίνκολν, πολέμουσαν «για τη διατήρηση της Ένωσης υπό το βλέμμα του Θεού. Αν για να διατηρηθεί η Ένωση, πρέπει να απελευθερωθούν όλοι οι σκλάβοι, τότε αυτό θα

Ο ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ «ΑΧΡΩΜΑΤΟΨΙΑΣ»

Του Πάνου Πέτρου

«Ο Τζάρβιους Κότον δεν μπορεί να ψηφίσει. Όπως ο πατέρας του, ο παππούς του, ο προπάππος και ο προπροπάππος του δεν δικαιούνται να συμμετέχει στην εκλογική δημοκρατία μας... Ο προπροπάππος του Κότον δεν μπορούσε να ψηφίσει ως σκλάβος. Ο προπάππος του ξυλοκοπήθηκε μέχρι θανάτου από την Κου-Κλουξ-Κλαν επειδή επιχείρησε να ψηφίσει. Ο παππούς του δεν μπόρεσε να ψηφίσει επειδή τον τρομοκράτησε η Κλαν. Ο πατέρας του απαγορεύτηκε να ψηφίσει λόγω της φορολογικής ενημερότητας και των τεστ αλφαριθμητισμού. Σήμερα, ο Τζάρβιους Κότον δεν μπορεί να ψηφίσει επειδή, όπως και πολλοί άλλοι μαύροι στις ΗΠΑ, έχει στιγματιστεί ως καταδικασμένος και είναι έξω με αναστολή».

Μισέλ Αλεξάντερ, «Ο Νέος Τζιμ Κρόου»

Το μαύρο κίνημα της δεκαετίας του '60 εμφανίστηκε ως αντίδραση στην «ανάπηρη ελευθερία» που προέκυψε στα χρόνια μετά την «Χειραφέτηση» και το τέλος της δουλοκτησίας.

Στον αμερικανικό Νότο, το Κίνημα για τα Πολιτικά Δικαιώματα, γκρέμισε τη ρατσιστική νομοθεσία «Τζιμ Κρόου». Στις «φιλελεύθερες» Πολιτείες του Βορρά,



οι μαύρες εξεγέρσεις στις πόλεις και το κίνημα της Μαύρης Δύναμης ανέδειξαν την κοινωνική-οικονομική ανισότητα κι επέβαλαν μεγάλες κατακτήσεις. Στο κλίμα του γενικευμένου ριζοσπαστισμού της εποχής, αυτοί οι αγώνες πέτυχαν και ιδεολογικές νίκες -η συνθήκη της ανισότητας θεωρούνταν ακλόνητη «φυσική τάξη πραγμάτων» μέχρι την εκρηκτική ανάπτυξη των αγώνων της εποχής.

Η αμερικανική άρχουσα τάξη μπορούσε να ζήσει με το πρώτο σκέλος, την ύπαρξη νομικής ισότητας, αλλά καθώς περνούσε στην αντεπίθεση μετά την υποχώρηση των μεγάλων αγώνων, βάλ-

θηκε να αντιστρέψει το δεύτερο σκέλος, τις κοινωνικές κατακτήσεις του μαύρου πληθυσμού. Για να το πετύχει αυτό, χρειάστηκε να αντεπιτεθεί και στο τρίτο -να αντιστρέψει ή στρεβλώσει την άνοδο του αντιρατσιστικού αισθήματος.

Ρατσιστική-νεοφιλελεύθερη αντεπανάσταση

Καταρχήν ανέχτηκε ή κι ενθάρρυνε ένα νέο κύμα «λευκής αντίδρασης» στο Νότο. Επί Νίξον έγινε διαβόητος ο όρος «Νότια στρατηγική», που περιέγραφε τη συνειδητή προσπάθεια του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος να διεκδικεί την εκλογική νίκη,

κερδίζοντας τις νότιες Πολιτείες από τους Δημοκρατικούς, με μια ρητορική που «έκλεινε το μάτι» στα ρατσιστικά αντανακλαστικά. Η επακόλουθη «ριγκανική αντεπανάσταση» δεν αφορούσε μόνο το νεοφιλελευθερισμό, αλλά έχτιζε ένα ιδεολογικό ρεύμα κοινωνικής στήριξης στη Δεξιά πάνω σε μια γενικευμένη συντηρητική στροφή -με την έμμεση στοχοποίησή του μαύρου πληθυσμού στην αιχμή του δόρατος.

Οι εποχές είχαν αλλάξει και η μέθοδος έπρεπε να προσαρμοστεί. Υποτίθεται ότι οι ΗΠΑ είχαν βγει από το «σκοτεινό παρελθόν» των διακρίσεων με βάση το χρώμα του δέρματος. Τα νέα στερεότυπα ήταν κοινωνικά-πολιτισμικά. Το «πρόβλημα» πλέον δεν ήταν ότι είναι μαύροι, αλλά ότι είναι τεμπέληδες, παραβατικοί, ανεύθυνοι. Όλα τα προβλήματα των φτωχογειογών αποδόθηκαν στην «κουλτούρα του γκέτο».

Ο νέος όχι-τόσο-καλυμμένος ρατσισμός αξιοποιούσε συνειδητά το μύθο της «αχρωματοψίας» και της «μεταφυλετικής Αμερικής». Αφενός για να εμφανίζεται «αθώος ρατσισμός». Αφετέρου, για να επιτεθεί σε κάθε μαύρη διεκδίκηση ως «υπερβολική». Το σημερινό «All Lives Matter» ως τάχα απάντηση στο «Black Lives Matter» είναι η επιτομή αυτής της λογικής της «αχρωματοψίας». Αρνούμαστε ότι υπάρχει πλέον φυλετικό ζήτημα

ΑΛΛΑΖΕΙ Η ΜΟΡΦΗ, ΟΧΙ ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ

γίνει. Αν μπορεί να επιβιώσει η Ένωση, με την απελευθέρωση μόνο κάποιων σκλάβων, τότε αυτό θα πράξουμε. Αν η Ένωση μπορεί να υπάρξει χωρίς να απελευθερωθεί κάποιος σκλάβος, τότε αυτό θα διατηρήσουμε. Ο πόλεμος γίνεται για να σωθεί η Ένωση, όχι για να καταργηθεί η δουλεία» - δεκαπέντε μέρες μετά, στις 31 Ιανουαρίου 1863, η Γερουσία υπερψήφισε την, αναδρομική, Διακήρυξη της Χειραφέτησης.

Η αντεπίθεση της «λευκής ανωτερότητας»

Και μπορεί, 200.000 μαύροι πρώην σκλάβοι να φόρεσαν τη μπλε στρατιωτική στολή των Βορείων και η συμμετοχή τους στον πόλεμο να έγειρε αποφασιστικά την πλάστιγγα της αναμέτρησης υπέρ της Ένωσης, όμως, η Περίοδος της Ανασυγκρότησης, που ακολούθησε, επιφύλασσε τη διάψευση των ελπίδων – έπειτα από την ολιγόχρονη στρατιωτική κατοχή από τον ομοσπονδιακό στρατό και την, διά των όπλων, υιοθέτηση της Χειραφέτησης, στις αποσχισμένες πολιτείες, ο Νότος των παλιών δουλοκτητών και της «υπεροχής της λευκής φυλής» ανέκαμψε και αντεπιτέθηκε. Με την ψήφιση της ρατσιστικής νομοθεσίας του Τζίμι Κρόου, το «αμερικανικό Απαρτχάιντ», την κατάπαυση της 14ης Τροπολογίας του αμερικανικού Συντάγματος, που έδινε το δικαίωμα του εκλέγειν και του εκλέγεσθαι στους Αφροαμερικανούς, την ίδρυση της Κου-Κλουξ-Κλαν, τα λιντσarisματα. Από το 1875 έως το 1949 και σύμφωνα με τα εξακριβωμένα στοιχεία της Εθνικής



Ένωσης για τα Δικαιώματα των Εγχρώμων, τουλάχιστον 3.978 Αφροαμερικανοί είχαν δολοφονηθεί σε δημόσιο λιντσάρισμα σε κάποια πολιτεία του Νότου – κυρίως στη Νότια Καρολίνα, το Μισισίπι, το Τεννέσι, την Αλαμπάμα και το Κεντάκυ.

Αντίστοιχα, από το 1867, έτος επίσημης ίδρυσης της Κου-Κλουξ-Κλαν (ΚΚΚ), έως το 1965, στις τρεις διαφορετικές φάσεις δράσης της λευκής, φυλετικής τρομοκρατίας, παραμένει πλήρως αδιευκρίνιστος ο αριθμός των θυμάτων της οργάνωσης – άλλες εκτιμήσεις κάνουν λόγο για τουλάχιστον 7.000 θύματα, ειδικά στο διάστημα 1867-1891, άλλες ανεβάζουν αυτόν τον αριθμό, στις 11-12.000



-κανονικό μακελειό. Για έναν περίπου αιώνα, σε πολιτείες όπως η Νότια Καρολίνα, η Αλαμπάμα ή το Μισισίπι, στα δημόσια αξιώματα, από τον σερίφη και τον πολιτειακό, γενικό εισαγγελέα, έως τον κυβερνήτη, αναδεικνύονταν στελέχη της ΚΚΚ, του επονομαζόμενου «ένοπλου βραχίονα των Ντιζικρατών (του Δημοκρατικού Κόμματος)». Στην Ιντιάνα, από το 1928 έως το 1968, εκλέγονταν κυβερνήτες και γερουσιαστές με «διακεκριμένη προϋπηρεσία» στην Κλαν. Την ίδια περίοδο, στο Μισισίπι, το Μιζούρι, την Αλαμπάμα, επτά στους 10 αστυνομικούς ήταν ταυτόχρονα μέλη της ΚΚΚ.

Το Χόλιγουντ και το NewDeal του Ρού-

σβελτ, άλλοτε χλεύαζαν και «ξέχναγαν» τους Αφροαμερικανούς και άλλοτε υπερασπίζονταν τον ρατσισμό και τον φυλετισμό των Νοτίων – από τη «Γέννηση ενός Έθνους» του Γκρίφιθ, έως το «Όσα παίρνει ο Άνεμος» και από τα επιδόματα ανεργίας «μόνο για λευκούς» έως τον κάθετο διαχωρισμό στις ένοπλες δυνάμεις.

Από τα πρώτα θύματα του μακαρθισμού στις τέχνες, τα γράμματα και τον κινηματογράφο, ήταν οι Αφροαμερικανοί, συνδικαλιστές και κομμουνιστές, σεναριογράφοι και ηθοποιοί, όπως ο Χάρι Μπελαφόντε και ο Ρίτσαρντ Ράιτ, που έγραφε στο αυτοβιογραφικό του μυθιστόρημα, TheBlackBoy, σχολιάζοντας το λιντσάρισμα και την τρομοκρατική του επίδραση στην ψυχολογία των μαύρων, «τα πράγματα που διαμόρφωσαν την διαγωγή μου, ως "νέγρου", η λευκή βιαιότητα που δεν είχα δει ο ίδιος, αποτελούσε το πιο αποτελεσματικό χαλινάρι της συμπεριφοράς μου, από εκείνη την οποία γνώριζα».

Και αργότερα, ήρθαν η Ρόζα Παρκς, το Κίνημα για τα Πολιτικά Δικαιώματα, οι εκστρατείες ενημέρωσης και δράσης των Λεωφορείων της Ελευθερίας, ο Μάλκολμ Εξ και ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ, οι εξεγέρσεις στα γκέτο της φτώχειας, του κοινωνικού αποκλεισμού και των ναρκωτικών, οι δολοφονίες από αστυνομικούς για ψύλλου πηδήμα, ο Μοχάμεντ Άλι να αρνείται τη στράτευση στον πόλεμο του Βιετνάμ, κραυγάζοντας : «Κανένας Βιετκόνγκ δεν με έχει αποκαλέσει "νέγρο"!».

Ανάπηρη ελευθερία τους έταξαν, ανάπηρη ελευθερία τους έδωσαν.

και έτσι καταγγέλλουμε όποιον δείχνει ότι συνεχίζει να υπάρχει ως ύποπτο για «υποκίνηση φυλετικού διχασμού»!

Μια ενδιαφέρουσα πτυχή του νέου ρατσισμού, είναι ότι η κοινωνική-πολιτική ανέλιξη μιας μαύρης μειοψηφίας είναι συστατικό του συμπλήρωμα (ο ίδιος Νίξον της «Νότιας Στρατηγικής» εισηγούταν και έναν «Μαύρο Καπιταλισμό»). Αυτή ενισχύει το μύθο της «μεταφυλετικότητας» και μαζί αυτόν της ευθύνης των ίδιων των μαύρων για τα βάσανά τους: από τη στιγμή που «αυτός ο μαύρος δούλεψε σκληρά και τα κατάφερε, οι πόρτες είναι ανοιχτές για όλους -απλά δεν προσπαθούν σκληρά να τις περάσουν».

Με άλλα λόγια, ο νέος ρατσισμός είναι απολύτως προσαρμοσμένος στα ευρύτερα ιδεολογήματα του νεοφιλελευθερισμού. Άλλωστε επιστρατεύτηκε για να τον υποστηρίξει. Το ξήλωμα των κοινωνικών προγραμμάτων, υποστηρίχτηκε ιδεολογικά με την επίθεση στο στερεότυπο του «μαύρου τεμπέλη που ζει από τους φόρους του εργαζόμενου λευκού». Η υποβάθμιση των σχολείων ξεκίνησε από τις μαύρες γειτονίες -όπου οι μαθητές είναι τάχα «ανεπίδεκτοι μάθησης».

Όλα αυτά αποτυπώνουν την διασταύρωση φυλής και τάξης. Αλλά για να οργανωθούν αυτές οι ιδεολογικές και υλικές-οικονομικές επιθέσεις, χρειάστηκε να αναδιοργανωθεί ο μηχανισμός της καταπίεσης των μαύρων -διαϊωνίζοντας ένα καυτό «φυλετικό ζήτημα» που δεν αντιμετωπίζεται ως απλά «ταξικό». Το πολιτικό σύστημα και το κράτος στις ΗΠΑ οργανώνουν συστηματικά την καταπίεση του μαύρου πληθυσμού συγκεκριμένα. Υπάρ-

χουν πιο «σιωπηλές» πτυχές, όπως η ντεφάκτο στέρηση εκλογικών δικαιωμάτων σε μια σειρά Πολιτείες (προβάλλοντας νομιμοφανώς διάφορα προσκόμματα, από το αξιόχρεο του Αφροαμερικανού ψηφοφόρου έως τη φορολογική του ενημερότητα και το κεφαλικό κόστος των 80 δολαρίων στην εγγραφή στους εκλογικούς καταλόγους). Υπάρχουν οι «κραυγαλέες» πτυχές, όπως οι συστηματικές αστυνομικές δολοφονίες στους δρόμους -που είναι όμως συνέπεια της λειτουργίας ενός ολόκληρου αστυνομικο-δικαστικού-σωφρονιστικού «συμπλέγματος».

Νέος Τζιμ Κρόου

Αυτό το τελευταίο, αποκαλεί η Μισέλ Αλεξάντερ «Νέο Τζιμ Κρόου» στο σχετικό βιβλίο της, που έγινε «ευαγγέλιο» για μια σειρά νέων μαύρων και αντιρατσιστών ακτιβιστών.

Το σύστημα «μαζικών φυλακίσεων» (οι ΗΠΑ είναι πρωταθλήτριες σε αριθμό κρατουμένων) στρέφεται δυσανάλογα εις βάρος των μαύρων. Οι περισσότερες φυλακίσεις αφορούν μικρή παραβατικότητα. Σε αυτό το φόντο πρέπει να δει κανείς τον διαβόητο «Πόλεμο Κατά των Ναρκωτικών», που υπήρξε στην πράξη πόλεμος κατά των μαύρων κοινοτήτων, με αστυνομικά σώματα να συμπεριφέρονται ως στρατός κατοχής στα γκέτο. Είναι ένας πόλεμος που δεν στοχοποίησε ποτέ τις μαζικές ροές και τους διαδρόμους των τεράστιων ποσοτήτων σκληρών ουσιών, αλλά εξαπέλυσε κυνηγητό στη μικροκατοχή μαλακών ουσιών, με προνομιακό πεδίο δράσης τις μαύρες κοινότητες -παρότι η χρήση ναρκωτικών είναι εξίσου ή

και περισσότερο διαδεδομένη στο λευκό πληθυσμό. Κάποιες Πολιτείες πήγαν ακόμα μακρύτερα, θεσμίζοντας αδικήματα όπως η «άσκοπη περιπλάνηση με στόχο την διάπραξη εγκλήματος σχετικού με τη νομοθεσία περί ναρκωτικών»! Σε ελεύθερη μετάφραση, έδινε το δικαίωμα σε κάθε μπάτσο να υποθέσει ότι «αυτός ο αράπης γυρνάει στο πάρκο γιατί ψάχνει να αγοράσει».

Υπάρχουν δύο ιδιαίτερες πτυχές που αφορούν το σύστημα μαζικών φυλακίσεων στις ΗΠΑ, που φωτίζουν την πραγματική λειτουργία του: Η πρώτη αφορά την αποστέρηση των πολιτικών δικαιωμάτων σε όσους έχουν ποινικό μητρώο. Είναι νόμιμη η άρνηση απασχόλησης σε πρώην καταδικασμένους, όπως και η άρνηση πρόσβασης σε δημόσια κατοικία, φοιτητικά δάνεια, υποτροφίες, κουπόνια τροφίμων -όπως και η αποστέρηση του δικαιώματος ψήφου.

Η δεύτερη αφορά την αναγκαστική εργασία. Ένα σύμπλεγμα ιδιωτικών φυλακών αποτελεί τον τρίτο μεγαλύτερο εργοδότη στις ΗΠΑ! Τα «ιδρύματα», όπως και οι μεγάλες εταιρίες που συνεργάζονται μαζί τους βγάζουν τεράστια κέρδη από την (οριακά απλήρωτη) εργασία των φυλακισμένων. Για να υπογραμμιστεί η τραγική ειρωνεία της ιστορίας, πολλές από αυτές τις φυλακές έχουν ανεγερθεί εκεί όπου βρίσκονταν παλιά φυτείες. Στα ίδια χωράφια, άνθρωποι μαύρου χρώματος, χωρίς πολιτικά δικαιώματα, εργάζονται αλυσοδεμένοι, με αντίτιμο μόνο την τροφή τους κι έναν ένοπλο έφιππο να τους ελέγχει.

Η διαιώνιση κι ενίσχυση αυτής της πολιτικής υπογραμμίζει ότι είναι μια συστη-

μική διακομματική επιλογή που ξεπερνά όσα γράψαμε παραπάνω για τους Ρεπουμπλικάνους. Ο Κλίντον υπερθεμάτισε στον «πόλεμο κατά των ναρκωτικών», με τον Τζο Μπαιντεν να περνάει τότε έναν νέο «ποινικό νόμο» που παρότι εμφανιζόταν «άχρωμος», μεταφράστηκε σε κλιμάκωση των μαζικών φυλακίσεων μαύρων. Η εκλογή Ομπάμα υπήρξε η κορυφαία στιγμή «μαύρης ανέλιξης» που τάχα αποδείκνυε την «μεταφυλετική εποχή». Δεν πρέπει να υποτιμηθεί η σημασία της: Μαύρος πρόεδρος στις ΗΠΑ υπήρξε κάτι αδιανόητο για δεκαετίες ή και αιώνες. Αλλά η κορυφαία στιγμή υπήρξε και η οριστική ματαίωση αυτής της ψευδαίσθησης. Το «black faces in high places» (μαύρα πρόσωπα σε θέσεις εξουσίας) απέτυχε παταγωδώς ως στρατηγική βελτίωσης της ζωής της μαύρης πλειοψηφίας. Διόλου τυχαία, στα χρόνια της προεδρίας του ξέσπασε το Black Lives Matter.

Φτάνουμε έτσι στο 2020 και τη μεγάλη αντιρατσιστική εξέγερση, που αποτελεί μια ακόμα έφοδο στον αδιάκοπο αγώνα αιώνων. Πριν τον Εμφύλιο Πόλεμο, ο Φρέντερικ Ντάγκλας αναρωτιόταν «Τι είναι για τον σκλάβο η 4η Ιούλη»;». Μεσολάβησαν μεγάλες ανατροπές, προχωρήματα, νίκες αλλά και πικρές ήττες. Και το ερώτημα παραμένει. Ένας μαύρος διαδηλωτής πρόσφατα έπιασε το ίδιο νήμα: «Η Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας αναφέρει ως αναφαίρετα δικαιώματα όλων των ανθρώπων τη ζωή, την ελευθερία και την επιδίωξη της ευτυχίας. Ακόμα αγωνιζόμαστε για το γαμήλινο το πρώτο σκέλος -τη ζωή. Αλλά είμαστε στους δρόμους για να κατακτήσουμε και τα άλλα δύο».

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ

Αρνητικές εξελίξεις στην **υπόθεση της δολοφονίας του Ζακ Κωστόπουλου**: Ο εισαγγελέας **απέρριψε τη μήνυση της οικογένειας** εναντίον του συνόλου των αστυνομικών που ενεπλάκησαν στη δολοφονία του και ενός διασώστη. Έτσι, από τους εννέα αστυνομικούς που ενεπλάκησαν στη δολοφονική «σύλληψη» του Ζακ **θα δικαστούν μόνο οι τέσσερις**. Η Άννυ Παπαρούσου, μία εκ των δικηγόρων της οικογένειας, δήλωσε πως η απόρριψη της μήνυσης αποτελεί ένα νομικό εφεύρημα που δεν στηρίζεται στο νόμο και θα ασκηθεί έφεση. Η απόρριψη αυτή δείχνει τη στάση της Εισαγγελίας προς την υπόθεση, αναδεικνύοντας ακόμα πιο πολύ την ανάγκη να υπάρξει κινηματική πίεση για καταδίκη όλων των κατηγορουμένων.

Με αφορμή το βίντεο της Ιωάννας Τούνη –συμμετέχουσας σε τηλεπαιχνίδι μόδας– στο οποίο δήλωνε πως χωρίς τη θέλησή της έχουν διαρρεύσει ερωτικές φωτογραφίες και βίντεό της, ξεκίνησε μια μεγάλη συζήτηση στα social media και στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης σχετικά με το εκδικητικό πορνό και τη διαρροή φωτογραφιών – δυστυχώς με μισογυνικούς όρους και όχι ως σεξιστική και κακοποιητική πράξη. **Η Τούνη θεωρήθηκε υπεύθυνη για το γεγονός, και διασύρθηκε**. Από την άλλη όμως σπκώθηκε και ένα κύμα διαδικτυακής αλληλεγγύης προς αυτήν, που απέδειξε ότι καμία δεν είναι μόνη απέναντι στις κακοποιητικές και μισογυνικές συμπεριφορές. Από μεγάλο ποσοστό του κόσμου έγινε ξεκάθαρο πως δεν έχει σημασία τι φορούσε, τι σεξουαλική συμπεριφορά είχε, αν ήταν σε τηλεπαιχνίδι ή όχι: τίποτα από αυτά δεν δικαιολογεί την κακοποίηση και το διασυρμό. **Είμαστε με την Τούνη, και την κάθε Τούνη** που βιώνει τη σεξιστική βία σε όλες της τις μορφές.

Πειθαρχική δίωξη ασκείται στον εκπαιδευτικό Τζεμαλή Μηλιαζήμ από την Ξάνθη με αφορμή **δύο άρθρα που ανέβασε στο προσωπικό του προφίλ** στο facebook με **θέμα την αλληλεγγύη προς τους πρόσφυγες**. Παρότι το πόρισμα της προκαταρκτικής εξέτασης ήταν αρνητικό, η Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Ξάνθης αποφάσισε να ασκήσει πειθαρχική δίωξη. Η κατηγορία είναι ότι αυτές οι δύο αναρτήσεις είναι παραδείγματα «ανάρμοστων και αναξιοπρεπών συμπεριφορών εκτός υπηρεσίας». Αν κριθεί ένοχος, μπορεί να οδηγηθεί μέχρι και σε απόλυση. Η στοχοποίηση του Τζεμαλή δεν είναι τυχαία. Πρόκειται για ενεργό μέλος του αντιφασιστικού κινήματος της Ξάνθης, συνδικαλιστή που έχει πρωτοστατήσει στους αγώνες των αναπληρωτών εκπαιδευτικών Ειδικής Αγωγής. Αυτή η χουντικής έμπνευσης πειθαρχική δίωξη δεν πρέπει να μείνει αναπάντητη.

Σε απεργία πείνας και δίψας βρίσκονται από τις 7/7 οι κρατούμενοι στο Προαναχωρητικό Κέντρο Κράτησης Αλλοδαπών (ΠΡΟΚΕΚΑ) στην Κω. Πρόκειται για περίπου 100 άτομα που κρατούνται εκεί μέχρι να ολοκληρωθούν οι διαδικασίες που θα οδηγήσουν στην απέλασή τους στην Τουρκία. Οι διαδικασίες αυτές, που είχαν σταματήσει λόγω του κορονοϊού, είναι άγνωστο πότε θα επανενεργοποιηθούν, αφού η συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας, που επιτρέπει τέτοιες επαναπροωθήσεις θεωρώντας την Τουρκία ασφαλή τρίτη χώρα, έχει προσωρινά παγώσει. Οι άνθρωποι αυτοί, έχοντας λάβει και δεύτερη απορριπτική απόφαση για απόδοση ασύλου, οδηγούνται στο ΠΡΟΚΕΚΑ, στο οποίο δεν επιτρέπεται η είσοδος σε κανέναν άλλο –ούτε στους δικηγόρους– παρά μόνο στην αστυνομία. Τις προηγούμενες μέρες, λόγω διαμαρτυριών που είχαν υπάρξει στη δομή, είχαν εισβάλει τα ΜΑΤ, όμως λόγω της απαγόρευσης εισόδου κανείς δεν γνωρίζει τι μέθοδοι καταστολής επιβλήθηκαν. Αντιστοίχως, λόγω της απαγόρευσης, δεν γνωρίζει κανείς και σε τι κατάσταση βρίσκονται οι πρόσφυγες, οι οποίοι είναι πιθανόν να έχουν ράψει τα στόματά τους ως μέσο της απεργίας πείνας και δίψας.

Ξηλώθηκαν τα παγκάκια στην πλατεία Βικτωρίας, για να φύγουν οι άστεγοι πρόσφυγες που είχαν καταφύγει εκεί. Πρόκειται για πρόσφυγες που έχουν λάβει άδεια παραμονής και προέρχονται από τη Λέσβο. Σε μια κίνηση «αποφόρτισης» της δομής στη Λέσβο, όσοι πήραν άσυλο ενημερώθηκαν ότι θα φύγουν από τη δομή και θα μεταφερθούν στην Αθήνα – χωρίς στέγη ή χρήματα. Παραμένουν στην πλατεία Βικτωρίας από την ημέρα που μεταφέρθηκαν στην Αθήνα καθώς δεν μπορούν, ούτε το κράτος έχει φροντίσει, να βρουν στέγη. **Είχε προηγηθεί επιχείρηση-σκούπα της αστυνομίας** για να εκδιωχθούν οι οικογένειες προσφύγων από την πλατεία. Μερικοί από αυτούς οδηγήθηκαν στη δομή στον Ελαιώνα και εκείνη της Αμυγδαλέζας, δομές ήδη υπερφορτωμένες και με άθλιες συνθήκες. Τα παγκάκια που ξηλώθηκαν είναι η τελευταία πράξη –προς το παρόν– της τραγωδίας που ζουν οι άνθρωποι. Η δημοτική αρχή του Μπακογιάννη δήλωσε ότι δεν θα ανεχτεί ό,τι «βρομίζει» το κέντρο της πόλης, ακόμα κι αν η «βρόμα» είναι καταδιωγμένες οικογένειες προσφύγων.

Διαδικτυακή εκπομπή από την καμπάνια «Κανένας Μόνος/Καμία Μόνη»

The Land of the Free: Ανταπόκριση από τους αμερικάνικους δρόμους

Μια σπάνια εκπομπή για τα ελληνικά δημοσιογραφικά δεδομένα είχαν την ευκαιρία να παρακολουθήσουν μέσω Facebook φίλες και φίλοι της πρωτοβουλίας Covid 19: Κανένας Μόνος, Καμία Μόνη. Το WEB TV Καραντίνα Social, την 4η Ιουλίου παρουσίασε την εκπομπή The Land of the free, Ανταπόκριση από τους Αμερικάνικους δρόμους. Ήταν μια εκπομπή αφιερωμένη στο κίνημα Black lives matter στην Αμερική. Στο πρώτο μέρος παρακολουθήσαμε την συνομιλία της ιστορικού Κλεονίκης Αλεξοπούλου με τους Κάλι Ακούνο (cooperation Jackson, Μισισίπι), Τόγια Τσέστερ (Socialist Alternative, Βοστώνη) και Γιάννη Δελατόλα (Marx 21, UARF, Νέα Υόρκη). Ακολούθησε η παρέμβαση της Ντομινίκ Χολλ πρόεδρου του συλλόγου φοιτητριών-ων του πανεπιστημίου της Νεβάδα. Στη σύνδεση με Αμερική είχαμε την ευκαιρία να ακούσουμε κάποιες μαρτυρίες από τους πρωταγωνιστές της εξέγερσης που ξέσπασε μετά τη δολοφονία του Τζωρτζ Φλόιντ από την αστυνομία στις 25 Μαΐου, στη Μινεάπολη.

Στο δεύτερο μέρος της εκπομπής ακολούθησε στρογγυλό τραπέζι συζήτησης με τον Μάικλ Αφολαγιάν, συντονιστή του πολιτιστικού κέντρου αφρικανικής τέχνης και πολιτισμού Ανάσα, μετανάστη δεύτερης γενιάς, ηθοποιό και ενεργό στην κοινότητα των πολιτών με αφρικανική καταγωγή που ζουν και δρουν στην Αθήνα, τον Σεραφείμ Σεφεριάδη, καθηγητή πολιτικής επιστήμης στο Πάντειο Πανεπιστήμιο με σημαντικό έργο στα κοινωνικά κινήματα και τον Πέτρο Παπακωνσταντίνου, δημοσιογράφο με βαθιά γνώση των διεθνών θεμάτων.

Ακολούθησαν παρεμβάσεις από την ερευνήτρια Έννη Καίσαρη για τις δομές αλληλεγγύης στον αγώνα του Μαύρου Κινήματος, του ιστορικού Χρίστου Μάη για την κρατική καταστολή, τον εγκλεισμό, και τις πολιτικές αντιστάσεις και του Άρη Τόλιου, για τον ρόλο των αθλητών στο κίνημα BLM.

Σε μια εποχή που η διεθνοποίηση των αγώνων είναι κλειδί και όπου η επίσημη ενημέρωση είναι παραπλανητική ή ελλιπής, η πρωτοβουλία Covid 19, Κανένας Μόνος, Καμία Μόνη, οργάνωσε μια εκπομπή που συνένεψε στην κατανόηση της εξέγερσης, στη δημιουργία σχέσεων με την Αμερική συγκεντρώνοντας πολύτιμες μαρτυρίες και αναλύσεις.

Η μέρα της εκπομπής, 4η Ιουλίου, δεν ήταν τυχαία. Το κείμενο που συνόδεσε το κάλεσμα για την εκπομπή ανέφερε εύστοχα πως «αιώνες καταπίεσης συμπεκνώθηκαν σε εννέα λεπτά πυροδοτώντας μια από τις μεγαλύτερες εξεγέρσεις των ημερών μας. Θα χρειαζόντουσαν δεκάδες και εκατοντάδες πρωτοσέλιδα των NYT, όπως εκείνο με τα θύματα του Covid-19, για να καταγραφούν τα ονόματα των θυμάτων της λευκής ανωτερότητας, του διάχυτου και θεσμικού ρατσισμού που χαρακτηρίζουν τον αμερικανικό κοινωνικό σχηματισμό. Τελικά, τα ονόματα γράφτηκαν στον δρόμο, με πρώτο εκείνο του Τζορτζ Φλόιντ και από τη μακρινή Μινεάπολη η εξέγερση έκανε τον γύρο του κόσμου. Η οσμή της έφτασε και στην Ευρώπη. Σήμερα η 4η Ιουλίου, ημέρα της αμερικανικής ανεξαρτησίας, πλησιάζει και κάνοντας αυτή την εκπομπή αναρωτιόμαστε, ποιοι και ποιες θα την γιορτάσουν κοιτώντας περήφανα την σημαία τους; Ποιοι και ποιες θα μετράνε όσα τους στέρησαν στο όνομα αυτής της σημαίας; Πόσο ελεύθερη ήταν και είναι η «γη των ελευθέρων»;

Μπορείτε να παρακολουθήσετε ολόκληρη την εκπομπή στο κανάλι της καμπάνιας στο youtube.

Στη δίπλα σελίδα, παροσιάζουμε αποσπάσματα των όσων είπε ο Κάλι Ακούνο. Τη μετάφραση-υποτιτλισμό έκαναν οι: Κλεονίκη Αλεξοπούλου, Σύνθια Μαλακάση, Δάφνη Χασούρου, Στέλιος Φωτεινόπουλος, Μένιος Εξιογλου, Χρίστος Μάης, Κωνσταντίνος Βενάκης και Βάσια Μήλιου. Σε σημεία του κειμένου έχει γίνει επιμέλεια, για λόγους σύντημησης του κειμένου και καθώς ο λόγος του Κάλι –και ο υποτιτλισμός– ήταν πιο «προφορικός».

ΚΑΤΑΠΙΣΤΕΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΜΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΝΑ ΑΚΟΥΣ»

* στίχος των
Rationalistas



Αποσπάσματα από όσα είπε ο Κάλι Ακούνο, μέλος της cooperation Jackson στο Μισισίπι

«Έχουμε να δούμε κίνημα τέτοιου μεγέθους από τη δεκαετία του '60»

Για το πλαίσιο στο οποίο ξέσπασε η εξέγερση:

Έχει δημιουργηθεί μια βαθιά δομική κρίση ανεργίας που υπάρχει στο εσωτερικό αυτής της κοινότητας. Χοντρικά, περίπου 40-50% της κοινότητας σε οποιαδήποτε στιγμή είναι είτε άνεργος είτε σε χρόνια υποαπασχόληση κι αυτό συνεχίζεται για δεκαετίες τώρα. Κι αυτό που έκανε η κρίση εδώ το 2008 ήταν ότι εξαέρωσε έναν αριθμό επιπλέον θέσεων εργασίας που είχαν στηριχθεί τεχνητά εν μέρει από την πολιτειακή κυβέρνηση. Το ποσοστό ανεργίας εδώ είναι 60-70% για τη νεολαία. [σσ: ως εδώ αναφέρεται στο Μισισίπι]. Τα πράγματα είναι διαφορετικά από περιοχή σε περιοχή, κι από πόλη σε πόλη σε αυτή τη χώρα, αλλά υπάρχει μια γενική δυναμική που είναι αποτέλεσμα της βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης.

Πρέπει να έχουμε κατά νου τους καταλύτες -με την Μπρίονα Τέηλор και τον Άρμπερι και τόσους άλλους που σκοτώθηκαν. Υπήρξαν οι καταλύτες οι οποίοι ήταν οι 50 εκατομμύρια που έμειναν άνεργοι μέσα σε μόλις δύο μήνες. Νομίζω ότι το βλέπουμε αυτό να είναι εμφανές σε όλες τις ΗΠΑ με τον τρόπο που ο κόσμος ασκεί κριτική όχι μόνο στην αστυνομία, αλλά πιστεύω στα πάντα -το οποίο είναι από μόνο του όμορφο.

Για την εξέγερση, σε σχέση με τους παλιούς αγώνες:

Έχουμε να δούμε κίνημα τέτοιου μεγέθους από τη δεκαετία του '60. Και με τόσους πολλούς τρόπους ουσιαστικά ξεπερνάει και τα γεγονότα του 1968. Και όσον αφορά στο πόσες πόλεις συμμετέχουν στην εξέγερση, άλλα και όσον αφορά στην ένταση ή τη διάρκεια τους. Τον Απρίλιο του 1968, αμέσως μετά την δολοφονία του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ είχαμε περίπου 120 πόλεις οι οποίες εξεγέρθηκαν. Αυτές οι εξεγέρσεις τότε κράτησαν περίπου 3 ημέρες. Ενώ σήμερα είμαστε περίπου 3 εβδομάδες -3 συνεχόμενες εβδομάδες και μάλιστα χωρίς παύση. Επομένως δεν έχουμε ξαναδεί κάτι παρόμοιο στη διάρκεια της δικής

μου ζωής. Έχουμε δει φυσικά εξεγερσιακές περιόδους στις αρχές της δεκαετίας του 90, μετά το περιστατικό με τον Ρόντνεϊ Κινγκ στο Λος Άντζελες, έχουμε δει κοινωνικές εκρήξεις στις αρχές του 2000 στο Σινσινάτι και μετά από τη δολοφονία του Τρέβορ Μάρτιν έχει υπάρξει ένα συνεχές κύμα δραστηριότητας, άρα όλο αυτό συσσωρεύεται αρκετές δεκαετίες τώρα.

Μια κρίσιμη διαφορά από το '68 και τις δεκαετίες του '80 και του '90 είναι ο πολυ-φυλετικός χαρακτήρας των εξεγέρσεων. Αρκετά συχνά, όταν ενηλικιώνονται εγώ το '80 και το '90 ως παιδί του Λος Άντζελες, όταν συνέβαιναν τέτοια γεγονότα, ήταν κυρίως κοινότητες μαύρων και λατίνων που ήταν σε αναβρασμό και εναντιώνονταν στο σύστημα μετωπικά. Ο πολύ-φυλετικός και ο διαγενεακός χαρακτήρας αυτής [της εξέγερσης] είναι πρωτοφανής ιστορικά στη χώρα.

Η κρίσιμη τομή που έχει γίνει είναι το ότι τόσοι νέοι άνθρωποι βλέπουν το σύστημα στην ολότητά του, στην απανθρωποποίηση των μαύρων και στη διαχρονική απανθρωποποίηση και των Λατίνων και όλων των φυλών μεταναστών κυρίως στα σύνορα με το Μεξικό και στη σύλληψη και την κράτηση τόσων ανθρώπων. Αυτή λοιπόν η ευρύτερη ταξική συνείδηση αναδύεται με καταλύτη τον Φλόιντ και αυτή την ιστορική καταπίεση των μαύρων από το κράτος και από την αστυνομία, νομίζω όμως ότι [η δολοφονία του Φλόιντ] συνομίλησε και με μια βαθύτερη αντίληψη της γενιάς αυτής, χτισμένη πάνω σε μακρά κληρονομιά.

Για την πιθανότητα να εκφράσει ο Μπάιντεν την επιθυμία για αλλαγές:

Η απάντηση είναι όχι, όχι! Και δεν το λέω αυτό υποκειμενικά. Νομίζω ότι υπάρχει βαθιά αμφισβήτηση ως προς το αν θα μπορέσει να κινητοποιήσει μια συμμαχία παρόμοια με αυτή που ο Ομπάμα έκανε το 2008 και αν θα μπορέσει να παρακινήσει αρκετά το ενδιαφέρον των ψηφοφόρων. Ο Μπάιντεν έχει ήδη βγει κι έχει πει

εν μέσω πανδημίας "δεν είμαι υπέρ της καθολικής υγειονομικής περιθάλψης" κι εμμένει σε αυτήν την θέση. Ο Μπάιντεν παρομοίως βγήκε και πήρε μια ισχυρή θέση τις δύο τελευταίες εβδομάδες ενάντια στα θεμελιώδη αιτήματα που έχουν εκφραστεί από την εξέγερση. Είπε ότι δεν είναι υπέρ της απο-χρηματοδότησης της αστυνομίας σε οποιαδήποτε μορφή και τρόπο, και δεν είναι υπέρ της κατάργησης (της αστυνομίας) με κανέναν κρίσιμο τρόπο. Το σημείο στο οποίο βρίσκονται [οι Δημοκρατικοί] κι εκείνο στο οποίο βρίσκεται η μάζα των ανθρώπων που έχουν βγει στους δρόμους απέχουν έτη φωτός. Αυτό στο οποίο βασίζονται είναι η απουσία οποιασδήποτε εναλλακτικής.

Όπως ξέρετε, εντός του καπιταλιστικού συστήματος οι πολιτικοί διδάσκονται να λένε ψέματα και να δίνουν ψευδείς υποσχέσεις. Δεν κάνουν καν αυτό εν μέσω αυτής της οξείας κρίσης. Δεν λένε "ναι, θα κάνουμε κάποιες καίριες μεταρρυθμίσεις σ' αυτήν την κατεύθυνση, θα κάνουμε καθολική υγειονομική περίθαλψη" και μετά απλώς να συμβιβαστούν ολοκληρωτικά. Έχουν παραμείνει αρκετά σταθεροί λέγοντας "όχι, δεν πρόκειται να χρηματοδοτήσουμε ούτε λίγο αυτά τα συγκεκριμένα ζητήματα". Κι έχεις τον Μπάιντεν να περιφέρεται λέγοντας ότι "αν δεν συμφωνείτε με μένα, ψηφίστε τον άλλον τύπο". Ο βαθύς φόβος για τον Τραμπ μπορεί να καταστήσει ικανή αυτού του τύπου την συμπεριφορά, στάση και στρατηγική και να κάνει τον Μπάιντεν και τους Δημοκρατικούς να κερδίσουν. Δεν είναι εγγυημένο όμως (το αποτέλεσμα). Εννοώ ότι σε πολλές συζητήσεις, στις οποίες συμμετέχω, υπάρχει μια βαθιά κατανόηση ότι δεν πρόκειται να επιτύχουμε την θεμελιώδη αλλαγή μέσα από την εκλογική πολιτική και τις καθιερωμένες δομές. Οπότε συμβαίνει μια βαθύτερη ριζοσπαστικοποίηση. Δε νομίζω ότι έχει φτάσει σε μια προγραμματική δυναμική ακόμα, επειδή δεν είμαστε οργανωμένοι σ' αυτό το επίπεδο εδώ στις ΗΠΑ, αλλά τουλάχιστον η ερώτηση είναι στο μυαλό των ανθρώπων. Κι άπαξ κι η ερώ-

τηση φυτεύεται, οι άνθρωποι τότε πρέπει να ψάξουν για εναλλακτικές στην πράξη,

Για τις πιθανότητες μιας «λευκής αντίδρασης»:

Αυτόν τον αντίκτυπο πρέπει να τον συνυπολογίζουμε στις δυναμικές της λευκής ανωτερότητας και του ρατσισμού, που ιστορικά υπήρχαν στις Ηνωμένες Πολιτείες. Σε κάθε κρίσιμη στιγμή ξεσηκωμού των μαύρων, εξέγερσης των μαύρων έχουμε δει αυτήν την αντίρροπη κίνηση. Έχουμε δει ξανά και ξανά ότι είναι κάτι σαν μια θεμελιώδη δυναμική για την οποία θα υποστήριζα ότι είναι περίπου συνυφασμένη με το DNA της κοινωνίας. Ο Τραμπ και οι δυνάμεις που συμμαχούν μαζί του, νομίζουν ότι έχουμε 1968 και ότι μπορούν να παίξουν το χαρτί του Νίξον ξανά για να προκαλέσουν το θυμό των λευκών και να κινητοποιήσουν μια λευκή αντίδραση σε μαζικό επίπεδο. Πιστεύω ότι κάνει (ο Τραμπ) τεράστιο λάθος, δεν πιστεύω ότι το χαρτί της λευκής αντίδρασης πρόκειται να δουλέψει στο βαθμό που δούλεψε το 1968. Αλλά αυτές οι δυνάμεις και η συνείδησή τους είναι υπαρκτές, δε θα πρέπει να εθελουφυλούμε. Από πολλές απόψεις ο Τραμπ αντιπροσωπεύει μια ακραία αντίδραση στην προεδρία Ομπάμα. Όσο συμβολικό κι αν ήταν αυτό ξέρετε, υπήρχαν πτυχές της αποικιοκρατικής και λευκής συνείδησης που είδαμε να εμφανίζεται με το «Tea Party». Δεν πρέπει να το υποτιμούμε.

Μπορώ να σας πω, ζώντας στο Μισισίπι, ότι αυτές οι δυνάμεις είναι πολύ πραγματικές, είναι πολύ οργανωμένες και δεν είναι μόνο εδώ, είναι σε ολόκληρο το νότο, αλλά και σε πολλά μέρη αυτής της χώρας, όχι μόνο αποκλειστικά στο νότο. Εννοώ ότι είναι μια δυναμική που πρέπει να πάρουμε σοβαρά υπόψη μας. Νομίζω πως αυτή η τελευταία κίνηση που έκανε ο Τραμπ για να τους βοηθήσει, που κινητοποίησε τους αστυνόμους να προστατέψουν όλα αυτά τα αγάλματα, είναι ένα σαφές κάλεσμα για μια αντι-εξέγερση, ένα αντι-αφήγημα που πρέπει να πάρουμε στα σοβαρά και να οργανωθούμε ενάντια του.



Ιρλανδία

Μετά από μήνες διαβουλεύσεων, η Δημοκρατία της Ιρλανδίας απέκτησε κυβέρνηση. Επικράτησε τελικά η γραμμή «υγειονομικής ζώνης» απέναντι στο Σιν Φέιν και το αριστερό κόμμα που κατέκτησε την πρώτη θέση βρέθηκε εκτός κυβέρνησης. Τα δύο παραδοσιακά αστικά κόμματα (Φιάνα Φάιλ και Φάιν Γκάελ) συνασπίστηκαν και κέρδισαν την υποστήριξη των Πρασίνων. Την είχαν ανάγκη και για τον αναγκαίο αριθμό εδρών: αξίζει να θυμηθούμε το ιστορικό αποτέλεσμα που στέρησε την αυτοδυναμία από το άθροισμα των δύο κομμάτων που κάποτε αποκτούσαν αυτοδυναμίες το καθένα μόνο του. Αλλά και πολιτικά, για να εμφανιστούν ως ευαίσθητοι απέναντι στο εκλογικό ρεύμα «αλλαγής». Για το Σιν Φέιν, ανοίγεται πεδίο δόξης λαμπρόν ως βασική αντιπολίτευση στον αστικό συνασπισμό, το ζητούμενο είναι να την αξιοποιήσει σωστά...



Προσάρτηση παλαιστινιακών εδαφών: Τί ακριβώς συμβαίνει;

Της Yumna Patel*

Επί μήνες, ο πρωθυπουργός του Ισραήλ, Μπέντζαμιν Νετανιάχου, επικαλούταν την 1η Ιούλη ως την μέρα που θα ξεκινούσε να προσαρτά μεγάλα τμήματα της Δυτικής Όχθης, ξεκινώντας από τους εκατοντάδες εποικισμούς στη Δυτική Όχθη και την Κοιλάδα του Ιορδάνη.

Αλλά καθώς πλησίαζε η ημερομηνία, ο Νετανιάχου άρχισε να κάνει λόγο για μικρότερης κλίμακας προσάρτηση, δηλώνοντας ότι θα ξεκινούσε μόνο με τους τρεις μεγαλύτερους εποικισμούς: Ma'ale Adumim, Gush Etzion, και Ariel.

Λίγες μέρες πριν την 1η Ιούλη, ο κυβερνητικός εταίρος του Νετανιάχου, Μπένι Γκαντζ, άρχισε να «μαλακώνει» τη ρητορική του πάνω στο θέμα της προσάρτησης, υποσκάπτοντας το αφήγημα του Νετανιάχου. Ο Γκαντζ, αφού εξέφρασε τη διαφωνία του σε μια μονομερή ενέργεια, συμπλήρωσε ότι η 1η Ιούλη δεν ήταν μια «ιερή ημερομηνία» για τα σχέδια προσάρτησης και δήλωσε ότι προς το παρόν ιεραρχεί την αντιμετώπιση της κρίσης του COVID-19 πάνω από την προσάρτηση.

«Είναι αλήθεια, η 1η Ιούλη δεν ήταν ποτέ μια προκαθορισμένη ιερή ημερομηνία», δήλωσε στο Mondoweiss η Diana Buttu, Παλαιστίνια πολιτική αναλυτής και πρώην σύμβουλος του τότε προέδρου της PLO Μαχμούντ Αμπάς. «Ο λόγος που όλοι εστίασαν σε εκείνη την ημερομηνία ήταν επειδή αυτή ήταν η μέρα μετά την οποία το Ισραήλ θα μπορούσε να προωθήσει νομοσχέδια για την προσάρτηση στην Κνεσέτ» είπε. «Δεν ήταν η προκαθορισμένη μέρα για την προσάρτηση, αλλά ήταν η μέρα μετά την οποία θα μπορούσαν να ξεκινήσουν τη διαδικασία».

Η Buttu σημείωσε ότι η καθυστέρηση θα μπορούσε να αποδοθεί εν μέρει και στην αυξανόμενη διεθνή πίεση προς το Ισραήλ να σταματήσει. «Όλη η διεθνής πίεση βοηθάει, με την έννοια ότι είναι η πρώτη φορά που εστιάζουν όλοι στις δράσεις του Ισραήλ. Υπάρχει ομόφωνη καταδίκη παγκοσμίως και είναι η πρώτη φορά που βλέπουμε ανθρώπους να εστιάζουν στο πώς είναι η ζωή των Παλαιστινίων στην Κοιλάδα του Ιορδάνη και σε άλλες περιοχές που έχουν επιλεγεί για προσάρτηση», συμπλήρωσε.



Θα συμβεί η προσάρτηση;

Η απουσία επίσημης ανακοίνωσης από τον Νετανιάχου την 1η Ιούλη, μαζί με την αυξανόμενη πίεση της διεθνούς κοινότητας και τις απειλές της Παλαιστινιακής Αρχής (ΠΑ) να πάψει να επιτελεί τα καθήκοντά της, δημιούργησαν σε πολλούς ανθρώπους το ερώτημα αν πρόκειται να συμβεί η προσάρτηση γενικά.

Οι πιο επικριτικές φωνές τονίζουν ότι το ζήτημα δεν είναι αν θα υλοποιηθεί, αλλά πότε. «Η προσάρτηση έχει αναδυθεί ως κορυφαία προτεραιότητα της κυβέρνησης του Ισραήλ, η οποία είναι πρόθυμη να εκμεταλλευτεί το πράσινο φως του Προέδρου Τραμπ και της "Συμφωνίας του Αιώνα"», δήλωσε η Αμερικανο-Παλαιστίνια διανοούμενη κι αγωνίστρια Noura Arakat στο NowThis.

Καθώς η θητεία του Τραμπ είναι πιθανό να τερματιστεί το Νοέμβριο, αναλυτές εκτιμούν ότι ο Νετανιάχου θα πιεστεί να προχωρήσει τουλάχιστον εν μέρει τα σχέδιά του πριν τις αμερικανικές εκλογές. Αλλά ακόμα κι αν ο Τραμπ ηττηθεί από τον πιθανότερο υποψήφιο των Δημοκρατικών, Τζο Μπάιντεν, η Buttu δεν περιμένει ότι θα τελειώσει η υπόθεση της προσάρτησης.

«Νομίζω ότι ο Νετανιάχου διαβάζει τον "πολιτικό αστρολογικό χάρτη" έχοντας δύο δεδομένα υπόψη», δήλωσε στο Mondoweiss. «Το πρώτο αφορά τις επερχόμενες εκλογές στις ΗΠΑ. Αλλά ακόμα κι αν ηττηθεί ο Τραμπ, δεν πιστεύω ότι ο Μπάιντεν θα αναιρέσει την προσάρτηση, ειδικά αν είναι μια προσάρτηση "μικρής κλίμακας", για παράδειγμα προσάρτηση των εποικισμών... Επιπλέον, σήμερα είναι η Γερμανία επικεφαλής του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ και η πιθανότητα να πιέσει η Γερμανία για καταδίκη ή για

κυρώσεις στο Ισραήλ είναι ελάχιστες. Ο Νετανιάχου το γνωρίζει αυτό».

Τί θα σημαίνει η προσάρτηση;

Πολλοί Παλαιστίνιοι ισχυρίζονται ότι ενώ η επίσημη προσάρτηση δεν υλοποιήθηκε την 1η Ιούλη, τα συστήματα του Απαρτχάιντ και της «ντε φάκτο προσάρτησης» υπάρχουν ήδη στη Δυτική Όχθη εδώ και δεκαετίες. «Ο Τραμπ και ο Νετανιάχου σχεδιάζουν να ενεργοποιήσουν μια "ντε γιούρε", επίσης, προσάρτηση. Αλλά στην πραγματικότητα αυτή η κλοπή γης έχει συμβεί ήδη μέσω της "ντε φάκτο" προσάρτησης» δήλωσε η Erakat.

Μετά το 1967, το Ισραήλ έχει ήδη προσαρτήσει μονομερώς την ανατολική Ιερουσαλήμ και τα Υψίπεδα του Γκολάν, ένα έγκλημα πολέμου σύμφωνα με το διεθνή νόμο, ενώ συνεχίζει να κατέχει παράνομα τη Δυτική Όχθη και να πολιορκεί τη Γάζα. Ως συνέπεια, οι Παλαιστίνιοι που ζουν σε αυτές τις περιοχές υπόκεινται εδώ και δεκαετίες σε ισραηλινές πολιτικές που επηρεάζουν την καθημερινότητά τους. Βασικά πράγματα όπως η δυνατότητα να χτίσεις το σπίτι σου ή να καλλιεργήσεις τη γη σου ή να μετακινηθείς μεταξύ περιοχών απαιτούν άδεια από το Ισραήλ. Παρότι υπόκεινται σε Ισραηλινή διοίκηση, εκατομμύρια Παλαιστίνιοι δεν έχουν βασικά πολιτικά δικαιώματα όπως η υπηκοότητα ή το δικαίωμα ψήφου που θα τους επέτρεπαν να συμμετέχουν στο πολιτικό σύστημα που ελέγχει τις ζωές τους.

Ωστόσο, το γεγονός ότι έχει ήδη επι-συμβεί η ντε φάκτο προσάρτηση, δεν σημαίνει ότι η επίσημη προσάρτηση δεν θα αλλάξει τίποτε, προειδοποιεί η Buttu. «Πιστεύω ότι το Ισραήλ θα αφήσει λυτούς τους εποίκους και ο στρατός δεν θα κάνει τίποτε για να τους ελέγξει. Περιμένω να υπάρξουν πολύ περισσότε-

ρες κατασχέσεις γης και οι εποικισμοί θα χτιστούν και θα εξαπλωθούν σαν πυρκαγιά...» δήλωσε.

Τί θα συμβεί εν τω μεταξύ;

Πολλοί Παλαιστίνιοι εκφράζουν την ανησυχία τους ότι τα πράγματα ήδη έχουν επιδεινωθεί μετά την 1η Ιούλη. Μετά την 1η Ιούλη, τα τοπικά ΜΜΕ και ακτιβιστές έχουν σημειώσει μια άνοδο της βίας των εποίκων κατά των Παλαιστινίων και απόπειρες να κατασχεθεί παλαιστινιακή γη και να δημιουργηθούν νέοι ισραηλινοί «προμαχόνες». Μόνο τις τελευταίες δύο μέρες, τέτοια περιστατικά καταγράφηκαν σε Βηθλεέμ, Χεβρόνα και Ναμπλούς.

Αν και η προσάρτηση έχει προκαλέσει μια πρωτοφανή παγκόσμια προσοχή στην κατοχή της Δυτικής Όχθης, πολλοί Παλαιστίνιοι εκφράζουν τις ανησυχίες τους για την πιθανότητα να αναστείλει προσωρινά το Ισραήλ την προσάρτηση και η διεθνής κοινότητα να υποκύψει σε μια ψευδαίσθηση «επιτυχίας της αποστολής της», επιστρέφοντας στις μέρες που ήταν συνένοχη στην παράνομη ισραηλινή κατοχή.

«Αυτό ακριβώς φοβάμαι», δήλωσε η Buttu στο Mondoweiss. «Τώρα που ανοίξαν οι πόρτες εστιάζοντας στην προσάρτηση, πρέπει να πιέσουμε ακόμα περισσότερο, να δείξουμε στον κόσμο πώς το Ισραήλ εφαρμόζει μια υφέρπουσα προσάρτηση ή ντε φάκτο προσάρτηση».

Προς το παρόν, Παλαιστίνιοι αγωνιστές και Παλαιστινιακές ηγεσίες αξιοποιούν αυτήν τη συγκυρία όχι μόνο για να προειδοποιήσουν ενάντια στην προσάρτηση, αλλά και για να προωθήσουν νέες ιδέες και οράματα για την ειρήνη, καθώς όλο και περισσότεροι άνθρωποι αρχίζουν να αποδέχονται την πραγματικότητα που λέει ότι η λύση των δύο κρατών στην ουσία είναι νεκρή.

Μετά από χρόνια πολιτικής διαμάχης, η Χαμάς και η Φατάχ ενώθηκαν την Πέμπτη [2 Ιούλη] και υποσχέθηκαν να συνεργαστούν στον αγώνα ενάντια στην προσάρτηση. Εν τω μεταξύ, η συζήτηση για τις προοπτικές μιας λύσης ενός κράτους κερδίζει όλο και περισσότερο έδαφος, ακόμα και στις υψηλότερες βαθμίδες της παλαιστινιακής κυβέρνησης.

*Η Yumna Patel είναι παλαιστίνια ανταποκρίτρια του σάιτ Mondoweiss, από όπου και αναδημοσιεύουμε αποσπάσματα του άρθρου. Ολόκληρο υπάρχει στο Rproject.gr

Αυστραλία

Περιοχές της Βικτόρια στην Αυστραλία επιστρέφουν σε συνθήκες απαγόρευσης κυκλοφορίας, μετά την απότομη αύξηση νέων κρουσμάτων του κορονοϊού. Δεν ισχύουν όμως σε όλες τις περιοχές τα ίδια μέτρα. Εύπορες συνοικίες προειδοποιήθηκαν μερικές μέρες πριν (για τα αναγκαία ψώνια ή για τη διαφυγή σε εξοχικές κατοικίες). Ένα μεγάλο μπλοκ εργατικών πολυκατοικιών (χωρίς κάποια έξαρση κρουσμάτων) περικυκλώθηκε αιφνιδιαστικά από την αστυνομία που υποχρεώνει όλους τους κατοίκους να μην βγαίνουν καν για τα απαραίτητα! Όταν μερικές μέρες μετά, τους «επιτράπηκε» η εξωτερική άθληση, οι κάτοικοι ανακάλυψαν ότι είχαν περιοριστεί σε μια μικρή ζώνη περιφραγμένη με συρματοπλέγματα!

Γαλλία

Θρίαμβος των Πρασίνων στις αυτοδιοικητικές εκλογές στη Γαλλία, καθώς τα ψηφοδέλτια στα οποίους συμμετείχε κέρδισαν μια σειρά από μεγάλες πόλεις. Αντοχή -σε τοπικό επίπεδο- έδειξε ο μηχανισμός των υπό κατάρρευση Σοσιαλιστών, διατηρώντας πχ το Παρίσι. Στα ευχάριστα νέα η υποχώρηση της ακροδεξιάς, με το κόμμα της Λεπέν να χάνει μαζικά δημοτικούς συμβούλους πανεθνικά, ενώ στα δυσάρεστα καταγράφεται η νίκη της στο Περινιάν, την πρώτη μεγάλη πόλη που αποκτά ακροδεξιά δημοτική πλειοψηφία. Για το κόμμα του Μακρόν, υπήρξε μια πανωλεθρία, που υπενθυμίζει και τη φθορά του, αλλά και την εγγενή αστάθεια του «μετα-πολιτικού» συνοθυλεύματος που δημιούργησε αξιοποιώντας την κρίση των παραδοσιακών κομμάτων. Η «παραίτηση» του πρωθυπουργού Φιλίπ και η συγκρότηση νέας κυβέρνησης είναι ένα πρώτο δείγμα της κρίσης του νεοφιλελεύθερου «πρίγκηπα»...

Βραζιλία: Τέσσερις πτυχές της πολιτικής κατάστασης κι ένα στρατηγικό στοίχημα

Από το editorial του site [esquerda online*](#)

1. Η πανδημία δεν είναι υπό έλεγχο

Η φονική πολιτική της κυβέρνησης Μπολσονάρο έκανε τη Βραζιλία το επίκεντρο της πανδημίας Covid-19, στην πρώτη θέση παγκοσμίως όσον αφορά τους ημερήσιους θανάτους τις τελευταίες βδομάδες. Ο Μπολσονάρο είναι ο βασικός ένοχος αυτής της τραγωδίας, αλλά και οι τοπικοί κυβερνήτες και δήμαρχοι έχουν το δικό τους μερίδιο ευθύνης. Υποκύπτοντας στις πιέσεις των επιχειρήσεων και της ομοσπονδιακής κυβέρνησης, επιτρέπουν την επανένταξη μη-αναγκαίων οικονομικών δραστηριοτήτων σε μια συγκυρία που η «καμπύλη» της πανδημίας δεν έχει ακόμα επιπεδωθεί.

Στο όνομα των κερδών για λίγους, οι άρχοντές μας θυσιάζουν συνειδητά τις ζωές δεκάδων χιλιάδων Βραζιλιάνων. Ο Covid-19 δεν χτυπά τους πάντες εξίσου. Εξαιτίας της βάρβαρης κοινωνικής ανισότητας και του δομικού ρατσισμού, οι εργάτες -η συντριπτική πλειοψηφία των κρουσμάτων- είναι αυτοί που πεθαίνουν, ιδιαίτερα ο φτωχός μαύρος πληθυσμός στα προάστια και τις φαβέλες.

2. Η οικονομική και κοινωνική κρίση επιταχύνεται

Στο πλευρό της επιδεινούμενης πανδημίας, ακόμα πιο απειλητική διαφαίνεται η ύφεση. Η βραζιλιάνικη οικονομία θα περάσει από μια θεαματική κατάρρευση το 2020, που υπολογίζεται μεταξύ 5-10% του ΑΕΠ.

Ακόμα κι αν βραχυπρόθεσμα ελεγχθεί η εξάπλωση του Covid-19 -που δείχνει απίθανο- οι τρομακτικές επιπτώσεις της οικονομικής καθίζησης θα αυξηθούν τους επρχόμενους μήνες. Έχουμε ήδη δει μια ζαλιστική αύξηση της ανεργίας (τουλάχιστον 5 εκατομμύρια θέσεις εργασίας χάθηκαν τον Μάη) και μια σημαντική μείωση στο εισόδημα των περισσότερων οικογενειών της εργατικής και της μεσαίας τάξης.

Η οικονομική πολιτική του Προέδρου Ζαΐρ Μπολσονάρο συνίσταται στη μεταφορά του μεγαλύτερου κόστους της κρίσης στις πλάτες των εργατών. Είτε μέσω

της ανεργίας και της άρνησης δικαιωμάτων, είτε μέσω της μείωσης σε μισθούς και εισοδήματα, οι εργάτες θα υποφέρουν τα περισσότερα σε αυτήν την κρίση.

Μαζί με τις κοινωνικές και οικονομικές επιθέσεις, έχει ενταθεί η ρατσιστική και σεξιστική βία. Ακόμα και στη διάρκεια της πανδημίας, ο αριθμός των βίαιων θανάτων Μαύρων, περιθωριοποιημένων και φτωχών ανθρώπων από την στρατιωτική αστυνομία έχει αυξηθεί. Την ίδια ώρα, έχουν αυξηθεί και τα κρούσματα βίας κατά των γυναικών.

Η βίαιη οικονομική κρίση και η επιδείνωση της ρατσιστικής και μισογυνικής βίας παράγουν ένα αναπόφευκτο βάθεμα της κοινωνικής κρίσης.

3. Η κυβέρνηση Μπολσονάρο είναι πιο αδύναμη

Στο ασταθές έδαφος της οικονομικής και κοινωνικής κρίσης, εντείνονται οι πολιτικές συγκρούσεις κι αντιπαραθέσεις μεταξύ κυβερνητικών θεσμών. Αντιμέτωπος με την αυξανόμενη αδυναμία του και την πολιτική του απομόνωση, που οξύνθηκε από την πρόσφατη δικαστική επίθεση από το Ανώτατο Δικαστήριο, ο Μπολσονάρο απείλησε να καλέσει το στρατό να επέμβει.

Αλλά η κυβέρνηση και η οικογένεια του προέδρου βρίσκονται υπό αυξανόμενη πίεση. Οι έρευνες για fake news και αντιδημοκρατικές ενέργειες που διεξάγει ο υπουργός Δικαιοσύνης Αλεξάντρε ντε Μοράες οδήγησαν τις τελευταίες εβδομάδες στη σύλληψη αρκετών φασιστών προβοκατόρων (όπως οι Sara Winter και Renan Sena, μέλη της ακροδεξιάς ομάδας 300 do Brasil, που είχε απειλήσει τον Μοράες), την αποκάλυψη κρυφών τραπεζικών λογαριασμών 11 βουλευτών που στηρίζουν τον Μπολσονάρο, τις καταδιώξεις ηγετών και χρηματοδοτών των «πολιτοφυλακών» [παραστρατιωτικές συμμορίες].

Παρά την αυξανόμενη αδυναμία της κυβέρνησης, οι απειλές του Μπολσονάρο για πραξικόπημα δεν πρέπει να υποτιμηθούν. Η κυβέρνηση Μπολσονάρο διατηρεί ακόμα μια σημαντική κοινωνική βάση υποστήριξης (περίπου το 30% του πληθυσμού). Επιπλέον, οι πολιτοφυλακές έχουν πολύ σημαντική επιρροή σε τμήματα των ενόπλων δυνάμεων και της αστυνομίας κι

απολαμβάνουν πολιτική υποστήριξη από μια πτέρυγα της άρχουσας τάξης.

Προς το παρόν, η κυρίαρχη γραμμή μεταξύ των μεγάλων επιχειρηματιών είναι να αποφύγουν και την ανατροπή της κυβέρνησης (μέσω απόφασης του Ανώτατου Δικαστηρίου ή μέσω παραπομπής στο Κογκρέσο), και την κίνηση του Μπολσονάρο προς ένα δικτατορικό καθεστώς. Κοντολογίς, θέλουν να πειθαρχήσουν τον φασίστα χωρίς να του αφαιρέσουν την εξουσία.

4. Η αντιρατσιστική εξέγερση στις ΗΠΑ και ο αντίκτυπος στη Βραζιλία

Υπάρχει ένα νέο στοιχείο στην παγκόσμια ταξική πάλη: η ιστορική αντιρατσιστική εξέγερση που συνταράσσει τις ΗΠΑ. Αυτός ο σπουδαίος μαζικός και ριζοσπαστικός αγώνας, στην πρωτοπορία του οποίου βρίσκεται η μαύρη εργατική νεολαία, διαχύθηκε έξω από τα σύνορα των ΗΠΑ και εξαπλώθηκε σε μια σειρά χώρες σε όλο τον κόσμο.

Αν και η Βραζιλία λειτουργεί στη δική της, συγκεκριμένη πολιτική πραγματικότητα, το κύμα αγώνων που εξαπέλυσε η εξέγερση στις ΗΠΑ έφτασε και στη Βραζιλία. Τις τελευταίες εβδομάδες, οι διαδηλώσεις στους δρόμους είχαν μια εντυπωσιακή μαύρη παρουσία -και όσον αφορά τη σύνθεσή τους και όσον αφορά τη θεματολογία τους. Η βάνουση δολοφονία του Τζορτζ Φλόιντ είναι μέρος του ίδιου ρατσιστικού σχεδίου που στη Βραζιλία δολοφόνησε την Αγκάτα, τον Ζοάο Πέδρο, τον Μιγκέλ, τον Γκιγιέρμε, την Μαριέλ [Φράνκο, αφροβραζιλιάνα σοσιαλίστρια και δημοτική σύμβουλος του Ρίο που δολοφονήθηκε από δεξιές συμμορίες το 2018]... και τόσες άλλες ζωές που έχουν αξία αλλά εξοντώνονται από την πολιτική κουλτούρα θανάτου του βραζιλιάνικου κράτους.

Μαζί με την επιρροή της αντιρατσιστικής εξέγερσης και των κυριακάτικων διαδηλώσεων τις τελευταίες εβδομάδες, έχουν εμφανιστεί και δράσεις αντίστασης από διάφορες κατηγορίες εργαζομένων στη χώρα: από τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων στην Υγεία μέχρι τις απεργίες των εργαζομένων στην ανάπτυξη ψηφιακών εφαρμογών, που κάλεσαν

σε απεργία την 1η Ιουλίου. Η επιδείνωση της πανδημίας προς το παρόν εμποδίζει τις μαζικές κινητοποιήσεις στους δρόμους. Αλλά η οργή που συσσωρεύεται σε πλατιά τμήματα των εργαζομένων και των καταπιεσμένων θα εκραγεί στους δρόμους όταν το επιτρέψουν οι υγειονομικές συνθήκες.

Το στρατηγικό στοίχημα: η προετοιμασία των συνθηκών για την ανατροπή του Μπολσονάρο στους δρόμους

Όλες οι ενδείξεις συγκλίνουν στο ότι η Βραζιλία οδεύει, βραχυπρόθεσμα, σε μια σοβαρή πανεθνική κρίση εξαιτίας του άνευ προηγουμένου συνδυασμού μιας οικονομικής, μιας κοινωνικής, μιας υγειονομικής και μιας πολιτικής κρίσης. Παρά τις αδυναμίες της κυβέρνησης, ο Μπολσονάρο δεν κρύβει την επιδίωξή του: να αναστείλει τη δημοκρατική διακυβέρνηση αν αισθανθεί ότι μπορεί να το κάνει χωρίς συνέπειες.

Η πολιτική στάση όσων θέλουν να αποφύγουν τη σύγκρουση, όσων θέλουν να αποφύγουν το να προκαλέσουν τον Μπολσονάρο και προτιμούν να περιμένουν ως τις εκλογές του 2022, ανοίγει το δρόμο -άθελά της- σε μια αυταρχική και φασιστική υπαρξη της εξουσίας που θα μπορούσε ακόμα και να ακυρώσει τις δημοκρατικές εκλογές το 2022. Για αυτό το λόγο, είναι αναγκαίο σήμερα, που η κυβέρνηση είναι αδύναμη, να προετοιμάσουμε τις συνθήκες για να διώξουμε τον Μπολσονάρο όσο πιο σύντομα είναι εφικτό.

Η δημοκρατική ενότητα με όλες τις κοινωνικές και πολιτικές πτέρυγες του κινήματος «Εξω ο Μπολσονάρο!» (ForoBolsonaro) και της υπεράσπισης των δημοκρατικών ελευθεριών είναι πολύ σημαντική. Επιπλέον, πρέπει να οικοδομήσουμε ένα αριστερό ενιαίο μέτωπο της εργατικής τάξης για τα κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα και να αγωνιστούμε για μια νέα Βραζιλία από και για την πλειοψηφία των εργαζομένων και των Μαύρων.

*Σάιτ της βραζιλιάνικης ριζοσπαστικής Αριστεράς. Ολόκληρη η μετάφραση στο [Rproject.gr](#)



Στέγη και ίσα δικαιώματα για όλους/ες

Να κλείσουν τα κολαστήρια προσφύγων παντού!

Του Σπύρου Αντωνίου

Στην καρδιά του καλοκαιριού, εν μέσω υψηλών θερμοκρασιών και αύξησης των κρουσμάτων του κορωνοϊού, χιλιάδες πρόσφυγες παραμένουν έγκλειστοι/ες σε τρισάθλιες δομές ή παραμένουν χωρίς στέγη, κυνηγημένοι/ες στις πλατείες από τις δυνάμεις καταστολής.

Οι συνθήκες στα στρατόπεδα όλης της χώρας παραμένουν τραγικές. Σε ένα οδοιπορικό του στη Μόρια, ο Γάλλος συγγραφέας Μπερνάρ-Ανρί Λεβί, περιγράφει στην Καθημερινή (5/7) την δραματική καθημερινότητα σχεδόν 20.000 ανθρώπων στοιβαγμένων χωρίς νερό, χωρίς σαπούνι, χωρίς τουαλέτες. Έχοντας βρεθεί σε αρκετές εμπόλεμες ζώνες, ο συγγραφέας είναι εξοικειωμένος με ακραίες μορφές της ανθρώπινης δυστυχίας. Παρ' όλα αυτά, η Μόρια κατάφερε να τον σοκάρει:

« (...) Είναι να τρελαίνεται κανείς. Εξευτελισμός. Βασανιστήριο. Την ώρα που η υπόλοιπη Ευρώπη ασχολείται με υγειονομικά θέματα, η Μόρια έχει γίνει τόπος μόλυνσης, διαφθοράς και δυσσομίας».

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, πιστή στο δόγμα του «βίου αβίωτου» και της «Ευρώπης-φρούριο» συνεχίζει να αντιμετωπίζει τα θύματα της φτώχειας και του πολέμου με μια ακραία ρατσιστική-εγκληματική πολιτική. Βίαιες επαναπροωθήσεις σε χερσαία και θαλάσσια σύνορα με τη συντονισμένη δράση στρατού-frontex-λιμενικού και αληθινά πυρά κατά των κατατρεγμένων. Ποινικές διώξεις στους αιτούντες άσυλο που εισήλθαν στην Ελλάδα μέσω Λέσβου το μήνα Μάρτιο (όταν κατά παράβαση κάθε διεθνούς δικαίου η κυβέρνηση είχε αναστείλει την υποβολή νέων αιτήσεων ασύλου). Ξύλο από την αστυνομία σε άστεγα

γυναίκοπαιδα στην πλατεία Βικτωρίας. Αυτά ήταν τα τελευταία επεισόδια ρατσιστικής απανθρωπιάς ενός κράτους που εκλιπαρεί τους ξένους τουρίστες να έρθουν για διακοπές στις θάλασσές του, αλλά για τους αδύναμους ξένους, επιφυλάσσει μόνο πνιγμούς στις ίδιες θάλασσες, αυταρχισμό και άθλιες συνθήκες διαβίωσης.

Για το αίσχος των δομών κράτησης στα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου και την ενδοχώρα, είναι βέβαιο ότι δεν πρόκειται να υπάρξει κάποια παρέμβαση κυβέρνησης και ΕΕ για την ουσιαστική βελτίωση της κατάστασης. Αντίθετα, με τη συνθήκη του κορωνοϊού και το πρόγραμμα των «έκτακτων μέτρων» ενάντια στη διασπορά του covid-19, παραμένει η απαγόρευση εξόδου μετά τις 21.00 για τους διαμένοντες στα ΚΥΤ. Οι τελευταίοι μπορούν να συνωστίζονται χωρίς στοιχειώδη μέτρα υγιεινής, μαζί με σκουπίδια και τρωκτικά. Μια συνεχιζόμενη κρατική πρακτική διακρίσεων, που επιβάλλει τον αποκλεισμό των έγκλειστων από τον υπόλοιπο κόσμο. Κάθε σιωπηρή αποδοχή αυτής της ρατσιστικής επιλογής, περιθωριοποιεί ακόμα περισσότερο το πιο ευάλωτο τμήμα των «από κάτω». Και όπως έχει αποδειχτεί διαχρονικά, κάθε κατασταλτικό μέτρο που δοκιμάζεται στους πιο αδύναμους, καταλήγει συχνά να στρέφεται εναντίον όλων μας.

Εξώσεις

Την δια ώρα ο αριθμός των ανθρώπων που αναμένεται να βρεθούν στον δρόμο αν ξεδιπλωθεί ολοκληρωτικά ο αρχικός σχεδιασμός για τις εξώσεις προσφύγων, ξεπερνά τις 11.000. Υπολογίζεται ότι περίπου 700 άτομα που έχουν κριθεί πρόσφυγες, έχουν βγει από τα διαμερίσματα του «Εστία». Περίπου 1.000 πρόσφυγες υπολογίζεται ότι έχουν φύγει από ξενοδοχεία και καταυλισμούς. Από τις αρχές Ιουνίου έως και σήμερα μεταφέρθηκαν

από τα νησιά περίπου 500 άτομα. Βέβαια, υπολογίζεται ότι πάνω από 2.000 άτομα έχουν φύγει από τα νησιά με άλλα μέσα εφόσον κρίθηκαν πρόσφυγες. Από αυτούς, ελάχιστοι θα πληρούν τα αυστηρά κριτήρια για την ένταξη στα προγράμματα «Εστία 2» (μίσθωση διαμερισμάτων από ΟΤΑ και φορείς) και «Ηλιος» (επιδότηση ενοικίου). Όλοι αυτοί οι άνθρωποι βρίσκονται πλέον χωρίς κατάλυμα, χρήματα, ενώ φυσικά δεν είναι εξαιρετικά δύσκολο να βρουν δουλειά ώστε να νοικιάσουν διαμέρισμα.

Ο εγκλεισμός και η εγκατάλειψη χιλιάδων ανθρώπων στην τύχη τους είναι από μόνη της εξοργιστική συνθήκη. Η συνέχιση αυτής της βαρβαρότητας είναι ανεπίτρεπτη. Όταν πανευρωπαϊκά δαπανώνται δισεκατομμύρια ευρώ για την ενίσχυση κρατικοδίαπων καπιταλιστών ή όταν η ελληνική κυβέρνηση ετοιμάζεται να αγοράσει δύο φρεγάτες ψηφιακής τεχνολογίας από τη Γαλλία στην τιμή των 3 δισ. ευρώ, είναι προφανές ότι οι προτεραιότητες των κρατούντων είναι άλλες. Όχι οι πληθυσμοί που υποφέρουν. Σε αυτές τις άλλες προτεραιότητες λογοδοτούν οι ρατσιστικοί διαχωρισμοί που καλλιεργεί το σύστημα και η αντιμετώπιση ως εγκληματιών (ή ανθρώπων τρίτης κατηγορίας), όσων απλά θέλουν μια καλύτερη ζωή με ελευθερίες και δικαιώματα, με ισότιμη πρόσβαση σε αξιοπρεπή τροφή, στέγη, εργασία, περίθαλψη, παιδεία.

Διεκδικήσεις

Σήμερα, όλες και όλοι οφείλουμε να αναμετρηθούμε με τις ευθύνες μας και να υπερασπιστούμε αποφασιστικά τις ζωές κατατρεγμένων ανθρώπων. Το αντιρατσιστικό κίνημα και η Αριστερά, ακόμα περισσότερο. Παίρνοντας ενωτικές πρωτοβουλίες, όπως οι πρόσφατες κινητοποιήσεις και οι πολλές και διαφορετικές συλλογές ειδών πρώτης ανάγκης για τους πρόσφυγες. Έχοντας στην ατζέντα

τους τα ζητήματα των προσφύγων, στην ίδια «σελίδα» με τους αγώνες μας για το μισθό, τη σύνταξη, τη δημόσια υγεία, τα δημοκρατικά δικαιώματα. Χωρίς να υποτιμούμε το πρόβλημα ή πολύ περισσότερο χωρίς να υιοθετούμε ακροδεξιές απόψεις για «μετανάστες που στέλνει ο Ερντογάν», οι οποίες μετατοπίζουν τον πολιτικό άξονα και τη δημόσια συζήτηση σε εθνικιστική κατεύθυνση.

Να σταθούν ακόμα πιο ολόθερμα στο πλευρό τους όταν οι άνθρωποι αυτοί ξεσηκώνονται και διεκδικούν τα αυτονόητα. Να απαιτήσουν ακόμα πιο μαζικά και συντονισμένα από την κυβέρνηση και την ΕΕ:

- Να σταματήσουν οι δολοφονικές πρακτικές αποτροπής στα σύνορα και οι απελάσεις.
- Να κλείσουν όλα τα κέντρα κράτησης.
- Διαμονή για όλους τους αιτούντες άσυλο, με αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης, μέσα στις πόλεις.
- Πολιτικές ένταξης και ίσα δικαιώματα για όσους/ες παραμένουν στη χώρα.
- Νομιμοποιητικά έγγραφα και ελεύθερη μετακίνηση για όσους επιθυμούν να μετακινηθούν εκτός Ελλάδας.

Αυτό το αίσχος πρέπει να σταματήσει εδώ. Και το μόνο βέβαιο είναι ότι δεν θα εξαφανιστεί από μόνο του. Για κάθε Μόρια, υπάρχει μόνο μια απάντηση. «Να κλείσει. Να ισοπεδωθεί. Ή να διατηρηθεί, όπως διατηρούμε μνημεία απανθρωπιάς και ντροπής. Σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να επιδιορθωθεί η κόλαση. Οι γυναίκες, άνδρες και παιδιά που μαράζουν σε αυτή την ανοικτή φυλακή και των οποίων το μόνο έγκλημα ήταν ότι ονειρεύτηκαν την Ευρώπη, πρέπει να γίνουν επιτακτικά και χωρίς όρους δεκτοί ανάμεσά μας», κατέληγε στο οδοιπορικό του ο -μετριοπαθής πολιτικά- Λεβί. Και έχει δίκιο. Αυτή η μόνη αρμόζουσα απάντηση χρειάζεται όμως την κοινωνική και πολιτική δύναμη που θα την επιβάλει. Με αυτό το στόχο χρειάζεται να αναμετρηθούμε όλοι/ες μας.